

SVĒTAIS GARS UN GARĪGUMS

FRANKS HAZELS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS

2017. GADA 1. CETURKSNIM

Svētais Gars un garīgums

Daudzi no mums ir dzirdējuši vārdus: "Un es tevi kristu Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā." Ja mēs esam kristīti, tad noteikti esam tos dzirdējuši, pirms mācītājs mūs iegremdēja ūdenī (sk. Mat. 28:19).

Kristīts Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Jā, Gars ir minēts šeit kopā ar Tēvu un Dēlu.

Un nav nekāds brīnums. Septītās dienas adventistu draudzes ticības pamatmācības 5. punktā "Dievs Svētais Gars" mēs lasām: "Dieva mūžīgais Gars bija aktīvs kopā ar Tēvu un Dēlu radīšanas, iemiesošanās un glābšanas procesos. Viņš ir tāda pati persona kā Tēvs un Dēls. Viņš iedvesmoja Rakstu autorus. Viņš piepildīja Kristus dzīvi ar spēku. Viņš velk pie Dieva un iedveš vainas apziņu. Un tos, kas atsaucas, Viņš atjauno un pārveido pēc Dieva līdzības. Tēva un Dēla sūtīts, lai būtu kopā vienmēr ar Viņa bērniem, Viņš dāvā Gara dāvanas draudzei, dod spēku nest liecību par Kristu un, saskaņā ar Rakstiem, vada visā patiesībā."

Lasot Bībeli, īpaši Veco Derību, mēs redzam Dieva Tēva tiešu aktivitāti un darbu. Viņa darbi ir visur. Jaunajā Derībā, īpaši evaņģēlijos, mēs atkal un atkal lasām par Jēzus, Dieva Dēla, darbu un izpausmēm. Jēzus dzīve, nāve un kalpošana debesīs Jaunajā Derībā dominē.

Salīdzinājumā ar Tēva un Dēla aktivitātēm Svētā Gara darbs redzamā veidā nav aprakstīts nevienā no Derībām.

Bet šai atšķirībai ir kāds iemesls: Svētais Gars necenšas būt uzmanības centrā. Viņa loma ir vairāk aizkulisēs. Tēvs un Dēls Dieva Vārdā ir atklāti tiešāk. Un tas ir tāpēc, ka Svētā Gara mērķis ir norādīt mums nevis uz Sevi, bet uz Jēzu un to, ko Jēzus mūsu labā ir izdarījis.

Pētot Svētā Gara darbu, mēs redzēsim, cik centrāla ir Viņa loma mūsu kristīgajā pieredzē. Svētais Gars, pats būdams Dievs, pazīst Dievu tā, kā neviens cits nevar pazīt, tāpēc Viņš var atklāt mums Dievu uzticami un droši. Svētais Gars vispirms iedvesmoja Bībeles sarakstītājus, un Svētais Gars mūsdienās vada mūs, pētot to, ko Viņš ir iedvesmojis uzrakstīt. Svētais Gars dod pārliecību par glābšanu Jēzū Kristū (Rom. 8:16), un Viņš dod pierādījumus Dieva darbam mūsos (1. Jāņa 3:24). Svētais Gars arī šķīsta mūs no

grēka un dara svētus. "Daži no jums tādi ir bijuši, bet jūs tikāt nomazgāti, tikāt svētīti, tikāt attaisnoti mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā un mūsu Dieva Garā." (1. Kor. 6:11) Gars vada mūsu mūžilgu izaugsmi svētumā, un tikmēr mūsos briest Gara auglis – "mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība, savaldība" (Gal. 5:22, 23).

"Garam bija jānāk kā visu atjaunojošam spēkam, jo bez Tā Kristus upuris būtu veltīgs. Gadsimtu gaitā ļaunuma vara ir nostiprinājusies, un cilvēka padošanās sātāniskajai verdzībai ir kļuvusi pārsteidzoša. Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā. Svētais Gars dara pilnvērtīgu to, ar ko nodrošinājis pasaules Pestītājs." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 671. lpp., slīpraksts pievienots)

Tā kā Svētajam Garam ir izšķiroša loma ticīgo dzīvēs, šī ceturkšņa pētījumi palīdzēs mums labāk saprast lielo dāvanu, kas mums ir Svētajā Garā.

Rakstot šo materiālu, Franks Hazels (Ph.D.) bija Bogenhofenas semināra teoloģijas nodaļas dekāns Austrijā, kur viņš bija arī E. Vaitas pētījumu centra direktors. 2009. gadā ar vēzi nomira viņa sieva. Kopš tā laika viņš mācās uzticēties Dieva labestībai jaunos veidos un piedzīvo atbalstu, mieru un Svētā Gara pārveidojošo spēku savā dzīvē.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

GARS UN VĀRDS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 1:19-21, 1. Kor. 2:9-13, Ps. 119:160, Jāņa 17:17.

ATMIŅAS PANTS:

“Visi Dieva iedvestie Raksti ir noderīgi mācībai, grēka atmaskošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā, lai Dieva cilvēks kļūtu pilnīgs un būtu sagatavots ikvienam labam darbam.” (2. Tim. 3:16, 17)

Bībele pati sevi raksturo šādi: “Visi Dieva iedvestie Raksti ir noderīgi mācībai, grēka atmaskošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā, lai Dieva cilvēks kļūtu pilnīgs un būtu sagatavots ikvienam labam darbam.” (2. Tim. 3:16, 17) Raksti piepilda savu lomu, jo tie ir Dieva Vārds, kas cilvēcei atklāts caur Svētā Gara darbu. Bībelē Svētais Gars mums atklāj Dieva gribu, parādot, kā dzīvot Viņam patīkamu dzīvi.

Bet Svētais Gars bija darbībā ne tikai tālā pagātnē, Bībeles pirmsākumos. Viņš ir saistīts ar Dieva Vārdu daudzos svarīgos veidos arī mūsdienās. Un varbūt vissvarīgākais mums ir Vārda lasīšana un ilgas saprast to pareizi. Mums ir vajadzīgs Svētais Gars, Bībeli lasot. Tas pats dievišķais Gars modina mūsos ilgas saprast Dieva Vārdu un attiecināt tā mācību uz savu dzīvi. Tādējādi Gars darbojas ar rakstīto Vārdu, lai pārveidotu mūs par jauniem radījumiem Kristū.

Šajā nedēļā mēs izsekosim Svētā Gara darbam, kā tas atklāts Rakstos.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. janvārī.

Svētais Gars un atklāsme

Kā Dievs garantē mums, ka Viņa griba kritušajiem cilvēkiem ir nodota uzticīgi? Viņš to dara ar divu galveno Svētā Gara aktivitāšu palīdzību: ar atklāsmi un inspirāciju.

Atklāsmes procesā cilvēks ir atkarīgs no palīdzības, kas ir ārpus viņa paša, lai atklātu mums lietas, ko mēs kā radītas un kritušas būtnes paši nevaram zināt. Tas ir, Svētais Gars mums māca patiesības, kas mums ir jāpasaka (sk. piem., Dan. 2:19-23). Dabīgā ceļā mēs nekad nevarētu tās uzzināt.

Atklāsme ir process, kurā Dievs dara cilvēkiem zināmu Sevi un Savu dievišķo gribu. Pamatdoma, kas saistīta ar vārdu "atklāsme", ir kaut kā atklāšana, kas citādi paliktu apslēpts. Mums ir vajadzīga šāda atklāsme, jo mums kā mirstīgām un kritušām būtnēm, kas grēka dēļ atšķirtas no Dieva, ir ierobežotas spējas pašiem ko saprast. Dieva gribas izzināšanā mēs esam atkarīgi no Viņa, esam atkarīgi no Dieva atklāsmes, jo mums ir ļoti ierobežotas zināšanas par Viņu.

Izlasī 2. Pēt. 1:19-21. Ko tas stāsta par Bībeles pravietojuma vēsts izcelsmi? Ko Bībeles vēsts dievišķā izcelsme mums stāsta par tās autoritāti? _____

Saskaņā ar apustuli Pēteri Vecās Derības pravietiskajai vēstij nav cilvēciskas izcelsmes. Praviēši bija Svētā Gara pamudināti tādā veidā, ka viņu vēsts saturs nāca no Dieva. Šie vīri neradīja vēsti paši. Viņi bija tikai trauki, kas saturēja vēsti, nevis tās autori. Pēteris ļoti mērķtiecīgi uzsver, ka pravietojumu izcelsme ir Gara iedvesma: lai gan cilvēku sarakstīti, "ne jau pēc cilvēku gribas pravietojumi tika pasludināti". (2. Pēt. 1:21) Dievišķā izcelsme ir tā, kas piešķir Bībelei pilnīgu autoritāti mūsu katra dzīvē.

Dievs izmantoja cilvēkus, lai pasludinātu Savu Vārdu pasaulei. Kā Svētais Gars var mūs izmantot, lai paveiktu kaut ko līdzīgu mūsdienās – nevis lai rakstītu Rakstus, bet lai pasludinātu to, kas jau ir sarakstīts? _____

Svētais Gars un inspirācija

Jēdziens "inspirācija" nozīmē Svētā Gara iedvesmu, kad Dieva vēsti saņem un nodod tālāk cilvēcisks instruments. Svētā Gara darbs inspirācijas procesā ir pamatā tam, ka Rakstos atrodam pārsteidzošu vienprātību attiecībā uz patiesību. Kā Patiesības Gars (Jāņa 14:17, 15:26, 16:13) Svētais Gars vadīs mūs visā patiesībā.

Izlasi 2. Pēt. 1:21, 5. Moz. 18:18, Mih. 3:8 un 1. Kor. 2:9-13. Ko šie panti mums stāsta par Bībeles sarakstītājiem un par Dieva iesaistīšanos Bībeles tapšanā?

Vārdi "Svētā Gara vadīti" ir spēcīgs apstiprinājums Svētā Gara iedvesmai. 1. Kor. 2:9-13 apustulis Pāvils atklāsmi un inspirāciju pieraksta Svētajam Garam. Mums, viņš saka, Dievs ir atklājis apslēptas lietas, ko neviena acs nav redzējusi, – to viņš raksta 9. pantā. Dievs tās ir atklājis caur Garu (1. Kor. 2:10). Apustulis ir saņēmis šo "Garu, kas nāk no Dieva, lai spētu zināt to, kas mums dāvināts no Dieva" (1. Kor. 2:12). Tad 13. pantā viņš pāriet pie inspirācijas darba, kur viņš runā par atziņām, kas ir "nevis cilvēciskas gudrības, bet Gara mācītos vārdos, garīgo izskaidrodami garīgi". Pāvilam nebija šaubu par viņa sludinātās vēsts izcelsmi un autoritāti.

Lai gan daudzas Bībeles daļas ir Dieva tiešas, pārdabiskas atklāsmes rezultāts, ne viss, kas ir uzrakstīts Bībelē, tika atklāts šādā veidā. Dažreiz Dievs izmantoja Bībeles sarakstītāju rūpīgu, personīgu izpēti darbu vai jau esošus manuskriptus (Joz. 10:13, Lūk. 1:1-3), lai atklātu un nodotu tālāk Savu vēsti. Tādējādi visas Bībeles daļas ir atklāsmes un inspirācija (2. Tim. 3:16). Šī iemesla dēļ Pāvils apgalvo, ka "viss", kas ir sarakstīts, ir rakstīts mūsu pamācīšanai, lai caur "izturību un mierinājumu, ko sniedz Raksti, iegūtu cerību" (Rom. 15:4). Dievs, kas runā un kas ir radījis cilvēka valodu, padara izraudzītos vēstnešus spējīgus uzticami un droši iztulkot inspirētās domas cilvēciskos vārdos.

"Dievam ir patīcis nodot Savu patiesību pasaulei ar cilvēku palīdzību, un Viņš pats ar Savu Svēto Garu deva cilvēkiem vajadzīgās spējas, lai darītu Viņa darbu. Viņš vadīja prātu izvēlēties, ko runāt un ko rakstīt. Dārgums tika uzticēts šīs zemes traukiem, tomēr tas tik un tā ir no Debesīm." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 26. lpp.)

Svētais Gars un Rakstu uzticamība

Lai gan atklāsme ir pārdabisks notikums, kā Dievs atklāj patiesību īpaši izraudzītām personām, inspirācija ir Svētā Gara darbs, sargājot uzticamību tam, ko cilvēciski autori ir sarakstījuši, lai viņu vārdiem būtu pilnīgs apstiprinājums no Dieva. Dievs ienīst nepatiesu liecību (2. Moz. 20:16) un nevar melot (Ebr. 6:18). Viņa vārds ir Patiesības Dievs (Ps. 31:5, Jes. 65:16). VĒL Svēto Garu sauc par "patiesības Garu" (Jāņa 14:17).

Izlasi Ps. 119:160. Ko tas mums māca par visu, ko Dievs mums ir atklājis?

Izlasi Jāņa 17:17. Ko Jēzus mums šeit pasaka par Dieva Vārdu?

Dieva Vārds ir uzticams un ir pelnījis pilnīgu pieņemšanu. Mūsu uzdevums nav tiesāt Rakstus. Toties Rakstiem ir tiesības un autoritāte tiesāt mūs. "Tiesām, Dieva vārds ir dzīvs un darbīgs un asāks par jebkuru abpusgriezīgu zobenu, tas duras cauri, līdz sadala dvēseli un garu, locekļus un kaulu smadzenes, un iztiesā sirds domas un nolūkus." (Ebr. 4:12)

Lai gan Bībeli, protams, ir sarakstījuši cilvēki, kas dzīvojuši noteiktā laikā, vietā un kultūrā (kā gan citādi?), mums nevajadzētu izmantot šo faktu, lai noniecinātu vai atraidītu Bībeles vēsti. Ja tiek atvērtas skepticisma durvis, Bībele it kā kļūst pakļauta cilvēkiem un viņu uzskatiem par to, kas ir patiesība. Rezultātā daudzi cilvēki, apgalvojot, ka tic Bībelei, noraida tādas patiesības kā radīšanu sešās dienās, pasaulplašus plūdus, Jēzus piedzimšanu no jaunavas, augšāmcelšanos miesā un burtisku otro nākšanu. Šis ir tikai dažas no daudzām Bībeles patiesībām, ko, sēžot soģa krēslā un tiesājot Rakstus, ir atmetuši kļūdaini cilvēki. To cilvēkam nekad nevajadzētu uzņemties.

Kāpēc ir tik svarīgi pakļaut mūsu pašu spriedumus Dieva Vārdam, nevis otrādi?

Svētais Gars kā skolotājs

Svētais Gars ir bijis klāt ne tikai pie rakstītā Vārda tapšanas, bet Viņš arī palīdz mums to pareizi saprast. Cilvēkiem ir aptumšota patiesības izpratne; viņu daba ir attālinājusies no Dieva. Tieši tāpēc tas pats Gars, kas atklāja un inspirēja Dieva Vārdu, ir tas, kas dara mūs spējīgus to saprast. Problēma nav tā, ka Bībele ir nesaprotama. Problēma ir mūsu grēka sabojātā attieksme pret Bībelē atklāto Dievu.

Svētais Gars ir Skolotājs, kas ilgojas vadīt mūs dziļākā Rakstu izpratnē un priecīgā Bībeles vērtēšanā. Viņš pievērš mūsu uzmanību Dieva Vārda patiesībām un dod mums tajās svaigu ieskatu, lai mūsu dzīvi varētu raksturot uzticība un mīlestības pilna paklausība Dieva gribai. Bet tas var notikt tikai tad, ja mēs tuvojamies Bībelei ar pazemīgu un padevīgu sirdi.

Izlasi 1. Kor. 2:13, 14. Ko apustulis Pāvils raksta par mūsu vajadzību garīgas lietas saprast garīgi? _____

Mēs savā Bībeles izpratnē esam atkarīgi no Svētā Gara. Bez Svētā Gara iespējams uztvert tikai Bībeles vārdu valodniecisko, ne garīgo nozīmi. Kā grēcīgi cilvēki mēs bieži nostājamies pret Dieva patiesību ne tāpēc, ka mēs to nesaprotam, bet tāpēc, ka izvēlamies nesekot tai. Bez Svētā Gara Dieva vēstij nav iespējams piekerties. Nav cerības, nav uzticības un nav mīlestības. Ko Gars atdzīvina, tas dzīvo saskaņā ar patiesību, kas pasludināta Bībelē.

"Daudz pretējo viedokļu attiecībā uz to, ko Bībele māca, nerodas no neskaidrībām pašā grāmatā, bet no skaidrotāju akluma un aizspriedumiem. Cilvēki ignorē skaidros Bībeles apgalvojumus, lai sekotu savam samaitātajam spriedumam." (E. Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald", 1885. g. 27. janv.) Kā tavs lepnums ir bijis klupšanas akmens, kavējot tevi no Rakstu patiesību ieviešanas dzīvē? Kādās jomās tava pašā vēlmes attur tevi no Dieva patiesību pieņemšanas? Kā tu vari iemācīties nodot visu Dievam? _____

Svētais Gars un Vārds

Svētais Gars, kas ir atklājis un inspirējis cilvēkiem Bībeles saturu, nekad nevedīs mūs pretēji Dieva Vārdam.

Izlasī Jāņa 5:39, 46, 47 un Jāņa 7:38. Uz kādām autoritātēm Jēzus atsaucās šajos pantos? Kā Bībele apstiprina, ka Jēzus ir Mesija? _____

Daži cilvēki apgalvo, ka ir saņēmuši īpašas "atklāsmes" un pamācības no Svētā Gara, kas runā pretī skaidrajai Bībeles vēstij. Viņiem Svētais Gars ir kļuvis par lielāku autoritāti nekā Dieva Vārds. Kad vien inspirētais Dieva Vārds tiek atcelts un tā skaidrā vēsts apieta, mēs atrodamies uz bīstamas zemes un nesekojam Dieva Gara vadībai. Bībele ir mūsu vienīgais garīgais sargs. Raksti ir vienīgais uzticamais standarts visos ticības un rīcības jautājumos.

"Caur Rakstiem Svētais Gars runā uz prātu un ietekmē sirdi ar patiesību. Tādējādi Viņš atklāj kļūdas un izraida tās no dvēseles. Ar patiesības Gara palīdzību, kas strādā caur Dieva Vārdu, Kristus pakļauj Savus izredzētos ļaudis Sev." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 671. lpp.)

E. Vaita ir skaidri atklājusi, ka "Gars nav dots un tas arī nekad netiks dāvāts, lai aizstātu Bībeli, jo Raksti skaidri apgalvo, ka Dieva Vārds ir standarts, pēc kā ir jāpārbauda visas mācības un pieredzes." (E. Vaita "Lielā cīņa", 9. lpp.)

Svētais Gars nekad nav dots, lai aizstātu Dieva Vārdu. Viņš drīzāk strādā saskaņā un caur Bībeli, lai vilktu mūs pie Kristus, tādējādi padarot Bībeli par vienīgo normu patiesam bībeliskam garīgumam. Mēs varam būt droši, ka tad, kad kāds nāk un stāsta kaut ko, kas ir pretējs Dieva Vārdam, šis cilvēks nerunā patiesību. Mēs nevaram tiesāt sirdis vai motīvus. Mēs varam tiesāt teoloģiju, bet vienīgais standarts, pēc kā mēs to varam darīt, ir Dieva Vārds.

Kādas ir dažas mācības, ko cilvēki cenšas paust draudzē, bet kas ir skaidri pretējas Dieva Vārdam? Kādai vajadzētu būt mūsu atbildes reakcijai 1) pret cilvēkiem, kas pauž šos maldīgos uzskatus, un 2) pret šiem maldīgajiem uzskatiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Lielā cīņa" nodaļu "Svētie Raksti – drošs vadonis", 593.–602. lpp. Izlasi arī E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Jūsu sirdis lai neizbīstas" 662.–680. lpp.

Padomā par visām patiesībām, ko mēs zinām, pateicoties tikai tam, ka tā mums ir atklāta Bībelē. Padomā, piemēram, par radīšanu. Kāds kontrasts starp to, ko māca Dieva Vārds par to, kā mēs esam radīti, un cilvēku mācībām par radīšanu – tas ir, procesu, ko tagad sauc par "neodarvinisma sintēzi". Padomā, cik cilvēki ir kļūdaini! Padomā arī par Jēzus otro nākšanu un mirušo augšāmcelšanos no miroņiem laiku galā. Šīs ir patiesības, ko mēs nekad nevaram noskaidrot paši. Tām ir jātiek mums atklātām, un tās ir atklātas Dieva Vārdā, ko ir inspirējis Svētais Gars. Un pati svarīgākā patiesība no visām, ka Jēzus Kristus ir nomiris par mūsu grēkiem un ka mēs esam glābti caur ticību Viņam un Viņa darbam mūsos, ir patiesība, ko mēs paši nekad nevarētu iedomāties. Mēs to zinām tikai tāpēc, ka tā mums ir atklāta. Padomā arī par citām patiesībām, ko mēs zinām tikai tāpēc, ka tās mums ir atklājis Dieva Vārds. Ko faktam, ka šādas svarīgas patiesības ir atrodamas tikai Bībelē, vajadzētu mums stāstīt par to, cik Dieva Vārdam jābūt centrālam mūsu katra dzīvē?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Bībele ir drošāks vadonis garīgos jautājumos nekā personīgie iespaidi? Kādas ir sekas, ja mēs nepieņemam Bībeli kā savu standartu, pēc kura pārbaudīt visas mācības un pat mūsu garīgo pieredzi?

2. Mēs bieži dzirdam vārdu "patiesība" dažādos kontekstos. Grupā pārrunāji "patiesības" jēdzienu – ne tikai to, kas ir un kas nav patiesība, bet arī ko nozīmē, kad mēs sakām, ka kaut kas ir "patiesība". Ko nozīmē, ka kaut kas ir "paties"?

3. Kā tavai draudzei vajadzētu reaģēt, ja kāds apgalvo, ka viņam ir "jauna gaisma"?

4. Mēģini saprast radikālo atšķirību starp to, ko Bībele māca, kā mēs tikām radīti, un ko cilvēciskā gudrība māca par to. Cilvēku mācības, tas ir, evolūcijas teorija ir pilnīgi pretēja Bībeles vēstij. Ko tas mums stāsta par to, kāpēc mums vajadzētu uzticēties Bībelei pāri visam?

SVĒTĀ GARA DARBS AIZKULISĒS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 37:5, 9; 1. Moz. 1:2; Īj. 26:13; 2. Moz. 31:1-5; Jāņa 16:13, 14; Gal. 5:16-23.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš pagodinās mani, jo viņš ņems no tā, kas ir mans, un jums pasludinās.”
(Jāņa 16:14)

Svētajam Garam Rakstos nav tik redzama vieta kā Tēvam un Dēlam. Neskatoties uz to, Bībele stāsta, ka Svētais Gars ir bijis klātesošs nozīmīgos brīžos visā svētajā vēsturē. Sākumā, kad Dievs radīja šo pasauli, Viņš arī darbojās, bet vairāk fonā. Viņš bija aktīvs, inspirējot Dieva praviešus, līdz ar to Viņam bija galvenā loma rakstītā Dieva Vārda tapšanā. Viņš bija iesaistīts arī Jēzus Kristus ieņemšanā Marijas miesās.

Tomēr Viņš nav Bībeles ziņojumu centrā, un mēs par Viņu zinām pārsteidzoši maz. Viņš paliek fonā, un tas ir tāpēc, ka Viņa loma ir virzīt uz priekšu citas Dievības personas – Dieva Dēla Jēzus – darbu un dot godu Dievam Tēvam. Un tas viss, lai kritušie cilvēki varētu tikt glābti no mūžīgās nāves, ko citādi tiem atnestu grēks.

No Rakstu liecības mēs mācāmies, ka Svētais Gars labprātīgi pieņem atbalstošu, izpalīdzīgu, kā arī spēku un līdzekļus nodrošinošu lomu aizkulisēs. Vai tā ir radišana, glābšana vai misija, Viņš nedzenas pēc redzamas vietas, lai arī Viņa loma ir izšķiroša.

Lūdzu, iepazīsties ar nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. janvārī.

Svētā Gara neaptveramība

Izlasi Jāņa 3:3-8 un Ec. 37:5, 9. Kāpēc vējš ir atbilstošs ainojums Svētā Gara noslēpumainajai darbībai? _____

Salīdzinot Svētā Gara darbību ar vēju, Jēzus apraksta Gara neaptveramību. Vēja kustībā ir kaut kas noslēpumains. Ir grūti precīzi pateikt, no kurienes un uz kurieni vējš pūš. Kurš gan reizēm nav bijis samulsis par pēkšņu vēja parādīšanos, šķietami ne no kurienes?

Tomēr mēs varam iepazīt vēja kustību un darbību. Līdzīgi Svētais Gars ir aktīvs, kur Viņš grib. Nevienš nevar Viņu kontrolēt. Tomēr mēs varam zināt, kur Viņš ir aktīvs un darbojas. Tieši tāpat kā vējš Svētais Gars ir neredzams, bet var būt ļoti spēcīgs. Mēs, protams, varam just vēja klātbūtni un varam bieži redzēt tā efektu, pat ja mēs nevaram redzēt pašu vēju. No lēnas vēsmiņas līdz nāvējošai brāzmai vējš var būt ļoti iedarbīgs. Kad Svētais Gars aprakstīts kā vējš, Viņa aktivitāte bijusi saistīta ar mirušo atdzīvināšanu. Tas nozīmē spēku ar visaugstāko potenciālu, lai panāktu ko tādu, ko var izdarīt Dievs.

Kā tas tiek paveikts, paliek noslēpums. Dievs un Viņa darbi caur Svēto Garu ir lielāki nekā tas, ko mēs varam pilnībā aptvert, tāpat kā neizprotami mums paliks daudzi laicīgie un arī svētie jautājumi.

Tas nenozīmē, ka mēs nevaram zināt, ko paveic Svētais Gars. Bet mums ir jāatzīst, ka atbilstošais tikums, runājot par dievišķiem noslēpumiem, ir pazemība. Pazemība novērtē Dieva grandiozumu un atzīst savu ierobežotību un vajadzību pēc dievišķās atklāsmes.

E. Vaita piemēroti saka: "Bībeles noslēpumi, tālu no tā, lai būtu arguments pret to, ir starp spēcīgākajiem pierādījumiem tās dievišķajai inspirācijai. Ja tajā nebūtu ziņojuma par Dievu, bet tikai kaut kas tāds, ko mēs spējam aptvert; ja Viņa lielumu un majestātiskumu varētu aptvert ar ierobežotiem prātiem, tad Bībele nenestu nekļūdīgu liecību par tās dievišķumu, kā tas ir tagad." (E. Vaita "Audzināšana", 170. lpp.)

Kādi ir daži neredzamie spēki dabā, kas var ietekmēt mūsu dzīvi? Ko tam vajadzētu mums mācīt par neredzamo, bet tomēr spēcīgo ietekmju realitāti mūsu pasaulē? _____

Svētais Gars radišanā

Pirmais lielais Dieva darbs saistībā ar šo planētu bija tās radišana. Bībele skaidri min Dievu (1. Moz. 1:1) un Jēzu Kristu (Kol. 1:16, 17) kā debesu, zemes un visa radītā Radītāju (Jāņa 1:1-3). Tomēr Bībele arī min Svētā Gara klātbūtni radišanas darbā.

Izlasi 1. Moz. 1:2, Īj. 26:13, 33:4; Ps. 33:6; 104:29, 30. Kāda ir Svētā Gara loma radišanā? Kā Dieva Gars ir saistīts ar dzīvības radišanu? _____

Radišanas stāsts 1. Moz. 1:2 min Dieva Gara klātbūtni radišanā. Īj. 26:13, 33:4, Ps. 104:29,30 un Ps. 33:6 arī norāda uz aktīvu Svētā Gara lomu pārda-biskajā zemes radišanā. Lai gan Bībele skaidri min Dievu Tēvu un Viņa dievišķo Dēlu Jēzu Kristu kā aktīvu personu pasaules radišanā (sk. Jes. 64:8, Kol. 1:16, 17), piedalās arī Svētais Gars, lai gan slēptākā veidā.

Gars nav galvenā persona radišanas stāstā. Viņš "lidinās" pār tukšumu, un ar šo savu kustību Viņš ir klātesošs, iedvešot dzīvību virs zemes. Ebreju vārds, kas tulkots kā "lidinājās" (merahepeth) pār zemes virsu un izmantots 1. Moz. 1:2, ir tas pats vārds, kas izmantots arī 5. Moz. 32:11, kur Dievs ir salīdzināts ar ērgli, kas lidinās pār savu mazuļu ligzdu. Svētais Gars ir cieši saistīts ar dzīvības radišanu virs zemes un rūpējas par tikko radītajām dzīvajām būtnēm, tāpat kā ērglis rūpējas par saviem mazuliem. Ps. 104:30 izsaka domu, ka radišanas darbs bija iespējams tikai ar Svētā Gara starpniecību un ka Viņam bija aktīva loma šajā procesā.

Svētais Gars bija klāt ne tikai šīs pasaules radišanas procesā; Viņš ir aktīvs arī mūsu jaunradišanas procesā, kurā Viņš mums piešķir jaunu sirdi un jaunu prātu. Kā abas šīs aktivitātes saistītas? Ko sabats mums stāsta par radišanas un pārradišanas darbu? _____

Svētais Gars un svētnīca

“Lai viņi taisa man svētnīcu, kur es varētu mājot viņu vidū.” (2. Moz. 25:8)

Pēc radišanas akta nākamais svarīgais darbs ir Dieva glābšanas plāns. Vai radišana bez glābšanas plāna kritašajā pasaulē būtu kaut kas labs? Mums kā grēciniekiem ir vajadzīgs ne tikai Radītājs, bet arī Pestītājs. Cik pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mums ir Pestītājs Jēzus Kristus! Bez Viņa mēs būtu bez jebkādas cerības šajā pasaulē.

Vecajā Derībā grēku piedošanu un Jēzus, mūsu Pestītāja, darbu ilustrēja svētnīca un tās kalpošana. Šeit senajiem israēliešiem tika atklāts glābšanas plāns (sk. Ebr. 4:2). Lai gan liela daļa no svētnīcas kalpošanas norādīja uz Jēzu un Viņa nāvi par mūsu grēkiem, Svētais Gars attēlots kā aktīvi iesaistīts, piešķirot atsevišķiem cilvēkiem īpašas spējas uzbūvēt svētnīcu pēc dievišķā parauga, kas tika atklāts Mozum.

Izlasi 2. Moz. 31:1-5. Kā Svētais Gars bija iesaistīts svētnīcas būvēšanā? Kā Svētais Gars palīdzēja tiem, kas būvēja Dieva mājokli? _____

Bībele ziņo, ka Svētais Gars bija iesaistīts svētnīcas būvēšanā, kas bija centrālā vieta Dieva un cilvēku izlīgšanai – kur svētais Dievs satika grēciniekus. Dievs bija tas, kas izstāstīja Mozum Savu plānu celt zemes svētnīcu saskaņā ar Debesu oriģinālu (2. Moz. 25:9, 40).

Svētnīca bija Dieva uzskates līdzeklis, ilustrējot Viņa glābšanas plānu. Dievs gribēja mājot starp cilvēkiem īpašā veidā, un Viņš to gribēja darīt svētnīcā, ko Viņš tiem lika būvēt. Svētā Gara darbs bija darīt cilvēkus spējīgus to uzbūvēt izcili un mākslinieciski skaisti. Bez Viņa palīdzības Israēls nebūtu spējīgs paveikt šo meistardarbu.

Domājot par Svētā Gara spēku, Viņam noteikti nebija vajadzīga cilvēku palīdzība svētnīcas būvēšanā. Tomēr Viņš darīja cilvēkus spējīgus paveikt to prasmīgi un skaisti. Kā un kur tu vari iedrošināt cilvēkus izmantot savus talantus, lai virzītu uz priekšu Dieva valstību Viņa godam? _____

Svētais Gars un Jēzus Kristus celšana godā

Svētais Gars bija aktīvs arī Vecās Derības laikos, lai gan nešķiet, ka Viņa darbs bija tik plašs kā Jaunās Derības laikmetā. Līdz ar Jēzus, apsolītā Mesijas, nākšanu Svētā Gara kalpošana kļuva spēcīgāka, un Viņš dod Savas dāvanas visiem ticīgajiem. Lai gan Jaunā Derība mums ziņo, ka Svētais Gars ir aktīvs daudzos un dažādos veidos mūsu garīgajā dzīvē un draudzes dzīvē, Viņa vis-svarīgākais darbs, iespējams, ir Jēzus Kristus celšana godā.

*Izlasī Jāņa 16:13, 14 un Jāņa 15:26. Ko Jēzus saka par Svētā Gara darbu?
Kā viss pārējais Svētā Gara darbs ir saistīts ar šo galveno darbu? _____*

Jēzus stāsta mums, ka Svētais Gars nerunā par Sevi, bet par Jēzu. Viņa darbs ir Jēzus glābšanas darba paaugstināšana. Viņš pats stāv aizkulisēs un izceļ gaismā Jēzu. Ir skaidri pateikts, ka "Gara vēsts mums nekad nav: 'Skaties uz mani, klausies mani, nāc pie manis, iepazīsti mani,' bet vienmēr: 'Skaties uz Viņu, un redzi Viņa godību, klausies Viņā un dzirdi Viņa vārdu; ej pie Viņa un iegūsti dzīvību; iepazīsti Viņu un izgaršo Viņa prieku un mieru.' Gars, mēs varam teikt, ir sasedējs, dievišķais laulības konsultants, kura loma ir savest kopā mūs un Kristu un nodrošināt, ka mēs paliekam kopā." (J. I. Packer "Keep in Step With the Spirit: Finding Fullness in Our Walk with God" (Grand Rapids: Baker Books, 2005), 57., 58. lpp.)

Tas ir ļoti nozīmīgi. Jebkurš uzsvars uz Svētā Gara darbu, kas mazina Jēzus Kristus kā Personas un Viņa darba svarīgumu, nav no Svētā Gara. Lai arī cik svarīgs ir Svēta Gara darbs mūsu garīgajai dzīvei, Viņam nekad nevajadzētu ieņemt vietu, kas mūsu prātos un glābšanā pienākas tikai Jēzum Kristum. Kur vien tiek paaugstināts Jēzus, tur darbojas Svētais Gars. Tāpēc jau mēs tiekam saukti par kristiešiem, tas ir, Kristus sekotājiem (salīdzini ar Ap.d. 11:26), nevis par Gara sekotājiem.

*Kāpēc ir tik svarīgi paaugstināt augšāmcēlušos Kungu visā, ko mēs darām?
Galu galā, padomājiet, ko Jēzus mūsu labā ir izdarījis. Mēs esam par visu parādā Viņam. Kā mēs varam parādīt Viņam savu pateicību (sk., piem.,
2. Tes. 1:11, 12)? _____*

Svētais Gars un Kristus

Svētais Gars realizēja Jēzus iemiesošanos (Lūk. 1:34, 35). Viņš svaidīja Jēzu Viņa misijai (Lūk. 3:21, 22). Jēzus svaidīšana piešķīra Viņam spēku piepildīt mesiānisko misiju un deva Viņam spējas piešķirt Svēto Garu Viņa mācekļiem. Svētais Gars vadīja un uzturēja Jēzu Viņa kārdināšanās (Marka 1:12; Mat. 4:1; Lūk. 4:1, 2, 14), tā ka Jēzus "var palīdzēt tiem, kas kārdināti" (Ebr. 2:18, salīdzini ar 4:15, 16). Svētais Gars deva spēku Jēzum Viņa atpestīšanas darbā (Ebr. 9:14) un padarīja iespējamu Jēzus augšāmcelšanos (1. Pēt. 3:18). Visā šajā Svētais Gars palika aizkulisēs un palīdzēja paaugstināt Jēzu Kristu.

Izlasi Lūk. 24:44-49, Gal. 5:16-23 un Ef. 4:23, 24. Ko mēs no šiem pantiem varam uzzināt par Svētā Gara darbu? Kā Svētais Gars pagodina Jēzu? _____

Svētais Gars pagodina Jēzu vismaz šādos veidos:

1. Izskaidrojot Svētos Rakstus uzticamā veidā. Netrūkst nekā, kas mums ir vajadzīgs, lai zinātu par Kristu un Viņa glābšanu, un nekas nevada nepareizi. Viss atrodams Dieva Vārdā, ja mēs lasām to ticībā un ar pakļāvīgu sirdi.

2. Iesaistot glābšanas attiecībās ar Jēzu Kristu. Svētais Gars maigi strādā pie cilvēku sirdīm un prātiem. Viņš dod viņiem izpratni, tā ka viņi var saprast garīgas lietas un ir labprātīgi uzticēties Jēzum Kristum un pieņemt Viņu par savu Vadītāju un Glābēju.

3. Atveidojot Kristus raksturu mūsos. Tādējādi Viņš mūsu dzīvē ienes Kristus tikumus (Gal. 5:22, 23). Pateicoties Jēzus asinīm, mums ir dota uzvara pār grēku (salīdzini Atkl. 12:11) un Svētais Gars dara mūs spējīgus staigāt uzticībā Dieva baušļiem.

4. Padarot mūs spējīgus dzīvot Kristum līdzīgu, nesavtīgu un mīlošu dzīvi un kalpot citiem, Viņš aicina kristiešus strādāt specifiskās Dieva darba jomās un dara viņus spējīgus aizsniegt citus pievilcīgajā Kristus Garā. Kā Kristus rakstura atveidošanas darbs mūsu dzīvē pagodina Tēvu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Nav šaubu, Svētā Gara darbs ir svarīgs mūsu gaitās ar Kungu. Mēs varbūt nespējam saskatīt Viņu strādājam, bet mēs varam novērtēt Viņa darba ietekmi uz savu dzīvi un citiem cilvēkiem. Ja tava dzīve ir izmainīta, pateicoties ticībai Jēzum, tad to ir izmainījis Svētais Gars. "Kaut gan pats vējš ir neredzams, tomēr tā izraisītās darbības rezultāti ir redzami un jūtami. Tāpat arī Svētā Gara darbība parādīsies ikviena tāda cilvēka rīcībā, kas būs sajutis Viņa glābjošo spēku. Kad Dieva Gars iemājo sirdī, tas pārveido dzīvi. Grēcīgas domas tiek aizdzītas, jauni darbi atstāti, un mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un strīdu vietu. Skumjas nomaina prieks, un seja atspoguļo Debesu gaismu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 173. lpp.) Šie ir brīnišķīgi apsolījumi, un neskaitāmi daudzas dzīves ir parādījušas, cik tie ir reāli. Bet Svētā Gara darbs nav acumirkļīgs. Mēs neklūstam automātiski par laipniem cilvēkiem, kādiem mums vajadzētu būt. Dzīve ticībā un pakļāvībā Kungam ir cīņas, pakļaušanās un nožēlas dzīve, kad gadās kļūdīties. Svētais Gars ir dievišķais palīglicēklis, kas darbojas mūsu katra dzīvē, lai darītu mūs par jauniem radījumiem Kristū. Tomēr tas ir visas dzīves darbs. Lai gan mūsu kļūdām un vājībām vajadzētu mūs mudināt vairāk pakļauties Kungam, mēs nedrīkstam ļaut velnam izmantot tās, lai darītu mūs mazdūšīgus kristīgajā pieredzē, un velns vienmēr ir dedzīgs uz to. Kad mūsu grēki mūs pazemo, mums vienmēr jāatceras Jēzus nāve grēcinieku labā. Tieši tāpēc, ka esam grēcinieki, kam vajadzīga piedošana, Jēzus nomira par mums un aplaimo ar žēlastību.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko Svētais Gars kā paraugs māca tev par kalpošanu aizkulisēs? Tas ir, darīt Kunga darbu tā, ka daudzi cilvēki par to nezina, to neredz un nenovērtē?
2. Kā Svētais Gars paaugstina Jēzu un noliek Viņu centrā? Kā tu vari paaugstināt Jēzu, neliekot sevi uzmanības centrā? Kāpēc tas dažreiz ir tik grūti? Kā mēs varam cīnīties ar dabisko tieksmi izcelt sevi?

SVĒTĀ GARA DIEVIŠĶUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 5:1-4; 1. Kor. 2:10, 11; Jes. 63:10-14; Tit. 3:4-6; Rom. 8:11; 1. Pēt. 1:2.

ATMIŅAS PANTS:

"Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!" (2. Kor. 13:14)

Biscaur Bībelē Dieva Tēva dievišķums ir pats par sevi saprotams. Mēs atrodam šo patiesību izteiktu gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā. Tā ir viena no svarīgākajām un fundamentālākajām patiesībām, kas atklāta Dieva Vārdā.

Jēzus dievišķums arī ir apstiprināts daudzās vietās Rakstos, īpaši Jaunajā Derībā – gan evaņģēlijos, gan vēstulēs.

Tomēr par Svētā Gara dievišķumu ir mācīts daudz slēptākos veidos. To var izsecināt no dažādiem netiešiem Bībeles apgalvojumiem. Šeit mums ir jāsalīdzina Rakstu vietas, lai rūpīgi izpētītu, ko Dievs Savā Vārdā ir atklājis par Svēto Garu. To darot, mums nevajadzētu pazemināt Rakstu apgalvojumus, un nevajadzētu arī pieņemt "neko vairāk par to, kas ir rakstīts" (1. Kor. 4:6). Šī tēma prasa pazemīgu un mācīties gatavu attieksmi. Mums nevajadzētu savu cilvēcisko izpratni par Dievu pieņemt kā standartu tam, kā saprast Svēto Garu. Tā vietā mums vajadzētu palauties uz Rakstiem, lai arī cik grūti mums varētu būt pilnībā aptvert dažus konceptus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. janvārī.

Svētais Gars un Dievs

Bībele nedod sistemātisku Svētā Gara dievišķuma aprakstu. Tā vietā mēs atrodam interesantas iezīmes, kas norāda, ka Bībeles sarakstītāji uzskatīja Svēto Garu par līdzvērtīgu Dievam. Ir vairāki Bībeles panti, kur viena un tā pati aktivitāte ir piedēvēta Dievam un pēc tam arī Svētajam Garam.

Izlasī Ap.d. 5:1-4. Ko no Pētera vārdiem Hananjam mēs varam secināt par Dievu un Svēto Garu? _____

Ja Svētais Gars nebūtu Dievs, Pētera teiktais šeit būtu bezrūpīgs un letāli maldinošs. Interesants Svētā Gara aspekts tomēr ir fakts, ka apustulis Pēteris Dievu un Svēto Garu noliek vienā līmenī. 3. pantā viņš jautā Hananjam, kāpēc viņš ir melojis Svētajam Garam, un viņš turpina 4. panta beigās: "Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam." Pēteris skaidri nosauc Svēto Garu par Dievu. Viņa doma ir, ka Hananja nemeloja tikai apustuļiem, bet pašam Dievam. Melot Svētajam Garam nozīmē melot Dievam. Svētais Gars ir Dievs. Šeit izteiktā doma ir ļoti skaidra.

Kāpēc tik skarbs sods par to, ko izdarīja šie divi cilvēki?

Mums ir jāatceras, ka ticīgie agrīnajā apustuļu draudzē bija "viena sirds un dvēsele" (Ap.d. 4:32). Šī vienotība bija Svētā Gara produkts, un šis ir iemesls, kāpēc viņi brīvi un labprātīgi dalījās ar to, kas viņiem piederēja. Melot attiecībā uz dalīšanos nozīmēja noliegt kopienas vienotību un apmelot Garu, kas bija nodrošinājis šo vienotību un padarījis to iespējamu.

Tāpēc Hananjas un viņa sievas meli viltoja dievišķo darbu un Svētā Gara klātbūtni agrīnajā draudzes kopienā. Šāda melošana Dievam ir destruktīva un kavē Dieva Gara efektīvu darbu ticīgo dzīvēs. Dievs grib, lai mēs kalpojam Viņam nedalīti. Tā kā jaunā ticīgo kopiena bija izšķirošā posmā, Dievs izmantoja skarbas metodes, lai nodrošinātu jaunās draudzes vienotu darbību un uzticību cits citam, kā arī labprātīgu pakļāvību Viņa Garam.

Padomā, cik viegli Hananja un Safīra varēja attaisnot savu grēku. "Galu galā, vai mēs neesam pārdevuši savu īpašumu un atdevuši daļu no tā draudzei? Kas tur liels, ja mēs nedaudz paturam sev?" Ko šim stāstam vajadzētu mums likt pārdomāt par sevis attaisnošanu? _____

Svētā Gara dievišķās īpašības

Vairākos Bībeles pantos Svētais Gars ir aprakstīts kā tāds, kam piemīt dievišķas īpašības.

Kādas šajos Bībeles pantos uzskaitītas Svētā Gara īpašības un aktivitātes, kas citādi varētu būt piedēvētas vienīgi Dievam?

1. Kor. 2:10, 11; salīdzini ar Jes. 40:13, 14 _____

Ps. 139:7 _____

Ebr. 9:14; salīdzini ar 1. Tim. 6:16 _____

Lūk. 1:35; Rom. 15:19; salīdzini ar Ps. 104:30 _____

Savā Dieva gudrības pārskatā Pāvils apgalvo, ka Svētais Gars ir tas, kas padara šo gudrību mums zināmu. "Līdzīgs pazīst līdzīgu" ir Pāvila arguments, ko viņš šeit izmanto. Tikai kāds, kas ir līdzīgs Dievam, var zināt dziļi par Dievu (1. Kor. 2:10, 11). Neviens nepazīst Dievu tā, kā Viņu pazīst Gars, jo Viņš pazīst Dievu no "iekšpuses". Viņš pazīst Viņu tādā veidā, kā neviens cits no malas nevar pazīt. Svētais Gars ir patiešām visu zinošs.

Gara klātbūtne ir Dieva klātbūtne. Mēs nevaram aizbēgt uz kādu vietu, kur nebūtu Dieva Gara, jo Viņš ir vienmēr un visur klātesošs (salīdzini ar Ps. 139:7).

Ir teikts, ka Svētais Gars ir mūžīgs (Ebr. 9:14). Cik daudzas mūžīgas būtnes mēs zinām saskaņā ar Bībeli? Tikai Dievs ir mūžīgs (1. Tim. 6:16). Ja Gars ir nosaukts par mūžīgu, tad Viņam ir jābūt Dievam.

Svētais Gars arī ir visspēcīgš un visvarens. Lūk. 1:35 frāzes "Svētais Gars" un "Visuaugstā spēks" ir sinonīmas pēc uzbūves. Šeit tās atsaucas uz vienu no lielākajiem brīnumiem – jaunavas grūtniecību. Rom. 15:19 apustulis Pāvils atzīst, ka viņa kalpošana tika uzņemta "Dieva Gara spēkā caur zīmēm un brīnumiem". Patiešām, Svētais Gars var darīt dievišķus brīnumus.

Jēzus arī atklāj, ka Gara zaimošana ir nepiedodama (Mat. 12:31, 32; Marka 3:28, 29). Tas būtu neizprotami, ja vien Gars nav pats Dievs.

Bet varbūt vispārsteidzošākais Svētā Gara darbs ir Viņa spēja izmainīt cilvēku sirdi un prātu. Svētais Gars ir tas, kas īsteno jaunu garīgu piedzimšanu (Jāņa 3:5-8). Viņa spēkos ir paveikt kaut ko tādu, ko var tikai Dievs.

Bībeles norādes

Bībelē ir dažādas atsaucē uz Svēto Garu, kas ir salīdzināmas ar atsaucēm uz Dievu.

Izlasi Jes. 63:10-14 un salīdzini to ar 4. Moz. 14:11 un 5. Moz. 32:12. Uz ko autors atsaucās šajos pantos, un ko tas mums stāsta par Svētā Gara dievišķumu?

Jes. 63:10 ļaudis sacēlās un skumdināja Svēto Garu. Tomēr paralēlā ziņojumā 4. Moz. 14:11 ir teikts: "Un Kungs teica Mozum: 'Cik ilgi šī tauta mani nievās.'" Un 5. Moz. 32:12 mums ir teikts, ka "Kungs viens veda viņus, kopā ar viņu nebija cita dieva". Acīmredzot Bībeles sarakstītāji Dievu un Svēto Garu uzskatīja par vienlīdzīgiem.

2. Sam. 23:2 mēs lasām, ka "Kunga Gars runāja caur mani", bet paralēlā apgalvojumā 3. pantā – "Israēla Dievs teica [man]". Atkal secinājums no šīs Bībeles paralēles ir, ka Svētais Gars tiek uzskatīts par vienlīdzīgu ar Dievu.

Salīdzini 1. Kor. 3:16, 17 ar 1. Kor. 6:19, 20 un 1. Kor. 12:11 ar 1. Kor. 12:28. Kā šajos pantos sakrīt atsaucē uz Svēto Garu un Dievu? Kas ir piedēvēts Dievam un arī Svētajam Garam?

1. Kor. 3:16, 17 Pāvils izmanto līdzīgu valodu kā 1. Kor. 6:19, 20. Apustulim Pāvilam Svētā Gara iemājošana ir Dieva iemājošana. Izteicienus "Dieva templis" un "Svētā Gara mājoklis" parādot kā vienlīdzīgus, Pāvils norāda, ka Svētais Gars ir Dievs.

1. Kor. 12:11 Pāvils raksta, ka Svētais Gars ir tas, kas izdala garīgās dāvanas katram ticīgajam. Dažus pantus tālāk 1. Kor. 12:28 mēs lasām, ka Dievs ir tas, kas to dara. Galvenā vēsts ir skaidra: Svētais Gars dara to pašu, ko dara Dievs, – tas ir spēcīgs pierādījums, ka Svētais Gars ir vienlīdzīgs Dievam.

Izlasi vēlreiz 4. Moz. 14:11. Kā šos pantus var attiecināt uz mums? Padomā par brīnumainajiem veidiem, kā Dievs ir darbojies mūsu draudzē. Padomā par visiem iemesliem ticēt, ko Viņš mums ir devis. Kā mēs varam pārliecināties, ka šodien nedarām to pašu, ko Dieva ļaudis darīja pirms tūkstoš gadiem?

Dievišķais Svētā Gara darbs

Svētais Gars veic noteiktu darbu, ko Bībele piedēvē tikai Dievam. Viņš ir aktīvs dievišķajā radīšanas darbā, un Viņš ir tikpat aktīvs, radot grēcinieku no jauna.

Izlasi Tit. 3:4-6. Kā Pāvils apraksta Svētā Gara iesaistīšanos pārradīšanas procesā? _____

Svētais Gars ir minēts kopā ar "mūsu glābēju Jēzu Kristu" (Tit. 3:4) nomazgājošās atdzimšanas (kristību) un mūsu garīgās atjaunošanas kontekstā (Tit. 3:5). Viņš ir mūsu jaunpiedzimšanas īstenotājs. Viņš atjauno mūsu katra sirdi. Viņš pamodina ilgas sekot Kristum. Viņš ir dzīvības Gars (Rom. 8:2). Viņš ir tas, kurš dara svētu grēcinieku un pārveido viņa raksturu. Viņš palīdz mums būt paklausīgiem Jēzum Kristum, kas mūs ir izglābis. Tikai dievišķa būtne spēj darīt tik brīnišķīgas lietas.

Salīdzini Jes. 6:8-10 ar Ap. d. 28:25-27. Kam Bībeles sarakstītāji piedēvē dievišķu runāšanu? _____

Ir vairākas vietas Bībelē, kur, no vienas puses, ir teikts, ka runā Dievs, un kur citi Bībeles sarakstītāji apliecina, ka runājis ir Svētais Gars. Tas ir Svētais Gars, kas pārdabiskā veidā mums ir nodevis Svētos Rakstus (2. Pēt. 1:21), kas citviet aprakstīta kā Dieva inspirācija (2. Tim. 3:16). Rakstu došana ir vēl viens dievišķs Gara darbs.

Ko Rom. 8:11 mums māca par Svētā Gara dievišķumu? _____

Bībele apliecina, ka Svētais Gars ir uzmodinājis Jēzu no mirušajiem un ka Viņš uzmodinās arī mūs. Tikai Dievam ir spēks uzmodināt cilvēkus no mirušajiem. Tātad Svētais Gars ir Dievs.

Kādas pārmaiņas tu vari uzsākt, lai kļūtu atvērtāks Svētā Gara vadībai? Kāda tava rīcība var tev traucēt skaidri ieraudzīt Viņa vadību savā dzīvē? _____

Viņa dievišķuma svarīgums

Kas būtu zaudēts, ja Svētais Gars nebūtu Dievs? Ja Svētais Gars nav pilnīgs Dievs, tas nopietni skar glābšanu un pielūgsmi. Bībele mums ziņo, ka Svētais Gars ir atbildīgs par ticīgo atjaunošanu. Viņš mājo viņos un piepilda viņus. Viņš atjauno mūsu domāšanu un izmaina mūsu raksturu. Viņam ir spēks uzmodināt no mirušajiem. Viņš padara Kristus sekotājus līdzīgus Dievam: svētus. Ja Svētais Gars nav Dievs, kā mēs varam būt droši, ka Viņš var kaut ko no visa tā izdarīt un vēl pie tam tā, ka tas ir Dievam pieņemami?

Izlasi 1. Pēt. 1:2; 2. Kor. 13:14 un Mat. 28:18, 19. Ko fakts, ka Svētais Gars ir minēts kopā ar Dievu Tēvu un Dieva Dēlu Jēzu Kristu kristībās un svētišanā stāsta mums par Svētā Gara lomu Dieva pielūgsmē un apbrīnošanā? _____

Svētā Gara dievišķums palīdz mums attiekties pret Viņu atbilstošā veidā, atzīstot Viņu par to, kas Viņš patiesībā ir. Viņa dievišķums ir pirmais, kas mums jāpieņem jautājumā par garīgumu, kura centrā ir Dievs. Jaunās Derības draudze bez vilcināšanās min Svēto Garu kopā ar abām pārējām Dievības personām. Kristību aktā Svētais Gars ieņem tādu pašu stāvokli un pozīcijas, kādas ir Tēvam un Dēlam. Kristībām ir dziļi garīga nozīme – tas ir dziļas pielūgsmes rituāls. Kas ir patiesi kristībās, ir vienlīdz patiesi apustuliskajā svētišanā. Tā ir apbrīnas pilna pielūgsme, kur Svētais Gars saņem tādu pašu slavu kā Tēvs un Dēls. Visas trīs dievības personas ir minētas kā vienlīdzīgas un vienlīdz apstiprinātas kā pielūgsmes cienīgas.

Svētais Gars Jaunajā Derībā ir apstiprināts kā pareizais pielūgsmes objekts, ne tikai kristībās un apustuliskajā svētišanā, bet arī pastāvīgajās lūgšanās – garīgajā labklājībā mēs esam atkarīgi no Viņa kā no sava dievišķā skolotāja un svētdarītāja. Vai ir kāda nozīme tam, ka Svētais Gars ir Dievs? Jā, ļoti liela. Ja mēs zinām, kas Viņš patiesām ir, un atzīstam Viņa dievišķumu, mēs godāsim Viņa darbu un paļausimies uz Viņu savā personīgajā izaugsmē un svētīšanās.

Padomā, ko nozīmē tas, ka Svētais Gars – pats Dievs – darbojas tavā dzīvē. Kādi lieli apsolījumi šeit mums ir atrodami, zinot, ka Dievs ir tas, kas darbojas mūsos, lai darītu mūs par tiem, kas mēs varam kļūt Viņā? Kāpēc šī ir tik paceļoša un stiprinoša patiesība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Evanģelizācija" nodaļu "Dievības nepareizs izskaidrojums" 613.–617. lpp.

Kā mēs redzējam šajā nedēļā, Bībeles pierādījumi Svētā Gara dievišķumam ir ļoti pārliecinoši. Svētais Gars ir Dievs. Bet atceries: runājot par Svēto Garu, mēs runājam par dievišķu noslēpumu. Mēs vairākkārt uzsvērām domu: tieši tāpat, kā mēs nevaram pilnībā izskaidrot Dievu un Viņa dabu, mums ir arī jāstājas pretī kārdināšanām savu cilvēcisko izpratni padarīt par normu tam, kādam vajadzētu būt Dievam.

Ticība Svētā Gara dievišķumam vienlaikus nozīmē ko vairāk, nekā tikai pieņemt teoriju par dievišķo Trīsvienību. Tā ietver paļaušanos uz Dieva glābjošo darbu un uzticēšanos tam, kā Tēvs to ir norādījis un Dēls īstenojis Gara spēkā. "Mums nav būtiski būt spējīgiem vienkārši definēt to, kas ir Svētais Gars. [..] Svētā Gara daba ir noslēpums. Cilvēki to nevar izskaidrot, jo Kungs to viņiem nav atklājis. Cilvēki ar dīvainiem uzskatiem var salikt kopā Rakstu vietas un piedēvēt tām cilvēcisku izskaidrojumu, bet šo uzskatu pieņemšana nestiprinās draudzi. Attiecībā uz šādiem noslēpumiem, kas ir pārāk dziļi, lai cilvēki tos saprastu, klusēšana ir zelts." (E. Vaita "Apustuļu darbi", 51., 52. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Austriešu filozofs Ludvigs Vitgenšteins reiz rakstīja: "Tas, par ko mēs nevaram runāt, ir jānodod klusējot." Lai gan viņa konteksts ir diezgan atšķirīgs no tā, ko E. Vaita rakstīja augstāk minētajā citātā, princips ir tas pats. Kāpēc ir labāk paklusēt par tiem Dieva aspektiem un garīgajām patiesībām, ko Inspirācija nav atklājusi?

2. Dažreiz var palīdzēt pārdomas par mūsu teoloģiskā skatījuma pareizumu, uzdodot kontroljautājumu: "Kas tiktu zaudēts, ja esam kļūdījušies?" Piemēram: "Kas tiktu zaudēts, ja Kristus nebūtu dievišķs?" Attiecībā uz Svēto Garu pārdomāsim šādu jautājumu: "Kas tiktu zaudēts, ja Svētais Gars nebūtu pilnīgs Dievs?"

3. Ko šis citāts saka mums praktiskā ziņā? "Svētais Gars, kam mūs ir jāpiepilda, nav kaut kāda neskaidra ietekme vai mistisks spēks. Viņš ir dievišķa Persona, kas ir jāuzņem ar dziļu pazemību, godbijību un paklausību. Tāpēc jautājums nav par to, cik daudz mums ir Viņa, bet gan – cik daudz no mums pieder Viņam. Jā, tam jābūt visam." (LeRoy Edwin Froom "The Coming of the Comforter", 159. lpp.)

SVĒTĀ GARA PERSONĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 16:13, 14; Rom. 8:14-16; Rom. 15:13; Jāņa 14:6; Jāņa 17:17; Rom. 5:5.

ATMIŅAS PANTS:

"Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, mācīs jums visu un atgādinās jums visu, ko esmu jums runājis." (Jāņa 14:26)

Sā kā Svētais Gars reizēm Bībelē ir salīdzināts ar bezpersoniskām parādībām, tādām kā vējš un uguns, daži ir secinājuši, ka Viņš ir bezpersonisks, sava veida mistisks spēks. Saskaņā ar viņu uzskatiem Gars drīzāk ir kā elektriskā strāva, kas dod mums enerģiju, nevis eksistē kā personīga Būtne. Bet jautājums nav par to, vai varam atrast Bībeles tekstus par visai bezpersoniskām Svētā Gara darbībām vai ietekmēm. Jautājums ir, cik daudz ir rakstvietu, kas apstiprina Viņa personību.

Ir panti, kas mums ir jāpārdomā, lai gūtu pilnīgāku izpratni par to, kas ir Svētais Gars.

Šajā nedēļā mēs mācīsimies vairāk par Svētā Gara personību, kāda tā aprakstīta Bībelē. Šī patiesība palīdzēs mums labāk izprast Dieva Gara lomu mūsu katra dzīvē. Un tā palīdzēs mums gūt dziļāku izpratni par to, cik svarīga ir mūsu ticība Svētā Gara personai mūsu garīgajā dzīvē. Tikai tad, ja mēs kavējamies pareizās domās par Viņu, mēs varam dāvēt Viņam to mīlestību, godbijību, uzticību un padevību, kāda Viņam pienākas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. janvārī.

Jēzus dotais Svētā Gara apraksts

Izlasi Jāņa 16:13, 14; Jāņa 15:26, 27 un Jāņa 14:17, 26. Kādas ļoti personīgas rakstura īpašības Jēzus piedēvē Svētajam Garam šajos pantos? Ko tas nozīmē tev, ka Jēzus apraksta Svēto Garu kā palīgu un mierinātāju ("parakletos")?

Saskaņā ar Jēzus teikto Svētais Gars vada, runā, dzird, atklāj un cildina (Jāņa 16:13, 14). Svētais Gars arī māca un atgādina mums (Jāņa 14:26). Viņš mājo mūsos (Jāņa 14:17), Viņš liecina (Jāņa 15:24, 26) un Viņš pārliecina (Jāņa 16:8). Tas vairāk izklausās pēc kādas apbrīnojamas personības, nevis bezpersoniska spēka.

Izlasi Jāņa 14:16-18. Kā vajadzēja piepildīties Jēzus apsolījumiem? Kā mācekļi netika atstāti vieni? _____

Jēzus rūpējas par Saviem sekotājiem. Viņš neatstāja mācekļus bāreņos. Viņš apsolīja būt Svēto Garu. Jēzus šeit īpaši atgādina, ka Viņš būtis citu "palīgu" vai "mierinātāju. Vārdi, ko Jēzus šeit izmanto, ir nozīmīgi. Viņš apsola būt citu palīgu. Nevis citādāku. Grieķu vārds "cits" ir "allos". Jaunās Derības grieķu valodā "allos" norāda, ka Kristus būtis citu mierinātāju, kas skaitliskā izteiksmē ir tālu, bet tāda paša rakstura, tas ir, līdzīgs Viņam. Citiem vārdiem, Jēzus apsola Kādu, kas ir līdzīgs Viņam, Kādu, kas ieņems Viņa vietu, Kādu, kas turpinās darīt Viņa darbu mūsos un kas būs Viņa pārstāvis.

Svētā Gara darbs ir palīga jeb mierinātāja darbs. Bībele šeit izmanto grieķu vārdu "parakletos" (Jāņa 14:16), lai aprakstītu kādu, kas ir aicināts atbalstīt, palīdzēt, kas ir aicināts mums palīgā. Tieši tāpat kā Jēzus ir Persona, arī Svētais Gars ir personīgs. Šo ideju atbalsta fakts, ka Svētajam Garam bieži tiek piedēvētas personīgas īpašības (sk. Jāņa 14:26, 15:26; Ap.d. 15:28, Rom. 8:26, 1. Kor. 12:11, 1. Tīm. 4:1).

Kāpēc ir tik daudz patīkamāk zināt, ka Svētais Gars ir personība, nevis tikai kāds spēks? _____

Svētais Gars kā Persona. 1. daļa

Lasot tālākminētos pantus, jautā sev, vai tie skan it kā par kādu bezpersonisku spēku vai par dievišķu Personu. Rom. 8:14-16, 27; Rom. 15:30; 1. Kor. 2:10; Ap.d. 8:29; 10:19, 20; 28:25. _____

Vai bezpersonisks spēks var aizlūgt mūsu labā? Vai bezpersoniskam garam vai spēkam var būt spējas atklāt mums kaut ko par Dievu? Vai bezpersoniska ietekme spēj runāt? Visi šie Bībeles apgalvojumi iegūst lielāku jēgu, ja Svētais Gars ir personīga būtne, nevis kaut kāds bezpersonisks spēks.

Izlasi vēl citus pantus. Kādas personīgas īpašības tajos piedēvētas Svētajam Garam? Ef. 4:30, Ap.d. 5:3, 9; 1. Kor. 12:11; Rom. 15:30. _____

Personību raksturojošas īpašības ir zināšanas (jeb izpratne), jūtas un griba. Tikai persona var tikt apbēdināta. Tikai personu var piekrāpt un tikai personai var melot. Tikai personai ir gribasspēks, spēja izvēlēties, ko tā vēlas. Griba ir viens no būtiskākajiem elementiem un rakstura iezīmēm, kas piemīt personai. Un tikai persona spēj mīlēt. Patiesa mīlestība nav iedomājama abstraktā un bezpersoniskā veidā. Mīlestība nāk ar Joti personīgu pieskārienu. Šie personības priekšnosacījumi norāda, ka Svētais Gars ir tāds, kas sevi apzinās, sevi pazīst, kam ir griba un uzņēmība, kā arī spēja mīlēt. Viņš nav kāda abstrakta plūsma vai bezpersoniska esamība. Svētais Gars runā personīgos veidos, jo arī Dievs ir personīgs.

“Svētajam Garam ir personība, citādāk Viņš nevarētu nest liecību mūsu garam, ka mēs esam Dieva bērni. Viņam arī ir jābūt dievišķai personai, citādāk Viņš nevarētu izdibināt noslēpumus, kas ir apslēpti Dieva prātā.” (E. Vaita “Evaņģelizācija”, 617. lpp.)

Kā Bībeles skatījums, ka Svētajam Garam ir personu raksturojošas iezīmes, ietekmē tavas attiecības ar Viņu? Kas būtu citādi, ja Svētais Gars būtu tikai bezpersonisks spēks, nevis pats Dievs? _____

Svētais Gars kā Persona. 2. daļa

Izaicinājums, ar ko mēs sastopamies, mēģinot izprast Svēto Garu, ir tas, ka mēs varam iedomāties Dievu kā Tēvu kaut cik taustāmā veidā. Daudziem acu priekšā stāv arī visai konkrēts Jēzus attēls pēc tā, kā Viņš aprakstīts evaņģēlijos. Viņš pieņēma mūsu cilvēcisko dabu un parādījās mums cilvēka izskatā.

Tomēr Svētais Gars ir atklāts ļoti atšķirīgā veidā. Viņš ir netaustāms, daudz grūtāk aptverams nekā Tēvs un Dēls.

Tāpēc daži izdara secinājumu, ka Svētais Gars ir tikai bezpersonisks spēks. Kā mēs līdz šim redzējām, šī doma īsti nesakrīt ar Svētā Gara raksturojumu. Dažiem apgalvojumiem Bībelē pat nebūtu nekādas jēgas, ja Svētais Gars būtu tikai bezpersonisks spēks vai (dievišķa) vara.

Izlasi rūpīgi uzskaitītos Bībeles pantus un pārbaudi, vai tiem būs kāda jēga, ja tu atsauci uz Svēto Garu nomainīsi ar bezpersonisku vārdu "vara". Kāpēc šie panti iegūst nozīmi tikai tad, ja Svētais Gars patiešām ir Persona?

Rom. 15:13 _____

1. Kor. 2:4 _____

Apustuļu apgalvojums, ka "Svētajam Garam un mums ir labpaticis" (Ap.d. 15:28), būtu absurds, ja Svētais Gars būtu tikai vara vai bezpersoniska ietekme. Tieši otrādi – šis apgalvojums norāda uz citu personu, kas ir persona tikpat lielā mērā kā Tēvs un Dēls.

Pie tam – kā ticīgie var tikt kristīti "Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā" (Mat. 28:19), ja pirmie divi ir Personas, bet trešais nav? Tas neizklausās ticami. Un visi trīs minēti kā daļa no tā paša vārda, kurā mēs esam kristīti. Tādējādi Svētais Gars šeit atklāts tādā pašā līmenī kā Dievs Tēvs un Dievs Dēls.

E. Vaita skaidri ir apliecinājusi, ka "ir trīs dzīvas Debesu trijotnes personas .. Tēvs, Dēls un Svētais Gars" (E. Vaita "Evaņģēlizācija", 615. lpp.). Viņa arī ļoti skaidri izteikusies par Svēto Garu kā personību.

Patiesības gars

Izlasi Jāņa 14:6 un 17:17. Ko nozīmē "patiesība" šajos pantos? _____

Jāņa evaņģēlijā vārds "patiesība" ir atslēgvārds. Mūsu šī brīža izpratne par patiesību bieži ir abstrakta un teorētiska. Rietumu pasaulē to ir veidojusi grieķu filosofija. Tomēr Bībelē un īpaši Jāņa evaņģēlijā patiesībai ir drīzāk personīga un specifiska nozīme: Jēzus ir patiesība (Jāņa 14:6). Lai gan Dieva rakstītais Vārds ir patiess (salīdzini ar Jāņa 17:17, Ps. 119:142), Dieva patiesība vispārākajā veidā ir atklāta Jēzus Kristus personā. Patiesas zināšanas par Dievu mums ir dotas Jēzū, par kuru runā Raksti, jo Dievs ir atklājis Sevi caur Viņu.

Izlasi Jāņa 15:26 un 16:13. Kāda funkcija ir Svētajam Garam kā patiesības Garam? _____

Jāņa 16:13 mums teikts, ka patiesības Gars vadīs mūs visā patiesībā. Viņš to dara, norādot mums uz Jēzu Kristu un palīdzot mums atcerēties, ko Jēzus ir teicis (Jāņa 15:26) un izdarījis mūsu labā. Patiesība, kurā Svētais Gars mūs vada, ir ļoti personīga: Viņš paaugstina Jēzu un vada mūs dzīvās un uzticības pilnās attiecībās ar Viņu. Kad Jēzus runāja ar samarieti, Viņš teica, ka Dievs jāpielūdz garā un patiesībā (Jāņa 4:24). Kad mēs lūdzam pēc Svētā Gara vadības, Viņš vadīs mūs pie Jēzus, kas ir ceļš, patiesība un dzīvība (Jāņa 14:6).

Patiesība Bībelē nav kaut kas abstrakts vai teorētisks, kā tas bieži ir filosofijā. Bībeles patiesība ietver dziļi personīgas un uzticības pilnas attiecības ar mūsu Radītāju un Pestītāju, ko sauc par "visas patiesības Dievu" (salīdzini ar 5. Moz. 32:4, Ps. 31:5). Tādējādi Svētais Gars pareizi ir nosaukts par "patiesības Garu" (Jāņa 14:17, 16:13), kas pie mums ir sūtīts no Dieva Tēva (Jāņa 15:26), norādot ne tikai uz Viņa personīgo raksturu, bet arī uz Viņa dievišķumu.

Mēs sliecamies domāt par patiesību kā par teorēmu, tādu kā loģiskais koncepts, kas zināms kā "modus ponens" – ja A, tad B; A, tāpēc B. Un nav šaubu, ka lielākā daļa no tā, ko mēs saprotam kā patiesību, mēs saprotam kā teorēmu. Tad kā tu saproti patiesību kā Personu? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Kāpēc tas ir svarīgi?

Jautājums par Svētā Gara personību ir ārkārtīgi svarīgs, un tam ir liela praktiska ietekme. "Ja Viņš ir dievišķa persona, bet mēs domājam par Viņu kā par bezpersonisku ietekmi, mēs laupām dievišķai personai cieņu, godu un mīlestību, kas Tai pienākas." (LeRoy Edwin Froom "The Coming of the Comforter", 40. lpp.)

Ja mēs domājam par Svēto Garu kā tikai par noslēpumainu dievišķu spēku, mūsu domas būs: Kā man var būt vairāk Svētā Gara? Bet, ja mēs domājam par Svēto Garu kā dievišķu Personu, tad mēs jautāsim: Kā es varu sevi atdot vairāk Svētajam Garam? Izšķirošais jautājums ir: Vai tu gribi piederēt Svētajam Garam? Vai tu pretojies Viņa ietekmei vai arī labprātīgi seko Viņam priecīgā paklausībā (sk. Rom. 8:12-14, Gal. 5:18-24)? Vai tu gribi izmantot Svēto Garu saskaņā ar saviem plāniem vai arī tu paļausies uz Viņu, lai Viņš var darīt tevi spējīgu vairāk līdzināties Jēzum Kristum un darīt to, kas Viņam ir padomā tavai dzīvei? Vai tu ņem nopietni faktu, ka "jūsu miesa ir templis Svētajam Garam, kas ir jūsos un ir no Dieva? Jūs tātad nepiederat paši sev" (1. Kor. 6:19), un vai tu esi labprātīgs pagodināt Dievu ar savu dzīvi?

Izlasi Rom. 5:5 un Ef. 2:18, 19. Kā ir saistīts Svētais Gars un Dieva mīlestība? Kāda tam ir ietekme uz tevi personīgi un uz draudzi? _____

Tikai personas var apzināti izvēlēties sadarboties cita ar citu. Mēs esam aicināti strādāt kopā ar Svēto Garu, kamēr Viņš vada un pārveido mūs personīgi un Dieva draudzi kopumā. Nepieņemot Svēto Garu kā trīsvienīgās Dievības Personu, mums ir vieglāk ignorēt Viņu, aiztaisīt ausis pret Viņa aicinājumiem un nocietināt sirdis pret Viņa pārveidojošo ietekmi. Bet, tā kā mēs esam kritušas, grēka sabojātas būtnes, mums ir nepieciešama Dieva pārveidojošā žēlastība, un pēdējais, ko mums vajadzētu darīt, ir ignorēt Svētā Gara pamudinājumus savā dzīvē. Mums ir jāatdod Viņam sevi vairāk. Tādējādi, atzīstot, ka Svētais Gars ir dievišķa Persona, kas grib mūs izlietot, Dievs stāv mūsu kristīgās pieredzes centrā.

"Mēs nevaram lietot Svēto Garu. Garam ir jālieto mūs." ("Laikmetu ilgas", 672. lpp.) Kā tu domā, ko Elena Vaita ar to domāja? Kā Svētais Gars var mūs lietot? (Sk. Fil. 2:13.) _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" 669.–672. lpp., kur viņa runā par Svēto Garu. Izlasi arī grāmatā "Evaņģelizācija" 613.–617. lpp.

"Jēzus, piegājis klāt, tiem sacīja: 'Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.'" (Mat. 28:18-20) Ievēro, ka Jēzus savu uzdevumu kristīt mācekļus Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā izteica vienskaitlī. Viņš neteica Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdos, bet vienā "vārdā" (grieķu val. "onoma"). Tas ir kārtējais pierādījums viena Dieva trīsvienīgajai dabai. "Klausies, Israēl! Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs!" (5. Moz. 6:4) Kā jau šīs nedēļas tēmā bija teikts, neviens neapšaubā Tēva un Dēla personības. Tad kāpēc to vajadzētu darīt ar Svētā Gara personību un personu? Saskaņā ar Bībeli mums ir mīloša, gādīga un mierinoša paša Dieva klātbūtne, kas darbojas mūsos un caur mums. Tieši tas ir Svētais Gars un tas, ko Viņš dara. Un cik daudz jaukāk ir zināt, ka šī klātbūtne ir Persona, tieši tāpat kā Tēvs un Jēzus. Jā, to ir grūti pilnībā saprast. Bet nu un tad? Ja mēs nevaram pilnībā izprast tik elementāras parādības šajā pasaulē kā gaisma un vējš, cik daudz vairāk mēs nebūsim spējīgi pilnībā saprast Svētā Gara būtību!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet trešdienas jautājumu par patiesību kā Personu, Jēzu Kristu. Ko tas nozīmē? Kāpēc Jēzus ir Patiesība? Kā mums vajadzētu saprast Patiesību, lai tās nebūtu tikai teorēmas vai priekšraksti?

2. E. Vaita rakstīja: "Mums ir jāsaprot, ka Svētais Gars, kas ir Persona tikpat lielā mērā kā Dievs, staigā pa šo zemi." E. Vaita "Evaņģelizācija" 616. lpp. Ko tas mums stāsta par Svētā Gara realitāti un klātbūtni?

3. Pārskaņi Svētā Gara rakstura īpašības un iezīmes, par kurām runājām šajā nedēļā. Kuras tev ir īpaši mierinošas? Kura tev nozīmē visvairāk? Līdzdali klasē, kāpēc tu izvēlējies tieši tās.

4. Ar ko tev ir vieglāk saistīties – ar bezpersonisku spēku vai personību? Par ko liecina tava atbilde?

SVĒTĀ GARA KRISTĪBA UN PIEPILDĪJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Marka 1:8; Ef. 5:18; Ap.d. 13:52; Lūk. 11:8-10; Ap.d. 5:32; Gal. 5:16-26.

ATMIŅAS PANTS:

“Zaglis citādi nemaz nenāk kā vien, lai zagtu, nokautu un pazudinātu. Es esmu nācis, lai tām būtu dzīvība un būtu pārpārēm.” (Jāņa 10:10)

Mums kā kristiešiem ir jābūt piepildītiem ar Svēto Garu. Bez Viņa mūsu liecība būs bezspēcīga un mūsu kristīgā dzīve – nekas vairāk kā tikai nasta. Mums var būt zināšanas, talanti un runas māksla, bet bez Gara mēs nevaram nodzīvot tā, kā Dievs to mums ir paredzējis. Mums nebūs glābšanas pārliecības un mēs nepazīsim prieku, kas nāk no kalpošanas mūsu Kungam. Mēs būsim kristieši tikai vārda pēc, un kristietis tikai vārda pēc vispār nav īsti kristietis.

Tomēr Jēzus vēlas, lai mēs izdzīvojam dzīvi visā tās pilnībā. Viņš grib dot mums īstu dzīvību, kā tas ir domāts, piepildītu un nozīmīgu dzīvi, kas iesakņojusies visas dzīvības Avotā Jēzū Kristū. Viņš ir visas dzīvības Radītājs un vienīgais ceļš uz mūžīgo dzīvību. “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība. Neviena nenāk pie Tēva, kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6) Šī pilnība ir iespējama, tikai esot savienotam ar Viņu, un tas var notikt tikai tad, ja Svētais Gars darbojas mūsu dzīvē.

Šajā nedēļā mēs pētīsim, ko Bībele saka par Gara kristībām un ko nozīmē būt piepildītam ar Viņu. Mēs arī aplūkosim dažus pierādījumus, kas apliecina, ka mēs patiešām esam piepildīti ar Garu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. februārī.

Svētā Gara kristība

Izlasi Marka 1:8 (salīdzini ar Mat. 3:11, Lūk. 3:16 un Jāņa 1:33), Ap.d. 1:5 un Ap.d. 11:16. Kāds vēl iesākuma rituāls ir saistīts ar Gara kristību? _____

Jaunajā Derībā ir tikai septiņas Rakstu vietas, kas runā par Svētā Gara kristību. Četras no tām ir saistītas ar Jāni Kristītāju un norāda uz Vasarsvētkiem. Šeit Svētais Gars ir dots, lai pieteiktu glābšanas vēstures “pēdējo dienu” sākumu.

Atšķirībā no citiem evaņģēlijiem Jānis savā stāstā par Gara kristību neizmanto nākotnes laiku. Tā vietā viņš izmanto tagadnes divdabi, norādot uz paliekošu vērtību (sk. Jāņa 1:33). Tagadni Jānis izmanto arī dažus pantus iepriekš (Jāņa 1:29) attiecībā uz kādu svarīgu Jēzus darbu – pasaules grēku atņemšanu. Jēzus kalpošanas divi uzdevumi bija atņemt mums grēkus un dot Svēto Garu. Par šo divkāršo pieredzi ir ziņots arī Ap. d. 2:38. Pēc tam, kad viņu acis bija atvērtas pret Kristu, mācekļi saņēma abus: grēku piedošanu un Svēto Garu. Tas pats ir ziņots par ticīgajiem Kornēlija namā Ap.d. 10:43, 44 un vēlāk Ap.d. 11:16. Ūdens kristības ir zināmas kā nožēlas kristības (Ap.d. 19:4). Kad mēs nožēlojam grēku un tiekam kristīti Jēzus vārdā, mēs saņemam arī Svēto Garu (Ap.d. 2:28-39).

Jaunajā Derībā Svētā Gara saņemšana un kristība iet kopā. Abi signalizē par mūsu jaunpiedzimšanu. Kristībās tiek atzītas mūsu attiecības ar Kristu, un Jēzus dod mums Svēto Garu, lai mēs varam dzīvot Viņa spēkā un pasludināt labo vēsti. Gara kristība nav nākamais žēlastības darbs vēlākā dzīves posmā, ko daži saista ar brīnumainām dāvanām.

1. Kor. 12:13 Pāvila prātā nav vienreizējā pieredze Vasarsvētkos, bet drīzāk visu ticīgo piedzīvojums. Viņš apliecina, ka mēs visi esam kristīti vienā miesā un vienā Garā, un mēs visi esam radīti, lai dzertu no viena Gara. Pāvils uzsver vienotību. Vārds “viss” šeit ir izšķirošs. Visu ticīgo uzņemšanu Kristus miesā Pāvils saista ar Gara kristību.

Kāda ir tava pieredze ar Svētā Gara kristību? Ko Viņš nozīmē tavā dzīvē? Kādi mēs būtu, ja Viņš nedarbotos mūsos? _____

Būdami pildīti ar Svēto Garu

Izlasi Ef. 5:18, Ap.d. 13:52 un Rom. 8:9. Ko nozīmē būt pildītam ar Svēto Garu? Kā mūsu katra dzīvē notiek piepildīšana ar Garu? _____

Ja reiz mēs esam kristīti un piederam Kristum, mums vajadzētu dzīvot Gara spēkā. Lai tas notiktu, mums ir jābūt pildītiem ar Garu. Ir vairākas atsauces Jaunajā Derībā, kur cilvēki ir piepildīti ar Garu (Lūk. 1:41, 67; Ap.d. 2:4; 4:8, 31; 9:17; 13:9). Apustulis Pāvils izmanto vārdus "pilns", "piepildīts", lai pateiktu, ka persona ir pilnībā pakļāvusies Dievam un ir atvērta Svētā Gara vadībai, lai Dieva paša darbs var tikt īstenots cilvēka dzīvē.

Ja pakļausimies alkohola, sava ceļa un savu dabīgo impulsu ietekmei, tad kļūsim negatīvi ietekmēti. Ja būsīm pildīti ar Svēto Garu, mēs nodosim katru savas dzīves daļu Viņa pārveidojošajai ietekmei ar tādu rezultātu, ka mūsu gājums, runasveids un domas atspoguļos Jēzu.

Lai gan Gars tiek dots, uzklaustot ticībā (Gal. 3:2), un tiek saņemts ticībā (Gal. 3:14) kristībā (Tit. 3:5, 6), mums ir jāmeklē Svētā Gara piepildījums katru dienu. Mēs nevaram dzīvot bez spēcīgā piedzīvojuma, kas mums bija pērn vai pagājušajā mēnesī, vai pat vakar. Mums ir vajadzīgs Dieva Gara piepildījums katru dienu, jo katra diena nes jaunus izaicinājumus.

Grieķu valodā Ap.d. 13:52 vārds "piepildīts" ar Garu ir tādā laikā, kas norāda uz ilgstošu darbību. Tas burtiski nozīmē "būt pastāvīgi piepildītam". Piepildīšana ar Garu nav vienas reizes notikums. Tas ir kaut kas tāds, ko mums vajadzētu meklēt un saņemt katru dienu. Šim piepildījumam ir jāatkārtojas tā, lai katra mūsu dzīves daļa ir pilna ar Viņa klātbūtni, un tā mēs iegūstam spēku dzīvot tā, kā vajadzētu.

Tikt piepildītam ar Svēto Garu nenožīmē to, ka mums pieder daudz Gara, bet gan to, ka mēs Viņam nu piederam vairāk. Tikai tad, kad mēs visus savas dzīves aspektus nododam Garam katru dienu, Viņš mūs var izmantot Dieva godam.

"Es vēlētos iedvest tevī faktu, ka tie, kuru sirdīs ticībā mājā Jēzus, patiesībā ir saņēmuši Svēto Garu. Katrs cilvēks, kas pieņem Jēzu kā savu personīgo Glābēju, tikpat noteikti saņem Svēto Garu kā savu Padomdevēju, Svētdarītāju, Vadoni un Liecinieku." (E. Vaita "Manuscript Releases" 14. sēj., 71. lpp.)

Nosacījumi. 1. daļa

Dieva Vārds norāda uz noteiktiem nosacījumiem, kas ir vajadzīgi, lai Gars mājotu mūsos. Divas dienas aplūkosim dažus svarīgus nosacījumus.

Izlasī Ap.d. 2:37, 38. Kāds ir pirmais nosacījums Svētā Gara saņemšanai?

Viens nosacījums Svētā Gara dāvanas saņemšanai ir nožēla. Dieva Vārda klausīšanās pamodina mūsu sirdsapziņu un var vadīt mūs tā, ka mēs apzināmies savu patieso grēcīgumu un pazudušo stāvokli. Patiesa nožēla ir kaut kas vairāk nekā vienkārši žēlums par briesmīgajām mūsu grēku sekām. Tā ir pamatīga sirds un prāta pārmaiņa, tā ka mēs redzam grēku, kāds tas patiesībā ir: nejauks ļaunums un sacelšanās pret Dievu. Vienīgais veids, kā mēs varam piedzīvot patiesu nožēlu, ir ar Dieva mīlestības pieskārienu: "Vai varbūt tu nicini viņa labestības, pacietības un lēnprātības bagātību, nesaprazdams, ka Dieva labestība tevi vada uz atgriešanos?" (Rom. 2:4)

Izlasī Gal. 3:14 un Jēk. 1:6-8. Kāpēc mēs nevaram saņemt Svēto Garu, ja neuzticamies Dieva Vārdam?

Jēzus ir apsolījis sūtīt Garu kā Savu pārstāvi. Ticībā mēs saņemam apsolīto dāvanu. Bet, apšaubot Dieva apsolījumu un neuzticoties Viņa Vārdam, svērstīgie cilvēki nevar gaidīt, ka kaut ko saņems no Dieva. Ticība ir vairāk nekā tikai intelektuāla piekrišana. Tā ir mūsu dzīves nolikšana uz frontes līnijas, uzticoties, ka Dievs turēs Savu Vārdu un neļaus mums pazust, lai arī kas notiktu.

Izlasī Lūk. 11:8-10, 13. Kāpēc neatlaidīga aizlūgšana ienes pārmaiņas?

Dievs nav atturīgs dot mums Garu. Dievs ir labs un dāsns – pat vairāk, nekā mēs varam būt pret saviem bērniem. Mūsu neatlaidīgās aizlūgšanas nemaina Viņa domas, bet gan maina mūs pašus un vada tuvāk Dievam. Lūgšana nenoņem Dievu lejā pie mums, bet tā paceļ mūs pie Viņa. Mūsu lūgšanas vienkārši atklāj mūsu apņemšanos un sagatavo mūs dāvanai.

Kā mēs varam mācīties būt vēl dedzīgāki, čaklāki un nodot sevi vairāk Viņam ar savu lūgšanu dzīvi? Kāpēc ir svarīgi to mācīties?

Nosacījumi. 2. daļa

Izlasi Ap.d. 5:32. Kāpēc paklausība Dieva Vārdam ir svarīgs Svētā Gara saņemšanas nosacījums? _____

Toreiz, tāpat kā tagad, Svētais Gars tiek dots visiem, kas paklausa Dievam. Bībelē mīlestība un paklausība iet roku rokā, un patiesa ticība tiek izteikta paklausībā. Ja mēs uzticamies Dievam no visas sirds, mēs paklausīsim Viņa baušļiem. Jēzus teica: "Kas mani mīl, tas manu vārdu turēs." (Jāņa 14:23) Paklausība ir izvēle, kas vada pie dzīvesveida saskaņā ar Dieva gribu, kāda tā ir izteikta Viņa likumā. Mums ir jāturpina paklausīt, ja mēs gribam atzīt Jēzu par savu Kungu (Lūk. 6:46). 1. Jāņa 2:4, 5 mums ir teikts: "Kas saka: es esmu viņu atzinis, – bet netur viņa baušļus, tas ir melis, un tādā nav patiesības. Bet, ja kas viņa vārdu tur, tādā patiesi Dieva mīlestība ir piepildījies." Šie ir stingri vārdi. No Jāņa mēs zinām: "Kas viņa baušļus tur, tas paliek viņā un viņš tanī. No tā mēs zinām, ka viņš paliek mūsos, no Gara, ko viņš mums ir devis." (1. Jāņa 3:24) Darot to, ko Dievs ir pavēlējis, mūsu sirdīs būs miers.

Izlasi Jūdās 18-21. Kāpēc mums ir jāizvairās no nešķīstības, ja mēs gribam būt piepildīti ar Garu? _____

Svētā Gara uguns nevar turpināt degt mūsu dzīvē, ja mēs esam pasaulīgi domājoši. Svētais Gars reaģē ļoti jūtīgi uz grēka un pasaulīguma klātbūtni mūsu dzīvē. Tāpēc mums ir jāpaliek Dieva mīlestībā un jābūt saistītiem ar Dievu lūgšanā, lai atbrīvotos no visas nešķīstības un parādītu gara spēku, mīlestību un disciplīnu (2. Tim. 1:6, 7). Tikai pamatīgā un dedzīgā cīņā ar sevi mēs varam kļūt par tādiem cilvēkiem, par kādiem mums vajadzētu kļūt. Protams, mēs to nevaram izdarīt paši. Izvēles cīņa sākas, kad jānodod sava griba Svētā Gara mudinājumiem, vai arī mēs padodamies miesas impulsiem. Izvēle ir mūsu.

"Nav robežu tāda cilvēka derīgumam, kas ir atteicies no sava es, ļaujot savā sirdī darboties Svētajam Garam, lai dzīvotu Dievam pilnīgi svētītu dzīvi." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 250., 251. lpp.) Kā tu vari attiecināt šos vārdus uz savu garīgo dzīvi? _____

Sev vai Kristum pievērsta dzīve

Izlasi Gal. 5:16-26 un salīdzini ar Ef. 5:1-9, 17-20. Uzraksti, kādas ir atšķirības starp dzīvi, kas pievērsta sev, un dzīvi, kas ir pildīta ar Garu. _____

Tāda cilvēka dzīve, kas nedzīvo Garā, ir radikāli atšķirīga no tādas personas dzīves un vērtībām, kas ir pildīta ar Garu.

Uz sevi vērsts cilvēks

Ilgojas pēc grēcīgā un kas nepatīk Dievam
Viņu vada grēcīgas kaislības
Nepareizi lieto savu brīvību un kļūst par grēka vergu
Ir nepaklausīgs Dieva gribai
Apmierina savas iegribas
Parāda grēka augli
Neatzīst vajadzību pēc piedošanas un lielās ar sevi

Gara vadīts cilvēks

Ilgojas pēc garīgā un Dievam tīkamā
Viņu vada Gars
Ir brīvs no grēka verdzības un ir aicināts uz brīvību Kristū
Ir paklausīgs Dieva gribai
Ir pašuzupurīgs
Parāda Gara augli
Atzīst vajadzību pēc piedošanas un slavē Jēzu par to, ko Viņš ir izdarījis

Tāda cilvēka dzīvi, kas ir pildīts ar Dieva Garu, raksturo mīloša paklausība Dieva likumam un maigs līdzjūtības gars attiecībās ar citiem (sk. 2. Kor. 5:14). Atjaunojoties savā prātā un iegūstot jaunu sirdi un skatījumu uz dzīvi, mūsu vērtības un uzvedība mainīsies. Mēs vairs negribam dzīvot savā spēkā, bet pakļāvībā Svētajam Garam (Gal. 3:3).

Mēs nevaram sevi pārveidot. Mums nav nekāda spēka izmainīt sevi, jo grēks ir pārāk dziļi iesakņojies mūsos. Atjaunojošajai enerģijai ir jānāk no Dieva. Izmaiņa no iekšpuses var būt veiksmīga tikai Svētā Gara pārveidojošā darba rezultātā. Mūs par kristiešiem nepadara tikai ārēja izmaiņa – viena vai otra slikta ieraduma izlabošana. Pārmaiņai ir jānāk no sirds, ko ir atjaunojis Svētais Gars.

Tas ir visa mūža darbs, kam būs savi kāpumi un kritumi, bet darbs, ko Dievs apsola darīt mūsos, ja mēs pakļaujamies Viņam. "Es paļaujos uz to, ka Dievs, kas pie jums iesāka labo darbu, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai." (Fil. 1:6)

Kādās dzīves jomās tu redzi savtīgo, uz sevi vērsto daļu izvirzāmiem priekšplānā, un kādās jomās tu redzi dzīvi, kas atspoguļo tevī Svētā Gara darbu? Ko tava atbilde stāsta par tevi pašu, un kādi lēmumi tev ir jāizdara?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Tas ir dabiski, ka ikviens cilvēks cenšas kontrolēt savu dzīvi. Mēs parasti esam atkarīgi paši no savām pūlēm, lai sasniegtu visu, ko varam. Kamēr vieni velta savu dzīvi, meklējot kontroli, citiem ir neveselīgas bailes šo kontroli zaudēt. Šī cilvēciskā dilemma atbildes rod tikai Dievā. Viņš grib, lai tu atdotu pilnu kontroli Viņam, savam Radītājam un Glābējam. Viņš zina un mīl tevi tā, kā to nespēj neviens cits. Tas atver Viņam durvis strādāt tavā dzīvē. Izvēloties pakļaut savu gribu Dieva Svētā Gara vadībai, tev būs Viņa pārdabiskais miers un neierobežotas iespējas būt par svētību citiem. Bet mums ir jāilgojas pēc šī spēka savā dzīvē. Dievs nevienam Sevi neuzspiež. Lai būtu morālas būtnes, mums ir jābūt brīvām būtnēm. Un, lai būtu patiesi brīvi Kristū, mums jāpie-dzīvo atstāšanas pieredze (apņēmība atstāt savus vecos grēcīgos un atkritušos ceļus) un palikšanas pieredze (pastāvīga atrašanās Svētā Gara ietekmē). Lai būtu patiesi brīvi, mums ir jābūt patiesi pakļautiem Svētā Gara kontrolei. Bet šeit nav nekādu pretrunu. Mūsu brīvība ir atrodama atbrīvošanā no grēka varas samaitātības, kas mūs vienmēr paverdzina un ved nāvē. Tā vietā, pakļaujoties Kungam un ļaujot iemānot Svētajam Garam, mēs ne tikai neesam vairs notiesāti (sk. Rom. 8:1), bet mēs dzīvojam "nevis pēc miesas, bet pēc Gara" (Rom. 8:4). Tā ir vienīgā patiesībā brīvība, kādu mēs, grēcīgas un kritušas būtnes, varam vispār iepazīt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daži cilvēki domā, ka būt brīvam nozīmē varēt darīt, ko grib, kad grib un kā grib. Kas nepareizs ir šajā izpratnē no kristīgā skatījuma? Kāda ir Bībeles doma par patiesu brīvību? (Sk. Ps. 119:45, Lūk. 4:18, Jāņa 8:34-36, 2. Kor. 3:17 un Gal. 5:1.)

2. Kāpēc ir svarīgi nolikt sevi malā un pilnībā nodot savu dzīvi Dievam, pirms Svētais Gars varenā veidā var strādāt caur mums? Ko Dievs varētu darīt tevī, kas tevi padarītu par svētību citiem, ja tu noliktu sevi malā un atvērtu sirdi Svētā Gara darbiem tevī?

3. "Kristieša dzīve nav vecās dzīves pārveidošana vai uzlabošana, bet cilvēka dabas maiņa. Tā ir nāve sev un grēkam un jauna dzīve visā visumā. Šo izmaiņu var atnest tikai ietekmīgais Svētā Gara darbs." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 172. lpp.) Grupā pārrunājiet, ko izsaka šie vārdi.

4. Salīdzini uz sevi centrētas dzīves izpausmes ar Gara pildītu dzīvi (sk. tabulu ceturtdienas tēmā). Pārrunājiet Bībeles izpētes grupā, kāda varētu būt Gara pildītas dzīves vislielākā svētība mūsu dzīvē.

SVĒTAIS GARS UN SVĒTA DZĪVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:14-16; Jes. 6:3; Ebr. 12:14; 1. Kor. 6:11; 1. Tim. 1:8; Ps. 15:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

"Pats miera Dievs lai jūs svētī visā pilnībā, un viss jūsu gars, dvēsele un miesa nevainojami tiek saglabāta mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai!" (1. Tes. 5:23)

Sar viegli palikt nejūtīgam pret Dieva svētumu un daudz nedomāt par Dieva parādīto naidu pret grēku un jaunumu.

Tomēr svētums ir svarīga tēma Bībelē. Ilgām iegūt svētumu – kļūt mīlošiem un šķīstiem kā Jēzus – vajadzētu būt katra kristieša prioritātei. Mēs esam pareizi brīdināti no "es esmu svētāks nekā tu" attieksmes. Bet vienlaikus mēs varam viegli aizmirst, ko nozīmē dzīvot šķīstu un svētu dzīvi.

Dieva mīlestība un Viņa svētums ir nedalāmi saistīti. Bez Dieva svētuma, bez Viņa mīlestības mēs būtu sentimentālisma briesmās. Bez Viņa mīlestības Dieva svētums būtu bargs un nepieejams. Abas šīs īpašības – mīlestība un svētums – ir Viņa būtības pamatā.

Svētais Gars ir sarežģītā veidā saistīts ar mūsu ilgām pēc svētuma. Galu galā, Viņa vārds ir Svētais Gars, un Viņš ir nosaukts par "svētuma Garu" (Rom. 1:4). Viņa vārds atgādina mums, ka Dievs ir svēts un ka Dieva lielākās ilgas ir pārveidot grēcinieku svētu pēc Viņa līdzības.

Šajā nedēļā mēs tuvāk aplūkosim, ko nozīmē būt svētam un dzīvot svētu dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. februārī.

Dieva svētums

Izlasi 1. Pēt. 1:14-16. Kāpēc motivācija būt svētam ir paša Dieva realitāte? Kas motivē tevi dzīvot svētu dzīvi? Ko nozīmē tas, ka Dievs ir svēts? _____

Ir populāri uzsvērt Dieva mīlestību, vienlaikus ignorējot Viņa svētumu. Lai gan Dievs ir mīlestība, svētuma ideja Bībelē ir biežāk saistīta ar Dieva vārdu nekā jebkura cita īpašība (Ps. 89:18, Jes. 40:25, Jer. 51:5, Ec. 39:7, Atkl. 4:8). Svētums apraksta Viņa dabas šķīstumu un morālo pilnību. Dieva svētums nozīmē, ka Viņš ir pilnīgi labs un brīvs no ļauna. Dieva svētums ir visu citu Viņa īpašību summa.

Ja Dievam būtu bezgalīga vara, ja Viņš būtu vizzinošs un visuresošs, bet Viņam nebūtu pilnīga svētuma, Viņš būtu vara, no kā mums pamatoti būtu jābaidās. Taču Viņš ir Dievs, ko mēs varam mīlēt.

Viņa vara ir svēta vara. Viņa žēlastība ir svēta žēlastība. Viņa gudrība ir svēta gudrība, un Viņa mīlestība ir svēta mīlestība. Šajā ziņā svētums ir visdievišķākais vārds no visiem, jo tas runā par Dieva dziļāko būtību. Noliegt Dieva svētās būtības šķīstumu, iespējams, būtu vēl sliktāk nekā noliegt Viņa eksistenci. Pēdējais padara Viņu par neeksistējošu, bet pirmais – par nemīlošu, pat pretīgu dievu.

Dieva svētums nozīmē, ka Viņš ir nošķirts no grēka un pilnībā nodevies centieniem pēc labā, ko Viņš atklāj Sevī. Citiem vārdiem, svētums norāda uz attiecību kvalitāti, kā arī uz morālu kvalitāti. Tas ietver nošķiršanos no grēka un pilnīgu nodošanos Dieva pagodināšanai.

Jes. 6:3 un Atkl. 4:8 Dievs ir aprakstīts kā "svēts, svēts, svēts". Kad Bībeles sarakstītāji gribēja uzsvērt kaut ko ļoti svarīgu, viņi, lai pievērstu uzmanību, atkārtoja šo vārdu vairākas reizes. Jēzus piesaista mūsu uzmanību svarīgiem apgalvojumiem, atkārtojot vārdus "patiesi, patiesi" (Jāņa 5:24, 6:47), "Jeruzāleme, Jeruzāleme" (Mat. 23:37) vai arī uzrunājot cilvēkus ("Marta, Marta", Lūk. 10:41). No visām Viņa īpašībām tikai Dieva svētums ir minēts trīs reizes pēc kārtas. Tas norāda uz kaut ko ārkārtīgi svarīgu. Dieva daba patiešām ir svēta. Viņš ir šķīsts un labs.

Cik pamatoti nobijušies mēs būtu, ja mūsu visvarena Dievs un Radītājs nebūtu svēts un mīlošs? Ko tava atbilde liecina par to, kāpēc mums vajadzētu būt tik pateicīgiem, ka Dievs ir tāds, kāds Viņš ir? _____

Svētuma būtība

“Jo tuvāk tu nāksi Jēzum, jo kļūdaināks izskatīsies pats savās acīs, tava redze būs skaidrāka un savas nepilnības tu ieraudzīsi skaidrā un noteiktā pretstatā Viņa pilnīgajai dabai. Tas ir pierādījums, ka sātana maldi ir zaudējuši savu varu; ka Dieva Gara atdzīvinošā ietekme tevi ir pamodinājusi.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 64., 65. lpp.)

Izlasi Ef. 1:4, 5:25-27 un Ebr. 12:14. Kāds ir Dieva nodoms visiem Viņa ļaudīm un draudzei? _____

Svētums ir gan Dieva dāvana, gan Viņa pavēle. Tāpēc mums ir jālūdz pēc tās un jāmeklē tā atklāšanās ik dienas. Svētums ir Gara auglis, kas atklājas mūsu dzīvē, ik dienas staigājot Garā ar Kristu (Gal. 5:16, 22, 25). Svētums ir līdzība Kristum. Tas nozīmē piederību Jēzum un dzīvi kā Viņa bērnam, mīlestībā paklausot un nododoties, arvien vairāk un vairāk iegūstot Viņa līdzību. Svētuma jēdziena pamatnozīme ir nošķirtības stāvoklis, nolikts malā īpaši kalpošanai Dievam. No otras puses, svētums nozīmē arī būtisku morālu un garīgu kvalitāti, proti, taisnumu un šķīstību Dieva priekšā. Abiem aspektiem ir jābūt kopā.

Jaunajā Derībā ticīgie ir nosaukti par svētiem viņu unikālo attiecību ar Jēzu dēļ, kas nošķir viņus īpašam mērķim. Svētums nepadara viņus ētiski pilnīgus un bezgrēcīgus, bet izmaina viņus tā, ka viņi var uzsākt šķīstu un svētu dzīvesveidu (salīdzini ar 1. Kor. 1:2, kur Pāvils nosauc korintiešus par svētajiem, lai gan viņi nav bezgrēcīgi un pilnīgi). Ticīgie ir pamācīti dzīties pēc svētuma, bez kā neviens neredzēs Kungu (Ebr. 12:14). Tas, kā Dievs pieņem katru ticīgo, ir pilnīgs no iesākuma, tomēr mūsu augšana svētmā ir mūžilgs process un tas vienmēr ir jāpilnveido, lai mēs kļūtu arvien vairāk un vairāk pārveidoti nevainojamajā līdzībā Viņam, kas mūs ir izglābis.

Starp būšanu svētiem un aicinājumu dzīties pēc svētuma pastāv zināma spriedze. Kā mainās mūsu dzīšanās pēc svētuma, ja mēs zinām, ka jau piederam Dievam un ka mēs esam pieņemti Viņā, pateicoties Jēzus upurim mūsu labā? _____

Svēttapšanas līdzeklis

Ko 1. Kor. 6:11, Tit. 3:5 un Ebr. 13:12 mums stāsta par svēttapšanu? _____

Mūsu svēttapšana notiek ticībā (Ebr. 11:6) Svētā Gara spēkā (2. Tes. 2:13, 1. Pēt. 1:2). Apustulis Pāvils raksta: "Daži no jums tādi ir bijuši, bet jūs tikāt nomazgāti, tikāt svētīti, tikāt attaisnoti mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā un mūsu Dieva Garā." (1. Kor. 6:11) Jēzus mūsos iesāk izaugsmi svētumā visa mūža garumā, audzējot mūsos Gara augli. Mūsu būtība, izmainīta pēc Viņa līdzības, "nāk no Kunga, kas ir Gars" (2. Kor. 3:18, NIV).

Izlasi Gal. 5:16, 17. Ko Pāvils mums pasaka šajos pantos? _____

Katrā ticīgajā notiek cīņa. Spriedze, ko mēs visi piedzīvojam, rodas no fakta, ka mūsos mājā grēks (Rom. 7:20). Apustulis Pāvils zināja par šo cīņu, mūža nogalē paziņodams: "Brāļi, es nedomāju par sevi, ka esmu jau ieguvis, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz muguras, un tiekdamiem pēc tā, kas priekšā, es dzenos uz mērķi – iegūt balvu, uz kuru Dievs aicina augšup Kristū Jēzū." (Fil. 3:13, 14)

Izlasi Ebr. 12:1, 2. Kāda ir ticības cīņa, kas mums ir jāizcīna pret grēku? _____

Cīņa, ko mēs esam aicināti izcīnīt, ir raudzīties uz "mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu" (Ebr. 12:2). Pārāk bieži mēs savā reliģijā esam pievērsti sev. Mēs pārāk bieži vairāk pievēršamies savām uzvarām un sakāvēm un mazāk Dievam, kas vienīgais var dot mums uzvaru pār grēku. Kad Svētais Gars mums palīdzēs uzlūkot Jēzu, mums nebūs tieksmes pēc grēka, un viss, kas mūs tik ātri sapin, tiks nolikts malā (Ebr. 12:1). Bet, ja pievēršamies saviem grēkiem un trūkumiem, mēs raugāmies uz sevi, nevis Jēzu. Tas noved pie ātras sakāves, jo, raugoties uz savām kļūdām, mēs ātri varam kļūt mazdūšīgi. Tomēr, uzlūkojot Jēzu, mēs būsime iedrošināti un varēsim dzīvot uzvaras dzīvi.

Ja kāds tev jautātu: "Kā es varu gūt uzvaru pār grēku, kas man ir apsoltā Bībelē?", ko tu atbildētu un kāpēc? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā.

Svētuma principi – Dieva likums

Mēs zinām, ka Dievs aicina mūs ievērot Viņa likumu. Tomēr rodas jautājums, kāpēc mums vajadzētu ievērot Viņa likumu, ja tas nevar mūs glābt? Atbilde ir atrodama svētuma idejā.

Izlasī Rom. 7:12 un 1. Tim. 1:8. Kādas īpašības Pāvils izmanto, lai aprakstītu likumu? Kā likums atspoguļo Dieva raksturu? _____

Likums ir svēts, taisns un labs. Šīs trīs īpašības var attiecināt tikai uz pašu Dievu. Tādējādi likums ir Dieva rakstura izteiksme.

Dzīvot Gara pildītu dzīvi nozīmē, ka mēs dzīvojam saskaņā ar Dieva likumu. Likums ir nemainīgs Viņa svētuma principu uzskaitījums. Standarts, ko nosaka likums, nemainās vairāk par pašu Dievu. Jēzus apstiprina, ka likums nav atcelts, bet ka jāpiepildās katrai tā daļai (Mat. 5:17-19). Ievērot likumu nav burta kalpība, tā ir uzticība. Likums mūs neglābj. Tas to nespēj. Likums nekad nav mūsu ceļš uz glābšanu. Drīzāk tas ir izglābto ceļš. Tēlaini izsakoties, likums ir kurpes, kurās mūsu mīlestība staigā un izpaužas. Tāpēc Jēzus visīpašākajā veidā varēja teikt: "Tādēļ ka ļaundarība vairošies, mīlestība daudz atdzīsīs." (Mat. 24:12) Mīlestība mazinās, ja likums netiek pareizi novērtēts.

Izlasī Rom. 13:10 un Mat. 22:37-40. Kāpēc mīlestība ir likuma piepildījums?

Lai gan svētuma principi un norma ir Dieva likums, Viņa svētuma sirds ir mīlestība. Mīlestība ir atsaukšanās Dieva glābjošajiem darbiem un atklājas uzticībā. Tu nevari būt labs Jēzus māceklis, neesot apzinīgs un mīlošs likuma ievērotājs. Lai gan ir iespējams ievērot likuma burtu bez mīlestības, nav iespējams parādīt patiesu mīlestību bez likuma ievērošanas. Patiesa mīlestība ilgojas būt uzticīga. Mīlestība neatceļ likumu. Tā to piepilda.

Kāpēc likums ir Dieva mīlestības izteiksme pret mums? Kā ir saistīta mīlestība un paklausība? _____

Dzenoties pēc svētuma

Izlasi Ps. 15:1, 2; Ef. 4:22-24 un 2. Tim. 2:21. Ko šie panti mums stāsta par svētumu? _____

Svētums ir priekšnosacījums, lai mēs baudītu laimi sadraudzībā ar Dievu. Tas ir priekšnosacījums mūsu derīgumam Dievam. Mēs zinām, cik patiesi ir teiciens: "Sēj rīcību, pļauj ieradumu; sēj ieradumu, pļauj raksturu." Un mēs varētu piebilst: "Raksturs ir galamērķis." Vienīgais, ko mēs paņemsim sev līdzī uz Debesīm, būs mūsu raksturs.

Jaunu ieradumu un jaunu rakstura īpašību attīstīšana tomēr nav svēttapšana ar savām pūlēm. Ieradumu veidošana ir parasts veids, kā Gars mūs vada svētumā. Ieradumi ir ļoti svarīgi mūsu kristīgajā ceļā, īpaši tie ieradumi, kas izaug kopā ar tādiem bībeliskiem tikumiem kā pacietība, mīlestība, uzticīgums, laipnība, labestība, lēnprātība un paškontrolē.

Kad Svētais Gars ir piepildījis mūsu sirdis, mēs, bez šaubām, esam aktīvi Dieva darbā. Bet pārāk bieži mēs aizmirstam, ka Dievs ir tas, kas mūs dara svētus un kas pabeigs visu labo darbu, ko Viņš mūsos ir iesācis (Fil. 1:6). Reizēm mēs esam tik aizņemti, darot visādus darbus Dievam, ka mēs aizmirstam baudīt laiku ar Viņu lūgšanā. Kad mēs esam pārāk aizņemti, lai lūgtu, mēs patiesībā esam pārāk aizņemti, lai būtu kristieši.

Varbūt mūsu zināšanas un veiksmē ir padarījusi mūs tik pašpālīgus un pašpārliecinātus, ka mēs uzskatām par pašsaprotamām savas spējas un izsmalcinātās programmas un tādējādi aizmirstam, ka šķirti no Kristus un bez Svētā Gara mēs nevaram paveikt neko.

Būt aktīvam nenozīmē būt svētam. Būs cilvēki, kas domās, ka ir izdarījuši lieliskus darbus Kungam, un tomēr viņi patiesībā nebūs sekojuši Viņam nemaz. "Daudzi tajā dienā man sacīs: Kungs, Kungs! Vai mēs tavā vārdā nepravietojām? Vai mēs tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām?" (Mat. 7:22) Ir liela atšķirība starp to, ka esam Dieva aicināti, un to, ka esam mudināti darīt kaut ko Dievam. Ja mēs vispirms neesam atvēlējuši klusu brīdi, lai dzirdētu Dieva aicinājumu, mēs esam briesmās kļūt pašmotivēti darīt vienkārši kaut ko. Bet mūsu darbam nebūs spēka, miera un ilgstošas svētības, ja tas nebūs nācis no dievišķa aicinājuma. Mūsu lielākā vajadzība personīgajā svētumā ir kvalitatīvs laiks ar Dievu, kad mēs dzirdam Viņa balsi un saņemam jaunu spēku no Viņa Vārda, esot Svētā Gara vadībā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus līdzības" nodaļu "Līdzīga raugam" 95.–102. lpp.

Kā lai mēs sākam aptvert Dieva svētumu, ja mūsu daba ir kritusi un samaitāta, bet Viņa daba ir neaizsniedzami svēta? Viņa svētums definē Viņu kā vienīgo un atšķirtu no grēka un nāves pasaules, ko mēs, cilvēki, piedzīvojam. Tomēr šeit ir kaut kas ārkārtīgi pārsteidzošs: Dievs piedāvā mums iespēju piedalīties Viņa svētumā. Tā ir daļa no derības attiecībām ar Viņu. "Runā uz visu Israēla dēlu sapulci un saki tiem: esiet svēti, jo es esmu svēts – Kungs, jūsu Dievs!" (3. Moz. 19:2) Vai arī, kā teikts Vēstulē ebrejiem: "Redzi, nāk dienas, saka Kungs, es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdādas namu. [...] šī ir tā derība, ko es pēc šīm dienām slēgšu ar Israēla namu, saka Kungs, es ielikšu savus baušļus viņu prātos un ierakstīšu viņu sirdīs, es būšu viņiem par Dievu, un viņi būs man par tautu." (Ebr. 8:8, 10) Šajos pantos mēs varam redzēt saistību starp svētumu, derību un likumu. Mēs nevaram būt svēti, nepaklausot Dieva likumam, un mēs paklausām Viņa likumam tikai tad, ja Viņš pats, Svētais Gars, raksta Savu likumu mūsu sirdīs un prātos. Kāda svēta priekšrocība mums ir – "kļūt par Viņa svētuma līdzdalībniekiem" (Ebr. 12:10). To mēs paužam mīlestības pilnās paklausībā Viņa likumam.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārskatiet atbildes uz jautājumu otrdienas tēmas beigās par to, ko tu atbildētu uz jautājumu: "Bet kā apsoliņums uzvarai pār grēku ir piepildījis tavā personīgajā dzīvē?"

2. Ko nozīmē tas, ka Dieva likums ir rakstīts mūsu sirdīs un prātos? Kā tas atšķiras no tā, ja tas būtu uzrakstīts tikai uz akmens plāksnēm?

3. Kas tev nāk prātā, domājot par Dieva svētumu? Ļaujiet katram grupā izteikties par to, kā viņi iztēlojas Dieva svētumu. Ko Jēzus mums atklāj par Dieva svētumu?

4. Kas ir pamats mūsu svētumam? Kā svētums tiek sasniegts?

5. Trešdienas tēmā bija teikts: "Likums mūs neglābj. Tas to nespēj. Likums nekad nav mūsu ceļš uz glābšanu. Drīzāk tas ir izglābto ceļš." Kā šīs domas palīdz mums saprast, kādai vajadzētu būt likuma lomai svēto kristiešu dzīvē, kurā darbojas Svētais Gars?

SVĒTAIS GARS UN GARA AUGLIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 15:1-11, Gal. 5:22, 1. Kor. 13, Rom. 14:17, Ef. 5:9, Mat. 5:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Gara auglis ir: mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība, savaldība. Pret tādām lietām nav bauslības.” (Gal. 5:22, 23)

Gara auglis ir kristīgās dzīves īstā būtība. Lai gan apustulis Pāvils uzskaita deviņus dažādus šī augļa aspektus, tas tik un tā ir viens auglis un jāaplūko kopumā. Gara auglis mums nepasaka, ko cilvēkam ir jābūt spējīgam izdarīt Dieva darbā, izmantojot savas Gara dāvanas un talantus. Drīzāk tas parāda, kā cilvēks dzīvo Dievam. Tas pasaka, kas cilvēks ir. Visas labās īpašības, kas ir uzskaitītas Gal. 5:22, 23, ir sastopamas Jēzū Kristū. Tāpēc Gara auglis ir Jēzus Kristus dzīve mūsos, ko padara iespējamu Svētā Gara spēks.

Gara auglis nav kaut kas tāds, ko mēs iegūstam tikai ar cilvēcīgām pūlēm. Ir iespējams radīt un parādīt tās pašas īpašības, trenējot savu gribasspēku. Bet tas nav tas pats, ko mūsos dara Svētais Gars. Tas, ko mēs radām paši, ir kā vaska auglis salīdzinājumā ar īsto. Vaska augļi ir mākslīgi. No tāluma tie izskatās skaisti, bet garša ir neiedomājami atšķirīga no īstā augļa. Īstais auglis nav izveidots. Tas izaug no attiecībām. Kad Svētais Gars savieno mūs ar Jēzu caur Savu rakstīto Vārdu, Viņa īpašības sāk atklāties mūsu pašu dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. februārī.

Auglīguma nosacījumi

Izlasi Jāņa 15:1-11. Kāpēc augļi var izaugt tikai dzīvās attiecībās ar Jēzu, Vīnakoku? Kāpēc palikšana Jēzū ir tik svarīga? Kā mēs paliekam Viņā? _____

Pirmais patiesas kristīgu augļu nešanas noslēpums ir palikšana Kristū. Bez Kristus mēs nevaram nest īstu Gara augli. Gara auglis mums netiek uzspiests no ārpuses, bet tas ir rezultāts Kristus dzīvei mūsos. Jāņa 15:1-11 Jēzus mums saka, ka augļu nešana ir rezultāts Kristus, Vīnakoka, dzīvībai, plūstot pa zariem uz ticīgajiem. Augļa augšana ir Dieva darbs caur Jēzu Kristu.

Ticīgo atbildība ir mājot Kristū. Kad Kristus mājo mūsu domās, Viņš kļūst redzams mūsu rīcībā. Jēzus dzīvo Savu dzīvi mūsos. Dzīve, ko Kristus dzīvoja, tiks atveidota mūsos, un mēs atspoguļosim Viņa raksturu.

Gara auglis ir Jēzus raksturs, ko Svētais Gars veido Kristus sekotājos. Kad Kristus mājo mūsos, mēs dzīvojam Garā un neļaujamies miesas iegribām (Gal. 5:16).

Jēzus vārdos tas skan: "Tā katrs labs koks nes labus augļus, bet nelāgs koks nes sliktus augļus. Labs koks nevar nest sliktus augļus, nedz nelāgs koks – labus." (Mat. 7:17, 18) Labais auglis ir dabīgs produkts mūsu palikšanai attiecībās ar Jēzu caur Svēto Garu. Kad mēs sadarbojamies ar Gara iekšējiem pamudinājumiem mūsu katra sirdī, Gara auglis kļūst redzams dzīvē. Mūsu raksturi tiks pārveidoti, lai atspoguļotu Jēzus Kristus raksturu visā, ko mēs sakām, darām un pat domājam. Svētais Gars dos mums spēku dzīvot uzvaras dzīvi un attīstīt tikumus, kas ir raksturīgi Dieva bērniem.

2. Tim. 3:5 apustulis Pāvils apraksta cilvēkus, kas "tērpušies dievbijības izskatā, bet tās spēku noliegdami". Kāda ir atšķirība starp reliģisku dzīvi un dzīvi, kas ir Svētā Gara pilna? Kā mēs varam zināt, kura veida dzīvi dzīvojam?

Mīlestības auglis

Izlasi Gal. 5:22 un 1. Kor. 13. nod. Kāpēc mīlestība ir pirmais un galvenais Gara augļa aspekts? Kā mīlestība ietekmē pārējos augļa aspektus? _____

Mīlestība vada un apņem dažādās Gara augļa īpašības un izplatās pa visu augli. Vienā ziņā visas citas uzskaitītās īpašības var tikt uzskatītas par mīlestības aspektu. Tā kā Dievs ir mīlestība (1. Jāņa 4:8), lielākais kristīgais tikums ir mīlestība (1. Kor. 13:13). Dieva mīlestība ir pamats un avots visai citai labestībai. Dieva mīlestība tiek izlieta mūsu sirdīs caur Svēto Garu (Rom. 5:5). Mīlestība ir pierādījums, ka esam Dieva bērni.

Šī mīlestība ir kaut kas daudz lielāks nekā tikai cilvēciska pieķeršanās. Tā nevar rasties cilvēcisku pūļu rezultātā. Tā nāk kā rezultāts palikšanai Kristū. Tāda mīlestība ir cēlsirdīga, to nevar nopelnīt. Vienīgi tai ir spēks pārveidot. Tās maigajā, bet tomēr spēcīgajā raksturā dievišķā mīlestība vada grēcinieku uz nožēlu un modina ilgas pēc kaut kā labāka. Mīlestībai ir spēks apvienot – pat tos, kas kādreiz bija ienaidnieki (Lūk. 6:27, 28; Rom. 5:8). Tādējādi caur mūsu mīlestību citam uz citu pasaule uzzinās, ka kristieši patiešām ir Jēzus Kristus sekotāji (Jāņa 13:35). Šis mīlestības auglis arī vadīs kristiešus parādīt izpratni un iejūtību pret citiem.

Interesanti, ka lielākais mīlestības apraksts 1. Kor. 13. nodaļā ir tieši starp 12. un 14. nodaļu – tās abas runā par Gara dāvanām. Taču 13. nodaļa apraksta mīlestību: Gara augli. Pat vislabākās dāvanas nav nekas bez mīlestības. Gara dāvanas bez Gara augļa ir bezspēcīgas un nedod svētības, ko Dievs ir paredzējis. Mīlestība ir kā līme, kas saista kopā visus citus Gara augļa tikumus vienotā veselumā un piešķir īstumu visam, ko mēs darām.

Kur tavā dzīvē pietrūkst mīlestības? Lūdz Svēto Garu piepildīt tevi ar mīlestību pret šiem cilvēkiem, ar kuriem tu satiecies katru dienu. Atceries, ka Dievs arī mūs mīl caur citiem cilvēkiem. Kā tu vari parādīt mīlestību citiem? Kā mīlestība ietekmē citas īpašības, kas ir minētas Gara auglī? _____

Prieks, miers un pacietība

Rom. 14:17 teikts: "Jo ne ēdiens un dzēriens ir Dieva valstība, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā." Tas ir, prieks ir mīlestības reakcija uz Dieva svētībām un uz Viņa lielo žēlastību un piedošanu.

Cilvēku prieks bieži ir vērsts uz zemes lietām, un to ietekmē ap mums esošie apstākļi. Prieks, kas sakņojas Gara auglī, pievēršas Dievam un tam, ko Viņš dara mūsu labā. To nemotivē apkārtējie apstākļi. Mums kā Dieva ļaudīm ir jābūt priecīgiem. Tas nenozīmē, ka mums visu laiku ir jāsmaida, lai gan draudzīgs smaids pasaka daudz. Bet mūsu uzticība Dievam dos mums daudz iemeslu priecāties neizsakāmā priekā par to, ko Viņš ir darījis mums un mūsos. Garīgs prieks ir aktīvas ticības rezultāts.

Izlasī Jāņa 14:27 kopā ar Rom. 14:17. Kā miers ir saistīts ar Svētā Gara darbu?

Miers ir noturīgāks par prieku. Miers nāk kā rezultāts taisnošanai ticībā mūsu Kungā Jēzū Kristū (Rom. 5:1). Ja mums ir miers ar Dievu, Svētais Gars palīdzēs būt mierīgiem un pacietīgiem pret citiem. Tā kā miera Dievs būs kopā ar mums (Fil. 4:9) caur Svēto Garu, mēs nebūsim ķildīgi un atriebīgi pret citiem. Tā vietā mēs centīsimies dzīvot mierā, ja iespējams, ar visiem (Rom. 12:18).

Izlasī 2. Pēt. 3:9. Kā pacietība atspoguļo Dieva raksturu?

Pacietība nav dominējošā cilvēku rakstura īpašība. Tā nozīmē pacietību ar citiem vai pacietību jebkuros apstākļos, pat ja viss nenotiek tik gludi. Tomēr pat pārbaudījumos mēs neesam vieni. Dievs uztur mūs caur Savu Svēto Garu un vairo pacietību, kas ir gala laika ticīgo raksturīga iezīme (Atkl. 14:12). Tikai tie var būt pacietīgi, kas dodas uz vērtīgu mērķi.

Prieks, miers un pacietība. Cik daudz no šī augļa tu piedzīvo savā dzīvē?

Kurās no šīm jomām Dieva Garam pie tevis vēl jāstrādā?

Laipnība, labestība un uzticīgums

Izlasi 1. Kor. 13:4. Kāpēc īstai laipnībai ir pozitīva ietekme uz citiem cilvēkiem? Kur tu saskati Dieva laipnību Viņa rīcībā ar cilvēci? _____

Laipnība ir vārds, kas bieži izmantots, lai aprakstītu Dieva rīcību ar Saviem ļaudīm. Laipnība arī apraksta mūsu izturēšanos pret citiem, kad viņi kļūdās. Dievs varētu būt skarbs pret mūsu nepareizo rīcību. Tomēr Viņš izturas pret mums tā, kā mīlošs tēvs būtu izturējies pret savu bērnu, kas vēl tikai mācās (Hoz. 11:1-4). Varbūt nekas tik bieži nebojā mūsu kristīgo liecību un kalpošanu kā nelaipnība. Lai būtu laipns, nauda nav jāmaksā, bet tā var atvērt durvis uz cilvēka sirdi. Nav svarīgi, cik stingriem mums ir jābūt norādot, bet mēs nedrīkstam kļūt nelaipni savā izturēšanās veidā pret citiem, lai arī kādas būtu viņu kļūdas un nepareizie uzskati. Laipnība norādot, iespējams, ir vislielākā cēluma pazīme raksturā.

Izlasi Ef. 5:9. Kas šeit iet kopā ar labestību? _____

Labestība ir mīlestība darbībā. Labestība, kas izaug kā Gara auglis, arī ietver labestības darbus un rīcību. Tā ir labestība, kas parādīta citiem praktiskos mīlestības darbos. Kad Svētais Gars mājās mūsos, pret cilvēkiem, ar kuriem mēs nonāksim saskarsmē, izplūdis pozitīva ietekme.

Izlasi Gal. 5:22. Kāpēc ir svarīgi būt uzticīgam un uzticamam mūsu kristīgajā gājumā ar Dievu? _____

Šeit redzeslokā ir rakstura uzticamība un uzvedība, ko raksturā attīstījis Svētais Gars. Uzticība nozīmē uzticamību. Tie, kas ir uzticami, dara, ko ir apsolījuši. Uzticamība ir arī Jēzus Kristus rakstura īpašība – Viņš ir nosaukts par "uzticamo liecinieku" (Atkl. 1:5). Tā ir arī Dieva Tēva īpašība, kas tur Savus apsolījumus un ir uzticams tajā, ko Viņš dara (1. Kor. 1:9, 10:13, 1. Tes. 5:24, 2. Tes. 3:3). Esot uzticami, mēs atspoguļojam Dieva līdžību savā dzīvē. "Dievam nav svarīgi rezultāti, ko mēs sasniedzam, bet motīvi, kuru vadīti mēs rīkojamies. Viņš labestību un uzticamību vērtē augstāk nekā paveiktā darba lielumu." (E. Vaita "Liecības draudzei" 2. sēj., 510., 511. lpp.)

Lēnprātība un paškontrolē

Izlasi Gal. 5:23 un Mat. 5:5. Kāpēc lēnprātība kristīgam vadītājam ir tik svarīga? _____

Lēnprātība nenozīmē vājumu. Tā nav glēvulība vai vadības trūkums. Tieši pretēji, Mozus ir nosaukts par lēnprātīgāko cilvēku virs zemes (4. Moz. 12:3), tomēr viņš bija spēcīgs Dieva ļaužu vadītājs. Lēnprātīgi cilvēki nav strauji, ķildīgi, savtīgi vai agresīvi. Tā vietā viņi kalpo lēnprātīgā garā. Lēnprātība var būt iekšējas ticības un uzticības ārēja izteiksme, protams, nevis paša cilvēka, bet Dieva spēkā, kas darbojas mūsos. Bieži tie, kas ir skaļi, agresīvi un uzstājīgi, patiesībā slēpj savu nedrošību un bailes.

Izlasi Gal. 5:23 un Sak. 16:23. Kādu postu nes mūsu nesavaldība jeb paškontroles trūkums? Kādas svētības mēs iegūstam, ja esam savaldīgi un atturīgi savā dzīvē? _____

Pēdējais Gara augļa aspekts ir atturība jeb savaldība. Šeit mums visiem ir jābūt uzmanīgiem, jo kurš gan necinās vienā vai citā jomā ar pašsavadīšanās problēmu? Pirms cilvēks var vadīt pilsētu, kopienu vai draudzi, viņam ir jābūt spējīgam kontrolēt pašam savu garu. Patiesa savaldība ir kontrole ne tikai pār ēdienu un dzērienu, bet pār katru savas dzīves aspektu.

Viss augstākminētais ir viena Gara augļa sastāvdaļas. Kad Bībele apraksta Dieva darbu mūsu dzīvēs, ētiskajiem svētuma aspektiem ir priekšroka pār Gara dāvanām. Līdzība Kristum visās tās šķautnēs ir tas, kam patiešām ir nozīme ticīga cilvēka dzīvē. Tā kā Gara auglis ir vispārēja atšķirības zīme visiem ticīgajiem visā pasaulē, tā rada redzamu vienotību Viņa draudzē.

Padomā par tām savas dzīves jomām, kurās tev nepieciešama lielāka savaldība. Varbūt vienā jomā tu esi savaldīgs, bet citā ne? Kāpēc ir svarīgi, lai Dieva spēkā tev būtu kontrole pār visām jomām? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Mūsdienu valodā Gal. 5:22, 23 skanētu apmēram šādi: 'Gara auglis ir sirsnīgs, mīlošs raksturs, dedzīgs gars un priecīgs noskaņojums, mierīgs prāts un nosvērts izturēšanās veids, izturīga pacietība izaicinošos apstākļos un ar grūtiem cilvēkiem, līdzjūtīga attieksme un taktiska izpalīdzība, cēlsirdīgs spriedums un dāsna labdarība, lojalitāte un uzticamība visos apstākļos, pazemība, kas aizmirst sevi priekā par citiem, visās lietās pašsavaldīšanās un paškontrole, kas ir pilnības galīgā pazīme. Šāds raksturs ir Gara auglis. Viss ir ietverts vārdā Auglis. Tas nenāk mūsu pūļu rezultātā, bet paliekot Viņā, nevis raizējoties, bet uzticoties, nevis darbos, bet ticībā.'" (S. Chadwick, in Arthur Walkington Pink, "The Holy Spirit" (Bellingham, Wash.: Logos Bible Software, n.d.), 30. nod.)

"Ja patiesības mīlestība būs tavā sirdī, tu runāsi par patiesību. Tu runāsi par svētlaimīgo cerību, kas tev ir Jēzū. Ja tev būs mīlestība sirdī, tu centīsies pacelt un nostiprināt savu brāli vissvētākajā ticībā. Ja tiek izteikts kāds vārds, kas ir kaitīgs tava drauga vai brāļa raksturam, tad neturpini šo ļauno runāšanu. Tas ir ienaidnieka darbs. Laipni atgādini runātājam, ka Dieva Vārds aizliedz šāda veida sarunas." (E. Vaita "Jūs saņemsiet spēku", 76. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunāji ceturtdienas tēmas pēdējo jautājumu par paškontroles nepieciešamību. Ja mēs esam glābti žēlastībā, kāpēc uzvara pār grēku ir tik svarīga? Vai evaņģēlijs galu galā nav grēku piedošana? Vienlaikus padomā par Jūdā raksturu un ko mantkārtība izdarīja ar viņu. Ko mēs varam mācīties no viņa piemēra par to, kāpēc ir vajadzīga uzvara? Kā tas, ko E. Vaita šeit pasaka, palīdz izliet gaismu pār jautājumu, kāpēc ir vajadzīga uzvara? "Viens nepareizs rakstura pāvediens, viena lolota grēcīga doma neitralizēs visu evaņģēlija spēku." ("Liecības draudzei" 5. sēj., 53. lpp.)

2. Kāpēc Gara auglis ir daudz svarīgāks nekā jebkura cita Gara dāvana?

3. Izlasiet kopā skaļi 1. Kor. 13. nodaļu un pārrunāji tās nozīmi. Kāpēc Pāvils liek tik lielu uzsvaru uz vajadzību pēc mīlestības? Kā mēs varam mācīties mīlēt tā, kā Pāvils šeit apraksta mīlestības parādīšanu? Kāpēc nomirstana sev un palikšana Kristū ir tik būtiska, īpaši mīlot tos, kas mums patiešām nepatīk?

SVĒTAIS GARS UN GARA DĀVANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 12:4-7, 11; Ef. 4:7; 1. Kor. 12:14-31; Rom. 12:3-8; 1. Jāņa 4:1-3.

ATMIŅAS PANTS:

"Ir dažādas dāvanas, bet tas pats Gars. Ir dažādas kalpošanas, bet tas pats Kungs. Ir dažādas spēka izpausmes, bet tas pats Dievs, kas visu visā rosina." (1. Kor. 12:4-6)

Devies prom garā biznesa ceļojumā, kāds vīrs atstāja savu dēlu uzraudzīt saimniecību ar kādu īpašu uzdevumu. Bet dēls drīz vien saprata, ka tēvs viņam nav nodrošinājis nepieciešamos līdzekļus un instrumentus, lai uzdevumu paveiktu. Dēls vīlies atstāja uzdoto darbu nepadarītu.

Kad Jēzus atstāja Savus mācekļus un devās pie Tēva Debesīs, Viņš uzdeva tiem noteiktu uzdevumu: sludināt labo evaņģēlija vēsti pasaulei. Bet Jēzus neatstāja Savus mācekļus bez darbam nepieciešamā. To, ko Viņš bija pavēlējis darīt, tam Viņš deva arī nepieciešamo – Viņa vārdā un ar Svētā Gara spēku un palīdzību. 1. Kor. 1:4-7 Pāvils izsaka pateicību "par jums savam Dievam par Dieva doto žēlastību jums Kristū Jēzū, .. [jums netrūkst vairs nekādu garīgu dāvanu]". Garīgās dāvanas ir dotas caur Svēto Garu Kristū, lai uzceltu Viņa draudzi.

Šajā nedēļā mēs pētīsim Svēto Garu kā Dieva īpašo dāvanu augstāko Devēju un aplūkosim atšķirību starp Gara augli un Gara dāvanām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. februārī.

Gara auglis un Gara dāvanas

Gara auglim un Gara dāvanām ir viens Autors. Tomēr auglis un dāvanas nav viens un tas pats. Nevienam nav prasīts parādīt Gara dāvanu, bet ikvienam ir jāparāda Gara auglis. Gara dāvanas ne vienmēr liecina par garīgumu, bet Gara auglis gan. Gara auglis ir viens, bet dāvanu – daudz, un dažas no tām ir lielākas par citām.

Izlasi 1. Kor. 12:4-7, 11. Kas ir svarīgākais, ko Pāvils šeit māca? _____

Dievs ir paredzējis, ka visi Gara augļa aspekti kļūs redzami Viņa sekotāju dzīvē, bet ne visiem ticīgajiem ir vienas un tās pašas dāvanas. Nav tādas pavēles, ka visiem vajadzētu būt vienai īpašai dāvanai, piemēram, runāšanai mēlēs. Tā vietā Dievs pēc savas izvēles un ieskatiem piešķir Saviem sekotājiem dažādas dāvanas. Gara dāvanas ir dotas, lai mēs varētu kalpot citiem un saturēt kopā Kristus miesu, Viņa draudzi. Šīs dāvanas nav dotas mūsu pašu priekam un godam. Tās ir dāvātas, lai virzītu uz priekšu Dieva lietu.

Tāpēc Gara dāvanas ir nevērtīgas bez Gara augļa. Interesanti, ka garīgo dāvanu kontekstā bieži ir atsauces uz mīlestību. Uzreiz pēc 1. Kor. 12. nodaļas nāk izvērstāks mīlestības apraksts 13. nodaļā. Ef. 4:11-13 seko 15. un 16. pants ar atsauci uz mīlestību. Nākamie panti pēc Rom. 12:3-8, kur minētas Gara dāvanas, runā par mīlestību (sk. Rom. 12:9, 10).

Dāvanas galu galā ir žēlastības dāvanas – tās ir mīlestības dāvanas. Tās ir dotas mīlestībā un kalpo, lai Dieva mīlestība varētu aizsniegt citus cilvēkus. Mīlot citus, mēs atklājam viņiem Dieva mīlestību. Mīlošais un visuvarenais Dievs nodrošina līdzekļus, lai paveiktu to, ko Viņš ir uzticējis Saviem ļaudīm. Varbūt tieši tāpēc mīlestība ir vislielākā dāvana no visām (1. Kor. 13:13).

Kāpēc mīlestība ir tik centrāla visā, ko mēs kā kristieši darām? Kāpēc mīlestība zināmā mērā "piešķir spēku" mūsu liecībai? _____

Dievs – garīgo dāvanu devējs

Mēs neizlemjam, kādas dāvanas mums būs. Grieķu vārds Gara dāvanām ir "harismata" – tās ir žēlastības dāvanas, ko dod un dāvā pats Dievs. Mēs tās neiegūstam ar savu statusu, stāvokli, godu, izglītību vai garīgumu. Tās ir dāvanas, kas brīvi dotas mīlestībā, lai mēs varētu izpildīt uzdevumu, ko Dievs mums ir paredzējis.

Izlasī Ef. 4:7. Mēs bieži domājam, ka Svētais Gars ir tas, kas dāvā garīgās dāvanas. Apustulis Pāvils arī Jēzu Kristu saista ar dāvanu došanu. Kā Jēzus ir iesaistīts dāvanu došanā? _____

Pāvils saka, ka Kristus žēlastība ir nodrošinājusi tiesības mums dot dāvanas. Bet Svētais Gars ir tas, kas tās izdala draudzes locekļiem. Tie, kas ir pieņēmuši Jēzu Kristu kā savu personīgo Glābēju un tic Viņam, saņems Gara dāvanas no Svētā Gara, "kā Viņš to grib" (1. Kor. 12:11). Dāvanu dāvāšana ir Dieva neatkarīgs lēmums.

Visas spējas kā tādas nav Gara dāvanas; citiem vārdiem, Gara dāvanas nav iedzimtie talanti, ko cilvēks var attīstīt ar izglītību. Daudzi nekristieši ir svētīti ar spīdošiem talantiem. Lai gan katra laba lieta un pilnīga dāvana ir no Dieva (Jēk. 1:17), Dievs ir izlēmis Saviem sekotājiem dot īpašas dāvanas, lai svētītu citu kristiešu dzīvi un paceltu draudzi. Dievs var arī izmantot dabiskos talantus šim nolūkam, ja cilvēks atzīst, ka pat tāds talants galu galā nāk no Dieva, un tad ar lūgšanām un pazemīgi velta šo talantu Kunga darbam.

Ko Pāvils saka saviem lasītājiem 1. Kor. 12:14-31 par dāvanu izdalīšanu? Kāpēc šis skatījums ir tik svarīgs, lai saprastu, kā garīgās dāvanas darbojas draudzē? _____

Svētais Gars ir tas, kas izdala dāvanas pēc Savas gudrības un gribas. Tā kā Viņš mūs mīl un zina vislabāk, kā mēs varam Viņam kalpot visefektīvāk, mums nav jābūt skaudīgiem pret citiem un viņu dāvanām. Skaudība attiecībā uz citu dāvanām ir nepateicība pret Dievu un Viņa gudrības apšaubīšana, vai dāvanas izdalītas pareizi.

Kādas dāvanas Dievs piešķir tavas draudzes locekļiem? Kādu vēsti tu vari gūt no fakta, ka dažādiem cilvēkiem ir dažādas dāvanas? _____

Garīgo dāvanu nolūks

Izlasi Rom. 21:3-8 un Ef. 4:8-12. Kāds nolūks ir garīgajām dāvanām, ko Dievs mums ir devis? _____

Ir skaidrs, ka garīgās dāvanas ir dotas kalpošanai, nevis mūsu svēttapšanai. Tās nav noslēpumaini triki, kas apmierina mūsu ziņkārību, tās arī nav dotas kā pretinde garlaicībai. Mēs bieži domājam par Svētā Gara dāvanām kā par mūsu garīgo vajadzību piepildījumu vai kā līdzekli, kas mums dos spēku staigāt ar Dievu. Līdz ar to mēs raugāmies uz Svētā Gara dāvanām vairāk kā vērstām uz kristieti, nevis Kristu. Tās ir vairāk pievērstas mums, nevis Dievam. Mēģinot atrast uz Dievu vērstu skatījumu uz garīgajām dāvanām, mēs saprotam, ka dāvanas, ko Dievs dod, piepilda daudzus dievišķos nolūkus: tās ir dotas draudzes vienotības veicināšanai un draudzes pacelšanai (Ef. 4:12-16). Tās ir dotas, lai īstenotu draudzei doto dievišķo uzdevumu. Un galu galā tās ir dotas, lai pagodinātu Dievu (1. Pēt. 4:10, 11).

Šis ir iemesls, kāpēc dāvanas nekad nav dotas, lai izpatiktu mums. Tās ir dotas, lai paceltu citus (1. Pēt. 4:10; 1. Kor. 14:12, 26). Tās ir dotas, lai nestu garīgu labumu un pacēlumu visai draudzei. Tragiski, ja Dieva dāvanas, kas ir domātas, lai veicinātu draudzes vienotību, tiek nepareizi izlietotas, izceļot tikai atsevišķus draudzes locekļus. Ja tā notiek, cilvēki saņem nepamatotu pagodinājumu. Tas savukārt bojā vienotību un var sašķelt draudzi.

Pārāk bieži mēs domājam par garīgajām dāvanām tikai saņemto spēju un talantu kontekstā. Lai gan talanti ir iesaistīti garīgajās dāvanās, mums vajadzētu paturēt prātā, ka, piešķirot garīgo dāvanu, Svētais Gars tai līdzī arī vienmēr dod īpašu uzdevumu vai kalpošanu (1. Pēt. 4:10). Tāpēc mēs varam teikt, ka garīgās dāvanas ir noteiktas spējas, ko devis pārdabisks Dievs caur Svēto Garu. Šīs spējas padara cilvēku spējīgu īpašai kalpošanai, lai paceltu draudzi. Lai aizsniegtu šo mērķi, ir vajadzīgas dažādas dāvanas.

Kā tu domā, kāpēc primārais nolūks dāvanām ir draudzes vienotība? Kā ticīgie ar dažādām dāvanām var tikties pēc vienotības draudzē? Kam jānotiek, lai dažādās dāvanas draudzē kļūtu drīzāk par svētību, nevis par šķelšanās avotu?

Dāvanas toreiz un tagad

Izlasi 1. Kor. 14:1 un salīdzini dažādos sarakstus 1. Kor. 12:7-11, 27-31; Rom. 12:3-8 un Ef. 4:11, 12. Vai šīs dāvanas bija dotas tikai Jaunās Derības ticīgajiem? Kāpēc tās ir pieejamas mūsdienās? _____

Daži ticīgie domā, ka Jaunajā Derībā minētās garīgās dāvanas aprobežojās tikai ar Jēzus un apustuļu laikiem. Viņi ir pārliecināti, ka līdz ar pirmo apustuļu nāvi īpašo dāvanu klātbūtne draudzē beidzās. Kā atbalstu šim uzskatam viņi citē 1. Kor. 13:10, kur apustulis Pāvils apgalvo: "Kad atnāks pilnība, tad beigsies, kas ir tikai daļējs." Jā, būs laiki, kad dāvanas izbeigsies. Bet tās beigsies tikai tad, kad būs atnācis pilnīgais, tas ir, kad mēs vairs neredzēsim caur miglainu stiklu, bet vaigu vaigā – kad Jēzus ieradīsies otrreiz. Bībele mums stāsta, ka garīgās dāvanas ir dotas, lai paceltu draudzi (1. Kor. 12:28). Pāvils pamāca ticīgos tiekties pēc Gara dāvanām (1. Kor. 14:1). Tās ir vajadzīgas miesas labklājībai. Tā kā Rakstos nav nekādu pierādījumu, ka Dievs tās ir atcēlis, mums ir jāpieņem, ka Viņš ir plānojis, lai tās paliktu, līdz draudze būs pabeigusi savu misiju un Kristus nāks atkal.

Dieva darbs laiku beigās tiks pabeigts ar lielu spēku un varenību, kas pārsniegs to, kas bija iesākumā. Kamēr draudze ir aicināta sagatavot pasauli Kristus otrajai nākšanai, Dievs neatstās tās locekļus bez palīdzības šo misiju piepildīt. Bet šīs dāvanas nekad neaizstās Bībeli, ne arī iņem Bībeles vietu. Drīzāk tās ir Bībeles apsolījumu piepildījums nodrošināt ar nepieciešamo ticīgos, lai viņi varētu pacelt Kristus miesu un sagatavot pasauli drīzajai Jēzus nākšanai.

Izlasi Ef. 4:11-13, īpaši 13. pantu, kur teikts: "Līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienotību ticībā un atziņā uz Dieva Dēlu, līdz sasniegsim vīra briedumu, Kristus pilnības mēru." Ko tas mums stāsta par tagadējo vajadzību pēc dāvanām draudzē? _____

Svētais Gars un dāvana saprast

Izlasi 1. Kor. 12:10, 14:29 un 1. Jāņa 4:1-3. Kāpēc izšķiršanas dāvana ir tik svarīga? _____

Lai gan draudzē ir sastopamas īstas garīgas dāvanas, Bībele mūs arī brīdina neticēt katram garam, bet drīzāk pārbaudīt garus, vai tie ir saskaņā ar Rakstiem un vai tie paaugstina Jēzu kā Kungu. Ir nepieciešama "garu atšķiršana" (1. Kor. 12:10), jo ne viss, kas tiek saukts kā nākam no Dieva, patiešām arī ir no Dieva. Mēs esam brīdināti, ka ir dēmoniski spēki, kas cenšas maldināt draudzi, un ka ir velnišķīgi īsto Gara dāvanu atdarinājumi, tādi kā viltus mācības, viltus pravietojumi, melīgas vīzijas, viltota mēlēs runāšana, okulti dziedināšanas spēki, maldinošas zīmes un brīnumi utt.

Daži, kas pieņem, ka Gara dāvanas ir sastopamas mūsdienās, tomēr liek uzsvaru uz dažām dāvanām un piešķir nepamatotu svarīgumu īpašu zīmju un brīnumu klātbūtnē. Interesanti, ka Pāvils uzskaita garu atšķiršanas dāvanu uzreiz pēc tam, kad viņš ir pieminējis "brīnumu darišanas" un "pravietošanas" dāvanu un pirms viņš piemin runāšanu mēlēs (1. Kor. 12:10).

Lai draudzē saglabātu patiesību un vienotību un pasargātu locekļus no sekošanas viltus praviešiem un no viltus zīmju un brīnumu maldiem, Dievs dod draudzei garu atšķiršanas dāvanu. Lai pareizi novērtētu, ir nepieciešams kristīgs briedums, zināšanas un uzticība Dieva Vārdam ticībā un darbos. Garu atšķiršanas pamatam tomēr ir jābūt Dieva Vārdam. Tikai visu pārbaudot ar Vārdu, mēs skaidri varam zināt, vai tas, ko mēs dzirdam un redzam, patiešām ir no Kunga vai no kāda cita.

"Cilvēks, kurš par savas ticības pārbaudes pamatu pieņems brīnumdarbus, piedzīvos, ka arī sātans, izmantojot dažādas viltības, veiks brīnumus, kas izskatās kā īsti. [...] Neļausim, ka paiet dienas un pazūd dārgās izdevības meklēt Kungu no visas sirds, prāta un dvēseles. Ja mīlestībā nepieņemsim patiesību, varam nokļūt to skaitā, kuri, raugoties sātana pēdējo dienu brīnumos, tiem noticēs. Notiks daudzas dīvainas lietas, kas izskatīsies pēc lieliem brīnumiem, tomēr tās būs jāattiecina vienīgi uz melu tēva krāpniecisko darbību. [...] Ļauno garu ietekmēti, cilvēki darīs brīnumus." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 52., 53. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Lielā cīņa" 511.–517. lpp., 593.–602. lpp.

Daži ir uzdevuši jautājumu: "Kāpēc mēs mūsdienās neredzam tādus pašus brīnumus kā neparastas dziedināšanas Bībeles laikos?" Pirmkārt, mēs dzirdam stāstus par brīnumiem. Un pavisam noteikti daži cilvēki tos ir arī redzējuši. Otrkārt, lasot Bībeli, mums var rasties iespaids, ka brīnumi ir notikuši vienmēr. Bet mēs gūstam šādu iespaidu tikai tāpēc, ka Svētais Gars ir iedvesmojis autorus rakstīt par notikumiem, kas bija izšķiroši agrīnās draudzes dibināšanā, un šie notikumi bieži ietver brīnumus. Mēs varam iedomāties, ka lielākajā daļā gadījumu toreiz viss bija tāpat kā mūsdienās: cilvēki mācījās Dieva Vārdu un tad atsaucās Svētajam Garam. Arī E. Vaita raksta: "Kristus darbojās, sludinot Dieva Vārdu un ar dziedināšanas brīnumdarbiem atvieglojot ļaužu ciešanas. Bet es esmu pamācīta, ka tagad mēs tā vairs nevaram strādāt, jo, darot brīnumus, savu spēku izrādīs sātans. Dieva kalpi šodien nevar savu darbu apstiprināt ar brīnumiem, jo parādīsies viltus dziedināšanas, kas pretendēs uz dievišķu izcelsmi. Šī iemesla dēļ Kungs tagad ir atklājis veidu, kā Viņa ļaudīm jāveic fiziskās dziedināšanas darbs, saistot to ar Vārda mācīšanu. Ir jādibina sanatorijas, un šajās iestādēs jābūt darbiniekiem, kas veic īstu ārstnieciskās misijas darbu. Līdz ar to visus, kas ieradīsies sanatorijā, apņems aizsargājošs iespaids." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 54. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda atšķirība ir starp Gara augli un Gara dāvanām?
2. Kā izpratne, ka šīs dāvanas ir devis mīlošs un gudrs Dievs, palīdz mums novērtēt dažādās dāvanas mūsu draudzē?
3. Kāpēc brīnumainas dziedināšanas un brīnumi paši par sevi nav drošs vadonis, lai noteiktu, kas ir patiesība? Kas mums vēl ir vajadzīgs?
4. "Jo žēlastībā, kas man dota, es ikvienam jums saku: neuzskatiet sevi par pārākiem kā citi, esiet saprātīgi, ikviens pēc tāda ticības mēra, kādu Dievs tam ir piešķīris." (Rom. 12:3) Kāds svarīgs brīdinājums mums šeit ir dots? Cik labi mums vajadzētu domāt par sevi?

SVĒTAIS GARS UN DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 1:22, 23; 1. Kor. 12:13; Rom. 6:3-7; Ap. d. 17:11; Ef. 4:5, 6; Ap.d. 2:4-11.

ATMIŅAS PANTS:

"Dedzīgi sargādami vienotību Garā, uzturēdami to ar miera saiti. Viena miesa un viens Gars – tāpat kā vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti – viens Kungs, viena ticība, viena kristība." (Ef. 4:3-5)

Dažreiz mēs domājam par Svētā Gara darbu tikai individuālā līmenī un atsevišķu ticīgo dzīvēs. Bet šis darbs atsevišķos cilvēkos ir pamats garīgai kopienai. Svētais Gars ir augstākā par Kristus draudzes eksistenci atbildīgā persona.

Mēs bieži esam kārdināti domāt, ka draudze pastāv un aug dažādo evaņģēlizācijas un misijas aktivitāšu dēļ. Jā, Dievs grib sasniegt Savus godības pilnos plānus draudzei un darīt to ar mūsu palīdzību. Bet reālas izmaiņas draudzē nenes tas, ko mēs darām, ne arī tas ir rezultāts mūsu organizācijas un administrēšanas prasmēm, lai arī cik tas viss būtu svarīgi. Draudze pastāv tā dēļ, ko Dievs jau ir izdarījis un turpina darīt mūsu labā caur Svēto Garu. Svētais Gars ir tas, kurš rada garīgu kopienu un sadraudzību. Draudzei pieder rakstītais Dieva Vārds, ko iedvesmojis tas pats Gars kā ticības un darbu autoritāte. Gara iedvesmota Bībele ir pamats draudzes teoloģiskajai vienotībai. Bez Gara darba draudze nevarētu eksistēt un nevarētu turpināt piepildīt savu vienoto misiju.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. martā.

Svētais Gars savieno mūs ar Kristu

Svētais Gars vieno mūs daudz un dažādos veidos. Mēs kā draudze nepastāvētu, ja Svētais Gars vispirms mūs nesavienotu ar Kristu. Kristus ir draudzes galva (sk. Ef. 1:22, 23; 5:23). Caur Svēto Garu mēs esam savienoti ar pašu Kristu. Būt vienotiem ar Kristu ir pamats visām glābšanas svētībām, jo viss, kas mums ir Kungā, nāk no Viņa. Mūsu pieņemšana par Dieva dēliem un meitām, mūsu taisnošana un arī mūsu svēttapšana, mūsu uzvarošā dzīve bez grēka un mūsu galējā pagodināšana tiek uzņemta caur mūsu savienību ar Kristu. Tādējādi Viņam ir jābūt visas mūsu kristīgās pieredzes pamatā.

Izlasi Ef. 2:18, 20-22 un 1. Pēt. 2:6, 7. Ko šie panti mums stāsta par Kristus lomu un par Svēto Garu draudzes radīšanā? _____

Caur Garu mums ir pieeja pie Dieva Tēva. Jēzus ir klints, mūsu glābšanas pamats un tas, uz kā ir uzceltas visas pārējās ēkas daļas.

Gara darbs individuālā līmenī vada pie īpašas ticīgo kopienas – draudzes. Kad esam piedzīvojuši glābšanu caur ticību tikai Kristum Jēzum un saņēmuši Dieva mīlestības pieskārienu, draudzē valda salda "sadraudzība Svētajā Garā" (2. Kor. 13:14). Atsevišķi ticīgie tiek kopā uzbūvēti jaunā garīgā Dieva namā Garā (Ef. 2:22). Kā Kristus sekotājiem mums vajadzētu dedzīgi sargāt "vienotību garā, uzturēdami to ar miera saiti" (Ef. 4:3). Visos iespējamajos veidos, nemeklējot vidusceļus tur, kur to nevar darīt, mums jāmeklē vienotība ticīgo sadraudzībā.

Izlasi Kol. 3:12-14. Kā tu vari būt par paraugu šīm īpašībām un dot savu ieguldījumu draudzes vienotībā? Kāpēc šīs īpašības ir tik izšķirošas draudzes vienotībai? _____

Svētais Gars mūs vieno kristībā

Izlasi 1. Kor. 12:13. Kā kristība mūs vieno ar Kristu un ar Garu? _____

Svētais Gars ir tas, kas savieno mūs vienā ticīgo miesā. Galvenā ieeja Kristus garīgajā valstībā ir ar kristību – mēs tiekam uzņemti īpašā draudzes miesā. Tādējādi kristībā ir noteikta ar kopienu saistīta dimensija un svarīga ietekme uz kopienu. Kā Kristus sekotāji mēs nevaram dzīvot tikai paši par sevi. Mums visiem ir vajadzīgs atbalsts, iedrošinājums un citu palīdzība. Un mēs noteikti nevaram piepildīt dievišķo misiju vieni. Tāpēc Dievs ir radījis draudzi. Sekot Kristum nozīmē sekot Viņam citu ticīgo sadraudzībā. Tādējādi kristības un draudze ir sekošanas Kristum redzamā daļa.

Izlasi Rom. 6:3-7. Ko simbolizē kristības Bībelē? _____

Kristībā tikt apglabātam līdz ar Jēzu Kristu ūdens kapā un tikt uzmodinātam jaunai dzīvei sadraudzībā ar Jēzu, mūsu Kungu un Glābēju, nozīmē vecās dzīves krustā sišanu un publisku apliecinājumu, ka cilvēks ir pieņēmis Kristu kā savu Glābēju.

“Kristības ir vissvinīgākā atteikšanās no pasaules. Savs “es” ar šo apliecinājumu ir miris grēka dzīvei. Ūdeņi aplāj kristību kandidātu, un visa Debesu Universa klātbūtnē ir izteikts savstarpējs solījums. Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā cilvēks ir ieguldīts ūdens kapā, apglabāts ar Kristu kristībā un izcelts no ūdeņiem, lai dzīvotu jaunu dzīvi uzticībā Dievam.” (E. Vaitas komentārs “SDA Bible Commentary” 6. sēj., 1074. lpp.)

Kristības – šis pozitīvais solis – jāveic visiem, kas vēlas tikt atzīti esam zem Tēva, Dēla un Svētā Gara autoritātes. Citiem vārdiem, kristības iezīmē patiesu nožēlu, vecās dzīves krustā sišanu, signalizējot par jaunpiedzimšanu jeb atgriešanos. Kristības arī ietver savstarpējus derības pienākumus. Ticīgie solās būt uzticīgi Dievam un Viņa baušļiem, un Dievs garantē, ka mēs varam saņemt Viņa palīdzību, kad vien mums tā būs vajadzīga.

Vai tu esi pieņēmis lēmumu sekot Kristum ūdens kapā? Ja ne, kas tevi attur no kristībā? Ja tu esi kristīts pagremdējot, kā tava kristību derība ir ietekmējusi tavu garīgo gājumu ar Jēzu? _____

Svētais Gars vieno draudzi ar Dieva Vārdu

Izlasi Ap.d. 17:11 un Jāņa 5:39, 46, 47; 8:31, 32. Kāda ir īsta Kristus mācekļa atšķirības zīme? Kāpēc Bībele ir tik nepieciešama, norādot mums uz Kristu un palīdzot mums uzticīgi sekot Viņam? _____

Galvenais līdzeklis, ar ko Svētais Gars mūs savieno ar Kristu, ir rakstītais Dieva Vārds. Bībele ir uzticams avots, kas palīdz atšķirt garīgu patiesību no maldiem. Pāvils slavēja berejiešus kā cēlsirdīgus (Ap.d. 17:11), jo viņi čakli pētīja Rakstus, lai pārbaudītu, vai dzirdētais ir patiesība.

Jebkurai reformai un garīgai atmodai – nav svarīgi, vai tā ietekmē mūs individuāli vai draudzi kopumā, – ir jābūt balstītai uz Rakstiem. Bībele ir pamats, uz kura ir celta ticība, bet vienlaikus mīlestība uz Jēzu un uz Viņa rakstīto Vārdu ir saite, kas mūs satur kopā.

Izlasi Jāņa 17:17-21. Šeit Jēzus runā par vienotību kā par kristīgo mācekļu atšķirības zīmi. Kas ir šīs vienotības pamatā saskaņā ar Jāņa 17:17? _____

Dieva Vārds ir patiesība (Jāņa 17:17, Ps. 119:160). Draudzes vienotība ir Gara darbs ar un caur Dieva rakstīto Vārdu. Svētais Gars nekad nevadīs mūs apšaubīt, kritizēt, pārspīlēt vai nepieņemt Bībeles mācību. Tā vietā Viņš liek mums vērtēt Rakstu dievišķo autoritāti. Svētais Gars nekad mūs nevilks prom no rakstītā Vārda, ne arī no dzīvā Vārda. Tā vietā Viņš mūs uztur pastāvīgā, apzinīgā un labprātīgā pakļautībā abiem. Bībele ir fundamentāls jebkuras teoloģiskas vienotības avots visā pasaulē. Ja mēs mazinātu savu nešaubīgo ticību Bībelei kā mums dotam Dieva patiesības Vārdam, draudzes vienotība būtu izjaukta.

Cik daudz laika tu pavadī Vārdā? Vēl svarīgāk – kā tu vari iemācīties pakļauties tā mācībām? _____

Gars vieno draudzi ticībā un mācībā

"Viens Kungs, viena ticība, viena kristība, viens Dievs un Tēvs visiem, kas ir pāri visiem, caur visiem un visos." (Ef. 4:5, 6) Ko Pāvils mums šeit saka par vienotību un to, no kurienes tā nāk? _____

Vienotība ticībā un mācībā ir panākama tikai uzticībā Dieva Vārdam. Kungs, kas ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, veido garīgu saiti ar ikvienu ticīgo. Tā pati jaunpiedzimšana, ko rada Svētais Gars, tā pati paklausība Dieva Vārdam, ko ir padarījis iespējamu Svētais Gars, vada pie vienotības ticībā un rīcībā, kas pārsniedz visas cilvēciskās un kultūras atšķirības.

Lai gan mēs esam aicināti pakļauties Dieva Vārdam un darīt visu, lai saglabātu mieru ar visiem (Rom. 12:18), mēs tomēr nevarēsim panākt teoloģisku vienotību vai mērķa vienotību kā draudzes miesa. Jo vienotība nav tik daudz darbs, kas jāpaveic, bet Svētā Gara dāvana, kas darbojas pie katra ticīgā individuāli un pie draudzes kopumā.

Šīs vienotības teoloģiskais pamats ir Dieva Vārds. Jebkurš aicinājums pie Gara bez rakstītā Vārda var novest pie mācības un rīcības apšaubīšanas. Un vienlaikus jebkurš aicinājums pie rakstītā Dieva Vārda bez Svētā Gara izkaltē Vārdu un padara to par tuksnesi. Tā kā ir tikai viens Kungs, ir arī tikai viena ticība, kas vada pie vienas kristības. Tikai priekpilnā uzticībā Dieva Vārdam mēs ieraudzīsim vienotību mūsu draudzē. Ja nav vienotības ticībā un mācībā, nav vienotības arī misijā.

"Mums ir viens Kungs, viena ticība, viena kristība. Kristus evaņģēlijam jāaizsniedz visas šķiras, visas tautas, visas valodas un ļaudis. Evaņģēlija ietekme ir apvienota vienā lielā brālībā. Mums ir tikai viens Paraugs, kas jāatdarina raksturā; mums visiem vajadzētu būt Kristus veidolam. Mums vajadzētu būt pilnīgā saskaņā. Tautas sajuksies Jēzū Kristū vienā prātā, vienā spriedumā, runājot vienas un tās pašas lietas un vienā mutē pagodinot Dievu." (E. Vaita "Our High Calling", 171. lpp.)

Izlasī augstāk citēto E. Vaitas apgalvojumu. Atbildot tikai par sevi, jautā: Ko es varu darīt, lai palīdzētu aizsniegt šo brīnišķīgo vienotības mērķi? _____

Svētais Gars vieno draudzi misijā un kalpošanā

Izlasi Ap.d. 2:4-11, 16-21. Kāds bija rezultāts, kad Svētais Gars tika izliets pār Jaunās Derības ticīgajiem? _____

Svētais Gars bija atbildīgs par visspēcīgāko misijas pasākumu, kādu vēsture līdz tam laikam bija piedzīvojusi. Dievs var izdarīt vairāk ar mazu grupu, kas ir vienoti nodevusies Viņam, nekā ar lielu grupu, kuras uzticība ir dalīta. Bet Dievs varētu darīt pat vēl lielākas lietas, ja mēs visi nodotu savu dzīvi un enerģiju, talantus un resursus Viņam.

No dzīvē un misijā vienotas ticīgo kopienas izauga Jaunās Derības draudze. Maza un kautrīga ticīgo grupa kļuva par spēcīgu karaspēku, efektīvu līdzekli, lai aizsniegtu cilvēkus no dažādām kultūrām un valodām. Viņi bija vienoti "Dieva vareno darbu" pasludināšanā (Ap.d. 2:11). Tas pats Dievs, kas bija aktīvs Jaunās Derības laikos, tāds būs līdz pat laiku galam, kad darbam jātiek pabeigtam, pirms Viņš nāks atkal.

Izlasi Ap.d. 2:42-47. Kādās citās lietās bija vienoti Jaunās Derības ticīgie? _____

Vasarsvētku misijas pasākumu pavadīja daudzi citi faktori, kuros agrīnā draudze bija vienota. Viņi bija vienoti Bībeles izpētē un pastāvīgi nodeva sevi apustuļu mācībai (Ap.d. 2:42). Viņi bija vienoti sadraudzībā un maizes laušanā, lasām arī par vienotu kalpošanu (Ap.d. 2:42). Viņi bija vienoti lūgšanā (Ap.d. 2:42) un Dieva slavēšanā (Ap.d. 2:47). Viņi bija vienoti, kalpojot tiem, kam bija kāda vajadzība, brīvi daloties ar to, kas viņiem bija, un viņiem viss bija kopīgs (Ap.d. 2:44, 45). Vienotas Bībeles izpētes un sadraudzības rezultāts bija ilgas līdzdalīt labo vēsti citiem un palīdzēt ļoti praktiskā veidā. Svētais Gars atvērs mūsu acis pret apkārtējo cilvēku vajadzībām.

Kādas aktivitātes tavā vietējā draudzē palīdz atklāt vienotību tajā? Ko vēl vairāk varētu darīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Šis ir darbs, kurā jāiesaistās arī mums. Tā vietā, lai gaidītu kādu īpašas sajūsmas brīdi, mums ir gudri jāuzlabo esošās iespējas, darot to, kas ir jādara, lai dvēseles varētu tikt glābtas. Tā vietā, lai izsmeltu prāta spēkus, domājot par laikiem, ko Kungs ir nolīcis pats Savā spēkā un nav devis noteikt cilvēkiem, mums ir jāpakļaujas Svētā Gara vadībai, jādara šī brīža pienākumi, jādala dzīvības maize, ko nav sabojājusi cilvēciska pieredze, dvēselēm, kas iet bojā patiesības trūkuma dēļ." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 186. lpp.)

"Katrs cilvēks cenšas kļūt par ietekmes centru, un, kamēr Dievs nedarbosies Savu jaušu labā, viņi neredzēs, ka pakļaušanās Dievam jebkurai dvēselei ir vienīgā drošība. Viņa pārveidojošā žēlastība pie cilvēku sirdīm vadīs pie vienotības, kas vēl nav saprasta, jo visi, kas ir kļuvuši līdzīgi Kristum, būs saskaņā cits ar citu. Svētais Gars radīs vienotību." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 20., 21. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko E. Vaita domā, sakot, ka "katrs cilvēks cenšas kļūt par ietekmes centru"? Kāpēc tā ir mūsu visu dabiska tieksme, un ko mēs varam darīt, lai cīnītos ar šo tieksmi savā dzīvē? (Sk. arī Fil. 2:3, 4.)

2. Daži uzsver, ka mūs patiesi savienos kalpošana, nevis mācība. Šie cilvēki apgalvo, ka doktrīnas sliecas sašķelt cilvēkus, tāpēc tās nevajadzētu izcelt. Bet kāpēc nav iespējama misija un kalpošana, ja pastāv šķelšanās mācībā? Kāpēc kopīga ticība ir spēcīgs faktors vienotas un efektīvas misijas labā?

3. Vienlaikus cik daudz vietas paliek teoloģiskām atšķirībām? Tikai nedaudzi cilvēki sapratīs patiesību vienādi. Kā mēs varam būt vienoti kā draudze kopumā, vienlaikus pieļaujot nelielas atšķirības, kas ik pa laikam rodas? Kā cilvēki tavā vietējā draudzē tiek galā ar atšķirībām izpratnē un tik un tā paliek vienoti?

4. Kā Bībele var būt instruments, kas nes vienotību? Kāda attieksme ir vajadzīga Dieva Vārda izpētē, lai mēs misijā un ticībā kā draudze būtu vienoti?

SVĒTAIS GARS, Vārds UN LŪGŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 15:7; Mat. 7:7; Ps. 66:18; Jēk. 1:6-8; 1. Jāņa 5:14, 15; Ap.d. 2:38.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam, jo mēs nezinām, kas un kā mums jālūdz, bet Gars pats mūs aizstāv ar bezvārdu nopūtām. Un tas, kas izpēta sirdis, zina, kas Garam padomā, tādēļ ka Gars pēc Dieva prāta iestājas par svētajiem.” (Rom. 8:26, 27)

Patiesa garīgums un lūgšana iet roku rokā. Bez lūgšanas nav patiesi garīgas dzīves. Pēc nožēlas varbūt viena no vislielākajām un spiedošākajām vajadzībām ir atmoda mūsu lūgšanu dzīvē. Labā vēsts ir, ka pat savās lūgšanās mēs neesam atstāti bez Svētā Gara palīdzības. Lūgšana velk mūs tuvāk Dievam, tā paceļ mūs Viņa klātbūtnē. Ticības lūgšana padara mūs spējīgus dzīvot, atsaucoties uz Dieva bagātīgajiem apsolījumiem. Mūsu dzīves ir pārveidotas, ja mēs pieprasām svētības, ko Dievs ir apsolījis Savā Vārdā. Dievs ir vairāk nekā spējīgs nodrošināt visas mūsu vajadzības saskaņā ar Savām bagātībām (Fil. 4:19). Patiesa lūgšana un īsts garīgums vienmēr liek uzmanības centrā Dievu un abi ir nopamatoti Viņa rakstītajā Vārdā.

Mums nevajadzētu balstīt savu garīgo dzīvi uz nepastāvīgo pieredzi un personīgajām jūtām, ne arī savās lūgšanās ieviest aizdomīgu, uz meditāciju balstītu praksi. Drīzāk mūsu garīgumam jānāk no Bībeles un tam jāievēro Dieva griba, kāda tā atklāta Viņa Vārdā. Tas ir Svētais Gars, kurš pamodina mūsos ilgas meklēt Dieva klātbūtni lūgšanā un pacelt citam citu savās aizlūgšanās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. martā.

Lūgšana, kas Dievu iepriecina

Lai gan ietērptas dievbijības apmetnī, daudzas lūgšanas ir nepareizu motīvu vadītas. Mēs varam lūgt, lai kāda cilvēka dzīvība tiktu saglabāta, jo mums nepatīk dzīvot vieniem. Mēs varam lūgt pēc veiksmes Dieva darbā, jo mums ir svarīga loma tajā. Mēs varam lūgt pēc kāda cilvēka atgriešanās, jo tad mūsu dzīve būs vienkāršāka. Bieži mūsu lūgšanas vairāk centrējas uz to, ko mēs gribam, nevis uz to, ko grib Dievs. Lūgšanām, kas ir Dievam patīkamas, ir cits virziens.

Izlasi Jāņa 15:7. Kāpēc ir svarīgi, lai mēs savās lūgšanās mājotu Jēzu un lai Viņa Vārds mājotu mūsos? Kāds atšķirīgs virziens būs mūsu lūgšanām, ja mēs nemājosim Jēzū?

Meklēt Dievu pirmajā vietā un baudīt Viņa sadraudzību ir svarīgāk nekā jebkas cits, ko Viņš varētu mums dot. Ja Dievs ienāk mūsu dzīvē, mēs gribēsim darīt to, ko Viņš grib. Viņa domas veidos mūsu ilgas. Ja reiz Dievs ir mūsu lūgšanu centrā, mēs sāksim lūgt no Viņa redzespunkta. Mēs sāksim redzēt visu savu dzīvi Viņa acīm. Šī perspektīva padara lūgšanu cildenāku.

Dievs ir dziļi ieinteresēts mūsos. Viņš ilgojas būt daļa no visiem mūsu dzīves aspektiem: mūsu satraukumiem, bailēm, vēlmēm, cerībām, ilgām, priekiem, mūsu neveiksmēm – no pilnīgi visa. Mēs varam ar Viņu runāt par šiem jautājumiem kā ar labu draugu. Un mēs raudzīsimies uz visu to ar Viņa acīm.

Lūgšana nepārmaina Dievu, tā maina mūs, jo mēs nonākam dzīvi pārveidojošajā Dieva klātbūtnē.

“Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā Draugam. Ne tāpēc, ka tas būtu nepieciešams, lai Dievam darītu zināmu, kas mēs esam, bet lai padarītu mūs spējīgus uzņemt Viņu. Lūgšana nenoved Dievu lejā pie mums, bet paceļ mūs augšā pie Viņa.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.)

Cik spēcīgs citāts! Tas aptver tik daudz no tās realitātes, ko lūgšana dara mums un mūsu labā. Tikai lūgšana dara mūs par atvērtiem traukiem žēlastības, Dieva spēka un Viņa klātbūtnes uzņemšanai mūsu dzīvē. Kurš gan kādreiz nav piedzīvojis, ka lūgšana tuvina Dievam?

Padomā par savu lūgšanu dzīvi: par ko tu lūdz, kad tu lūdz, kāpēc tu lūdz utt. Ko tas stāsta tev par tavu garīgo stāvokli un par tavām attiecībām ar Dievu? Ko tev vajadzētu mainīt?

Bībeliskas lūgšanas pamats: lūdz Dievam

Izlasi Mat. 7:7. Pirms mēs varam kaut ko saņemt no Dieva, mums pēc tā jālūdz. Kāpēc mūsu lūgums ir tik svarīgs, ja Dievs tik un tā zina visu?_____

Lūguma izteikšana atklāj mūsu ilgas un apliecina mūsu uzticību Dievam. Lūgšanā mēs tuvojamies Viņam, no kura mēs gaidām atbalstu un palīdzību. Lūdzot Dievu, mēs arī atklāti dodam Viņam atļauju darboties mūsu labā. Dievs grib, lai mēs vērsāties pie Viņa. Viņš ilgojas, lai mēs nesam pie Viņa savas lūgšanu vajadzības. Ja nelūgsim, tad arī nesaņemsim dāvanas, ko Viņš ir apsolījis. Jēzus teica: "Lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klaudziniet, un jums atvērs. Ikviens, kas lūdz, saņem, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, atvērs." (Lūk. 11:9, 10)

Izlasi Marka 11:24; 1. Jāņa 5:14 un Ps. 66:18. Kāpēc neviens lūgums Dievam nav par lielu? Kāpēc ir labi zināt, ka Dievs ir dāsns un Viņam patīk dalīties ar mums no Savas pārpilnības? Kāds ir priekšnosacījums, lai Dievs piepildītu mūsu lūgšanas?_____

Mēs patiešām varam lūgt Dievam visu. Neviena lūgums nav par mazu vai pārāk nesvarīgs Viņam. Un neviens lūgums nav tik liels, ka Dievs nevarētu ar to tikt galā. Viņš ir visvarens. Ticībā mēs varam piesaukt katru apsolījumu Bībelē un saņemt apsolīto dāvanu no Viņa rokām saskaņā ar Viņa gribu (2. Kor. 1:20).

Tomēr ir daži nosacījumi, lai mēs saņemtu to, ko lūdzam. Ja neesam labprātīgi pilnībā nodoties Dievam un ja mūsu lūgumi atspoguļo tikai mūsu savtīgās un grēcīgās ilgas, Dievs neatbildēs uz mūsu lūgšanām (sk. Jes. 59:1, 2). Svarīgs nosacījums lūgšanu piepildīšanai ir mūsu labprātība sekot Dieva gribai un būt paklausīgiem. "Visas Viņa [Dieva] dāvanas ir apsolītas ar paklausības nosacījumu." (E. Vaita "Kristus līdzības", 145. lpp.) Zinot, ka Dievs ir dāsns, mēs varam drosmīgi nākt pie Viņa. "Kungs nav pagodināts ar garlaicīgām lūgšanām, kuras parāda, ka nekas netiek sagaidīts. Viņš ilgojas, lai visi, kas tic, tuvojas ar nopietnību un pārliecību žēlastības tronim." (E. Vaita "Laika zīmes", 1901. g. 7. aug.)

Bībeliskas lūgšanas pamats: ticī

Izlasi Marka 11:24. Kādu vēl aspektu Jēzus min saistībā ar lūgšanu? _____

Pienest lūgumu vien ir par maz. Otrs svarīgs aspekts, kam jābūt mūsu lūgšanās, ir ticība. Vēstulē ebrejiem ir teikts, ka "bez ticības nav iespējams Dievam patikt" (Ebr. 11:6). Kad mēs zemojamies Dieva priekšā un atveram Bībelē jebkuru no trim tūkstošiem apsolījumu un tad lūdzam Dievam maza bērna vienkāršībā piepildīt Viņa apsolījumu mūsu labā, mums ir jātic, ka Viņš darīs vislabāko mūsu dzīvē Savā laikā.

Izlasi Jēk. 1:6-8. Kā pants apraksta cilvēku, kam trūkst ticības? Kāpēc ticība ir priekšnosacījums apsolīto dāvanu saņemšanai? _____

Ja mēs nākam pie Dieva, mums ir jātic, ka Viņš eksistē un ka Viņš atalgo tos, kas Viņu meklē. Ietekmīgu lūgšanu ir jāpavada ticībai, ka Dievs var ne tikai atbildēt, bet ka Viņš to arī darīs saskaņā ar Savu dievišķo gribu.

Bībelē ticēšana ir saistīta ar uzticēšanos. Mēs varam uzticēties kādam tikai tad, ja zinām, ka šis cilvēks ir uzticams. Ja mēs kavējamies šaubās par to, vai Dievs turēs Savus apsolījumus, mēs svārstāties un nevaram sagaidīt, ka saņemsim kaut ko no Viņa. Ticēt nozīmē turēt Dievu pie vārda. Tas nozīmē būt atkarīgiem no Dieva un Viņa apsolījumiem, pat ja mūsu jūtas saka kaut ko citu. Jo "ticība ir cerības pamatā, tā pārliecina par neredzamām lietām". (Ebr. 11:1 Ticība pieķeras Dieva apsolījumiem, jo mēs uzticamies tam, ko Viņš ir teicis (Ebr. 11:11). Ticība zina, ka "Dievam nav iespējams melot" (Ebr. 6:18). Dievs ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi (Ebr. 13:8). Ticība zina, ka Dievam nekas nav neiespējams (Lūk. 1:37).

Ticība atver durvis uz dievišķo mantnīcu. Caur Svēto Garu Dievs pamudina ikkatru sirdi uzticēties Dieva Vārdam un ar ticības sviru mūsu lūgšanas kustina visvareno roku.

Kas tev palīdz kļūt stiprākam ticībā? Kāds Jēzus aspekts palīdz tev uzticēties Viņa labprātībai un spējai palīdzēt tev vajadzīgajā brīdī? _____

Bībeliskas lūgšanas pamats: piesauc Dieva apsolījumus

Visa ticība ir nederīga, ja mēs nepieprasām to, ko esam lūguši.

Izlasī 1. Jāņa 5:14, 15. Kāds ir iemesls mūsu pajāvībai, ka Dievs mūs dzird un ka mēs saņemam to, ko esam no Viņa lūguši? _____

Trešais bībeliskas lūgšanas aspekts ir pieņemšana. Pēc tam, kad mēs esam lūguši Dievu un ticam Viņa apsolījumiem, mums ir jāturas pie tā, ko Viņš ir apsolījis. Mēs pieķeramies Dieva apsolījumiem un ticībā pateicamies Viņam par to, pat pirms esam to saņēmuši. Tādējādi mē pieņemam apsolījumus savā sirdī. E. Vaita teica, ka "mēs varam lūgt pēc visām dāvanām, ko Viņš ir apsolījis. Tad mums ir jātic, ka tās saņemsim un pateicībā Dievam atgriezīsim to, ko esam saņēmuši." ("Audzināšana" 258. lpp.)

Lūk. 8:11 Jēzus salīdzina Dieva Vārdu ar sēklu. Tieši tāpat kā ābola sēklā ir ieslēpta visa ābele, apsolījumi satur Dieva dāvanu. Kad mēs pieķeramies apsolījumam un pateicamies Dievam par to, mums jau pieder Viņa apsolītā dāvana. Mēs saņemam apsolīto ticībā, pat pirms mēs to jūtam vai redzam.

Piemērs ar Lācara augšāmcelšanos Jāņa 11. nodaļā ilustrē, ka Jēzus šādi lūdza. Jēzus precīzi zināja, kāda ir Dieva griba šajā situācijā. Jāņa 11:11 teikts, ka Viņš bija labprātīgs darīt Dievu gribu un ka Viņš bija paklausīgs. Jāņa 11:39-41 mēs lasām, ka Jēzus Tēvam jau iepriekš pateicās, ka Viņš ir uzmodinājis Lācaru, kaut arī Lācars vēl atradās kapā. Kad Jēzus bija pateicies Dievam, Viņa lūgums tika piepildīts. Kā Dieva bērniem mums ir jādzīvo, balstoties uz Viņa apsolījumiem, nevis uz Viņa paskaidrojumiem. Pat ja mēs nevaram izskaidrot visu, mēs varam uzticēties Viņa apsolījumiem.

"Kungs saka: 'Piesauc Mani bēdu laikā!' (Ps. 50:15) Dievs mūs aicina atklāt Viņam savu neizpratni, savas vajadzības un nepieciešamību pēc dievišķās palīdzības. Viņš vēlas, lai mēs savās lūgšanās nekavētos. Tikko rodas grūtības, mums dedzīgi jālūdz. Ar neatlaidīgajām lūgšanām mēs liecinām par savu stipro uzticēšanos Dievam. Vajadzības sajūta mums liek lūgt nopietni, un Debesu Tēvu mūsu lūgumi aizkustina." (E. Vaita "Kristus līdzības", 172. lpp.)

Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr visu nest pie Dieva lūgšanā? _____

Lūgšana pēc Svētā Gara

Izlasi Ef. 3:16 un Ap.d. 2:38. Ko šie panti stāsta par Svētā Gara saņemšanu mūsu dzīvē? _____

Ir daudzas lietas, par kurām mēs varam lūgt, bet ir tikai viena liela vajadzība šajos grūtajos laikos: tā ir Svētā Gara dāvana. Tā ir vislielākā dāvana, ko Jēzus var iedot. Piešķirot Svēto Garu, Dievs nevarēja Saviem ļaudīm iedot vēl vairāk (galu galā, vai iespējams vēl ko pievienot pašam Dievam?). Caur Viņu un Viņa darbu mūsu dzīvē tiek nodrošinātas visas mūsu vajadzības. Svētā Gara svētības nesīs sev līdzīgas visas citas svētības.

Tomēr ir kāds liels šķērslis, un tie esam mēs paši, jo mēs bieži esam nesaņēmuši Svēto Garu. Tieši tāpat kā Jaunās Derības draudzes laikos, mums ir jāsaprot, ka vispirms mums ir jāatgriežas un jānodod sava dzīve pilnībā Jēzum. Jā, tas ir tikai Svētā Gara pamudinājums, kas mums ļauj to darīt.

Tomēr, kad mēs atsaucamies Viņa mudinājumiem, grēka nožēla ir pirmais Svētā Gara darba auglis mūsu dzīvē. Pazemībā un ticībā mums ir jāatzīst savi grēki, lai Viņš var šķīstīt mūs no visas netaisnības. Mums ir jāsaprot, cik atkrituši mēs esam un cik ļoti mums ir vajadzīgs Dievs un Viņa žēlastība. Bez Viņa mēs esam pazuduši, miruši savos grēkos un nolemti mūžīgam zaudējumam.

Tādējādi nopietnās lūgšanās mēs izpildīsim nosacījumu, saskaņā ar kuru Dievs ir apsolījis dot mums Savu Svēto Garu. Tad viss, kas mums ir jādara, ir lūgt Dievu, un Viņš ar lielu prieku dāvās mums Savu Garu. "Debesu Tēvs ir labprātīgāks dot Svēto Garu tiem, kas to lūdz, nekā laicīgie vecāki dod labas dāvanas saviem bērniem." (E. Vaita "Jūs saņemsiet spēku", 284. lpp.)

Tāpat kā ar citām garīgām lietām Svētā Gara dāvana nekad nav pašmērķis. Viņš tiek dots, lai paaugstinātu Jēzu, atveidotu Kristus raksturu mūsu dzīvē un padarītu mūs spējīgus kalpot citiem, veidojot Kristus miesu, draudzi. Tāpēc jebkura pielūgums, vai tā būtu publiska vai personīga, kas paaugstina Garu vairāk nekā Jēzu Kristu, ir nepareiza. Jo Jēzū mums ir "pieeja pie Tēva vienā Garā" (Ef. 2:18).

Kāpēc Svētā Gara dāvana ir vislielākā dāvana, ko Jēzus mums varēja dot? Kāda ir bijusi tava pieredze ar Svētā Gara realitāti tavā dzīvē? Cik atšķirīga būtu tava dzīve bez šīs dāvanas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus līdzības" nodaļu "Lūgt, lai dotu" 139.–149. lpp. Iedrošinošus apsolījumus meklē noderīgā kompilācijā "God has Promised" (E. Vaita, Washington, D. C.: Review and Herald, 1982).

Bez lūgšanas mums nebūtu garīga spēka dzīvē, jo lūgšana savieno mūs ar šī spēka Avotu. Bez lūgšanas mums nebūtu dzīvas saiknes ar Dievu. Mēs būtu tukši trauki, kam ir "dievbijības forma", bet mums nebūtu spēka un apsolījumu dāvanas no augšienes. Un, bez šaubām, kā mēs jau redzējām šajā nedēļā, mums ir doti brīnišķīgi apsolījumi, kā Dievs ir atbildējis lūgšanas. Bet kā ir laikos, kad mēs nesaņemam to, ko esam lūguši, pat ja esam centušies izpildīt visus nosacījumus, cik vien labi ar savām Dieva dotajām spējām to esam varējuši? "Bet neesiet mazdūšīgi, ja jūsu lūgšanas nenes tūlītēju atbildi. Kungs redz, ka lūgšana bieži ir sajaukta ar laicīgumu. Cilvēki lūdz pēc tā, kas apmierinās viņu savtīgās ilgas, un Kungs nepiepilda viņu lūgumus tā, kā viņi ir gaidījuši. Viņš vada tos caur pārbaudījumiem, Viņš vada tos caur pazemojumiem, kamēr viņi skaidri redz, kādas ir viņu vajadzības. Viņš nedod cilvēkiem to, kas apmierinās viņu samaitāto ēstkāri un kas izrādīsies kaitīgs un padarīs viņus par apkaunojumu Dievam. Viņš nedod cilvēkiem to, kas tikai apmierinās viņu godkāri un darbosies tikai, lai paaugstinātu sevi. Kad mēs nākam pie Dieva, mums ir jābūt nožēlas pilniem un pakļāvīgiem, nododot visu Viņa svētajai gribai." (E. Vaita "Debesu vietās", 89. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos veidos lūgšana ietekmē visu mūsu garīgo eksistenci? Tas ir, kāda ir lūgšanas ietekme uz tevi, kad tu lūdz? Kādā ziņā tu esi citādāks pēc lūgšanas, nekā pirms tam?

2. Ko tu teiktu kādam, kas ir lūdzis un lūdzis par kaut ko un tomēr nav noticis tā, kā šis cilvēks ir cerējis, piemēram, par slimā bērna dziedināšanu vai tamlīdzīgi? Kā lai mēs mācāmies uzticēties Dievam pat šādās situācijās?

3. Grupā pārrunājiēt savu lūgšanas pieredzi un ko tā jums nozīmē. Ko tu esi iemācījies par lūgšanu, kas varētu palīdzēt kādam, kas varbūt cīnās, lai saprastu lūgšanas jēgu?

4. Kāpēc ir svarīgi lūgt, pat ja mēs pilnībā nesaprotam, kā lūgšanas darbojas?

PRETOŠANĀS GARAM UN VIŅA APBĒDINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 7:51; Ebr. 10:24, 25; Ef. 4:25-5:2; 1. Tes. 5:19-21; Marka 3:28, 29.

ATMIŅAS PANTS:

“Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko jūs esat apzīmogoti izpirkšanas dienai.” (Ef. 4:30)

Svētajam Garam ir vienreizēja spēja vadīt grēciniekus pie sava grēcīgā stāvokļa apziņas. Viņš arī modina mūsos ilgas pieņemt Jēzu un Viņa piedošanu par mūsu grēkiem. Svētajam Garam piemīt neizmērojams spēks padarīt mūs par uzvarētājiem un atspoguļot skaisto Jēzus raksturu.

Vienlaikus vājie grēcinieki var pretoties spēcīgajam un varenajam Svētajam Garam. Viņš mums Sevi neuzspiež.

Grēks ir ļoti kārdinošs, ļoti valdzinošs. Tomēr tas ir lielā mērā maldinošs un vada nāvē. Tas ir diametrāli pretējs Dievam un Viņa šķīstajam svētumam un labestībai. Atspoguļojot šo dievišķo svētumu, Svētais Gars ir pretējs grēkam jebkurā formā un Viņš ir noskumis, kad mēs grēkojam un neesam labprātīgi to atstāt. Lai arī cik spēcīgs ir Svētais Gars, Viņa pozitīvo ietekmi var aplūsināt, un mēs varam pretoties Viņam, turpinot savu grēcīgo dzīvi. Evaņģēlijos pat ir teikts, ka ir viens grēks, ko nevar piedot: Gara zaimošana (Mat. 12:31, 32).

Šajā nedēļā mēs pētīsim Bībeles aspektus, kas ir saistīti ar skumjām, Svētā Gara aplūsināšanu un pretošanos Viņam, kā arī runāsim par grēku, kas netiks piedots.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. martā.

Pretošanās Svētajam Garam

Izlasi Ap.d. 7:51. Kāds brīdinājums šeit ir dots, un kā tas attiecas arī uz mums šodien? _____

Ir daudzi grēki, kas Rakstos ir nosaukti kā grēki pret Svēto Garu. Daudzi no šiem grēkiem ir individuālā līmenī. Tomēr šeit, kā mēs varam secināt no Ap.d. 7:51, ir iesaistīta arī kopīgā dimensija. Stefans norāda, ka viņa apsūdzētāji ir stūrgalvīgi, kādi bija arī dumpīgie israēlieši, kad viņi pielūdza zelta teļu (2. Moz. 33:3). Viņi pretojās Svētajam Garam, jo atteicās ieklausīties tajā, ko Svētais Gars caur Dieva praviešiem gribēja iedvest viņu sirdīs. Šī pretošanās Dievam un Viņa plānam beigās noveda pie tā, ka daži atmeta Kungu Jēzu Kristu. Tā vietā, lai sekotu Jēzum, viņi ar ārēju pielūgsmi aizvietoja paklausību Dieva Vārdam.

Tā ir pārsteidzoša doma, ka vāji cilvēki, ko radījis Dievs un kas ir atkarīgi no Viņa, ir spējīgi pretoties Svētā Gara darbam un beigās arī Dieva žēlastībai. Lai arī cik spēcīgs ir Dievs, Viņš neuzspiež Sevi mūsu brīvajai gribai. Viņš respektē mūsu izvēli.

Galu galā, ja Dievs gribētu uzspiest mums paklausību Viņam, kāpēc Viņš to nedarīja Ēdenē ar Ādamu un Ievu un tādējādi neaiztaupīja visai pasaulei grēka krīzi? Dievs mūs ir darījis par brīvām būtnēm, kas apveltītas ar morālas izvēles brīvību – vai nu uz dzīvību, vai nāvi, uz labu vai ļaunu. Kāda svēta – un dārga – dāvana mums visiem ir iedota!

Lai gan ikviens ir atbildīgs par saviem lēmumiem, mums ir arī kopīga atbildība: mums vajadzētu iedrošināt citam citu būt uzticīgiem, paklausīt Dieva Vārdam un palikt tuvu Jēzum (Ebr. 10:24, 25). Mēs pretojamies Svētajam Garam, ja pretojamies Dieva Vārdam un neņemam vērā Viņa praviešu vēsti.

Ir tik viegli raudzīties atpakaļ uz seno Israēlu un tiesāt un kritizēt viņus visus par izdarītajām kļūdām. Bet kā ar mūsu pašu sliktajām izvēlēm? Kā tu justos, ja tās tiktu apspriestas publiski, kā tas bija ar senā Israēla kļūdām?

*Kādos veidos mēs varam palīdzēt citiem uz "mīlestību un labiem darbiem"?
Kāda ir tava atbildība veicināt "mīlestību un labus darbus" citos?* _____

Svētā Gara apbēdināšana. 1. daļa

Izlasi Ef. 4:30. Šeit Pāvils izmanto pavēli un brīdina mūs neapbēdināt Svēto Garu. Ko nozīmē apbēdināt Svēto Garu? _____

Svētais Gars ir personīga būtne, nevis tikai dievišķs spēks. Tāpēc Viņš var tikt apbēdināts. Bet kā mēs apbēdinām Svēto Garu? Varbūt mums vajadzētu atcerēties, ka viens no Svētā Gara uzdevumiem ir atvērt mūsu acis, lai mēs ieraudzītu grēku (Jāņa 16:8). Viņš vada mūs pie Jēzus, kas piedod mums grēkus un dara mūs svētus. Galu galā Dieva Gars ir nosaukts par "svētu". Tas nozīmē, ka Viņš ienīst grēku. Bet Viņš priecājas, ka mēs esam paklausīgi Dievam visās lietās un domājam un runājam to, kas ir šķīsts un svēts. No otras puses, tas arī nozīmē, ka Viņš tiek apbēdināts arī tad, ja mēs lolojam kaut ko tādu, kas nav mūsu dievišķā aicinājuma cienīgs. Jebkurš lēmums no mūsu puses turēties pie grēka vai arī grēka nopietnības mazināšana apbēdina Viņu. Svētā Gara apbēdināšana ir nopietna lieta.

Pāvila apgalvojumu konteksts Ef. 4:30 par Svētā Gara apbēdināšanu runā par dzīves stilu, ko cilvēks ir dzīvojis pirms atgriešanās pie Kristus un pirms visa, kas noticis pēc atgriešanās. Kā jauniem radījumiem Kristū mums vajadzētu būt pacietīgiem un maigiem citam pret citu, panesot citam citu mīlestībā un čakliem sargājot Gara vienotību ar miera saiti (Ef. 4:2, 3). Būdami Gara atjaunoti (Ef. 4:23), mēs tagad sekojam Kristum, kas ir mūsu jaunā galva (Ef. 4:15), un mēs nestaigājam sava prāta tukšībā, kā to dara pagāni (Ef. 4:17). Tā vietā mēs dzīvojam dzīvi, kas ir patīkama Dievam (Ef. 4:24-31).

Kad vien mēs atļaujam kādām negatīvām lietām, kas minētas šajos 4. nodaļas pantos, atrast vietu mūsu sirdī un kad tās atklājas mūsu vārdos un darbos, tad Gars ir bēdīgs un noskumis. Apbēdināt Svēto Garu nozīmē noraidīt Viņa svētdarošo klātbūtni un Viņa dzīvi pārveidojošo spēku, labprātīgi turpinot grēkot.

Svētais Gars nav vienaldzīgs pret to, kā mēs dzīvojam. Izlasi Ef. 4:25-31 un nosauc, kāda morāla uzvedība apbēdina Svēto Garu. Kāpēc tas apbēdina Svēto Garu? _____

Svētā Gara apbēdināšana: 2. daļa

Tas, ka Svētais Gars var tikt apbēdināts, stāsta mums, ka Dievs nav vienaldzīgs pret mums un ko mēs darām. Dievu aizskar mūsu lēmumi un kā mēs dzīvojam.

Izlasi Ef. 4:25-5:2. Kas mums šeit ir ieteikts darīt, un cik atšķirīga būtu mūsu dzīve, ja mēs ņemtu vērā šīs Bībeles pavēles? _____

No pozitīvās puses: mēs iepriecinām Svēto Garu, ja runājam patiesību mīlestībā, ja mēs dusmojamies par grēku, bet negrēkojam savās dusmās, ja mēs strādājam paši ar savām rokām un izmantojam sava darba produktu, lai darītu labu tiem, kas ir trūkumā; ja mēs runājam paceļošā veidā un parādām žēlastību saviem klausītājiem un ja mēs esam laipni, labsirdīgi un piedodoši.

Savukārt, ja mēs saucam sevi par kristiešiem, bet dzīvojam tā, it kā Kristus nekad nebūtu atnācis un aizskāris mūsu katra dzīvi, tad mēs apbēdinām Svēto Garu. Kad mēs apliecinām ticību Patiesībai, bet mūsu rīcība un uzvedība ir pretēja šai apliecībai, mēs apbēdinām Svēto Garu. Morālas viengabalainības trūkums arī apbēdina Garu. Mūsu pūles aizsniegt citus nevar būt šķirtas no mūsu uzvedības. Kad mūsu dzīvesveids liks citiem noprast, ka mēs patiešām esam Viņa bērni un atspoguļojam Jēzu, mēs ienesam prieku Dieva sirdī.

Izlasi Ef. 4:3, 4, 15, 16, 32. Ko šie panti atklāj par dzīvošanas Garā kopīgajiem aspektiem? Kā Gara piepildīta dzīve atklājas kopienā, esot kopā ar citiem ticīgajiem? _____

Interesanti, ka Ef. 4. nodaļā ir arī noteikts kopienas aspekts. Vienotības ideja minēta vairākas reizes. Pāvils ir nobažījies, lai mēs saglabātu vienotību Garā, jo mēs dzīvojam Dieva dzīvi "cits cita" kontekstā (Ef. 4:32). Kā mēs attiecāmies cits pret citu draudzē, "dedzīgi sargādami vienotību Garā, uzturēdami to ar miera saiti" (Ef. 4:3), ir svarīgi, lai neapbēdinātu Garu. Kā mēs izturamies cits pret citu draudzē, kas ir Svētā Gara mājoklis (1. Kor. 3:16, 17), Dievam patiešām ir svarīgi. Kā mēs uzlūkojam cits citu Kristus miesā – tas Svētajam Garam ir vissvarīgākais.

Ir labi zināt patiesību, triju eņģeļu vēstis (Atkl. 14:6-12), bet uzdod sev šo jautājumu: kā tu izturies pret citiem, īpaši pret tiem, kas ir tavā pakļautībā, vai tiem, kas bez tevis neko nevar iesākt? Citiem vārdiem, viņiem nav nekā, ko tev dot pretī. _____

Svētā Gara apslāpēšana

Izlasi 1. Tes. 5:19-21. Kā Svēto Garu var apslāpēt? _____

Vārds "apslāpēt" norāda uz domu par uguni. Tā pati grieķu vārda sakne izmantota 1. Tes. 5:19 un Ef. 6:16. Tas norāda, ka Svētais Gars kaut kādā ziņā ir līdzīgs ugunij, ko var nodzēst. Mums jāatceras, ka Svētais Gars dara mūsu dzīvē divas nozīmīgas lietas: Viņš dod mums grēka atziņu un spēku uzvarēt grēku. Abas ir saistītas ar svēttapšanu.

Ar Dieva Vārda palīdzību Gars stāsta, kas mums ir jāzina, lai dzīvotu svētu dzīvi, un līdz ar Viņa spēka ienākšanu Viņš dara mūs spējīgus izmainīt savas dzīves saskaņā ar šīm zināšanām. Viens veids, kā mēs varam izvairīties no Gara apslāpēšanas, ir "nenoniecīnāt pravietošanu" (1. Tes. 5:20). Pāvils pamāca Tesalonikas ticīgos nenoniecīnāt pravietošanu, un tomēr viņš aicina informāciju pārbaudīt (1. Tes. 5:21). Lai gan mums draudzes dzīvē jābūt Garam atvērtiem un mums nevajadzētu apslāpēt Svētā Gara darbu, mums ir nepieciešams arī pārbaudīt garus, jo viltus mācības un viltus pravietojumi turpina nomocīt draudzi.

Ne visi ir labie gari. Jāatceras, ka Gara iedvesmotais Dieva Vārds ir gaismeklis mūsu kājām un gaisma uz mūsu ceļa (Ps. 119:105). Tas ir mūsu standarts, pēc kā pārbaudīt arī jaunus pravietojumus. Bībeles laikos lampām bija deglis, kas deva gaismu to kājām, kas staigāja tumsā. Bībele stāsta mums, kā "staigāt Garā" (Gal. 5:25). Mēs to darām, pakļaujot sevi Dieva Vārdam un paklausot Svētā Gara mudinājumiem, kad Viņš mums norāda, kā mums vajadzētu dzīvot.

Daudzi, kas apliecina ticību Bībelei kā Dieva Vārdam, skaidro to tādos veidos, kas laupa Rakstiem to patieso autoritāti, atņemot viņu dzīvēm patieso spēku. Arī tad, kad mēs nicinām Dieva Vārdu un izturamies pret to ar necieņu vai arī atsakāmies to attiecināt uz sevi, mēs nogriežam degli šai lampai, kas mums dota, lai vadītu mūs pa dzīves ceļu un pamodinātu mūsu sirdsapziņu uz labiem darbiem.

Izlasi 1. Tes. 4:7, 8. Ko nozīmē būt aicinātiem "svētumā"? Par kādām dzīves jomām tev vajadzētu jautāt sev, vai tu patiešām rīkojies svēti? _____

Svētā Gara zaimošana

Izlasi Marka 3:28, 29; Lūk. 12:10 un Mat. 12:31, 32. Ja visi grēki un zaimošanas var tikt piedoti, kas tad ir tas, ko nevar piedot? _____

Iespējams, ka neviens cits grēks nav izraisījis lielāku nedrošību un ciešanas kristiešu vidū un arī nav bijis vairāk nesaprasts kā Svētā Gara zaimošana. Daži domā, ka Jēzum prātā bija kādi īpaši grēki, kas ir sevišķi smagi. Mēs darām labi, ja sev tomēr atgādinām, ka Dievam visi grēki ir briesmīgi, pat ja dažiem no tiem ir smagākas sekas nekā citiem. Bet, ko Jēzus domāja, runādams par nepiedodamo grēku?

Patiesībā neviens no šiem pantiem nepasaka, ka šis grēks nevar tikt piedots, bet gan ka tas vienkārši netiks piedots. Atcerēsimies: Svētā Gara darbs ir vadīt grēciniekus pie savu grēku apziņas un pamodināt viņos ilgas pieņemt Jēzu, kurš vienīgais piedod grēku. Tāpēc Svētā Gara zaimošana ir jāsaprot kā tīša un pastāvīga Jēzus glābjošā darba noraidīšana. Tas notiek, kad cilvēks labprātīgi un stūrgalvīgi pretojas Gara liecībai par Kristu, Viņa glābšanu un žēlastību.

Jēzus nerunā par kādu, kas izsaka dažus apmelojošus vārdus. Svētā Gara zaimošana notiek ar tādu attieksmi, kuru raksturo stūrgalvīga neticība un atklāts naidīgums pret Jēzu. Svētā Gara zaimošana nav viena atsevišķa epizode; tas ir noteikts dzīves virziens.

“Tā vietā, lai pieņemtu piedāvātos pierādījumus, lai atzītu Kristus darbos Debesu dāvinājumu, viņi turējās pie saviem ļaunajiem nodomiem un teica, ka Viņš šo brīnišķīgo darbu ir paveicis ar velna starpniecību. Tas bija grēks pret Svēto Garu.” (E. Vaita “Loma Linda Messages”, 156. lpp.)

Kad cilvēka sirds ir nostādīta stūrgalvīgā pretestībā Dievam un tādējādi tā apzināti atsakās dot Jēzum Viņa daļu, sirds ir nocietināta un nespēj atzīt, ka Svētā Gara liecība par Dieva glābjošo upuri Jēzū Kristū ir patiesība. Šis grēks atrodas aiz piedošanas robežas nevis tāpēc, ka Dievs ir bezspēcīgs vai nelabprātīgs piedot, bet tāpēc, ka cilvēks nav spējīgs atzīt savus grēkus. Tāpēc viņš nepieņem piedošanu caur Jēzu. Šai attieksmei, protams, ir mūžīgas sekas.

Kā mēs varam būt droši, ka, neskatoties uz to, ko mēs par sevi sakām, mēs nedzīvojam kā Dieva pretinieki un nepretojamies Svētajam Garam?
(Sk., piem., 1. Jāņa 5:3 un Rom. 8:14.) _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Tikai fakts, ka cilvēki nemierīgi jautā, vai viņi ir izdarījuši nepiedodamo grēku, atklāj, ka viņi visdrīzāk to nav izdarījuši. Ja viņi to būtu izdarījuši, viņi noteikti nebūtu par to raizējušies. Viņu bažas ir pierādījums, ka viņi ir atvērti Gara vadībai. Tas, ko cilvēkiem vajadzētu darīt, ir pasludināt Jēzus taisnību un, pieķeroties Jēzus nopelnam, turpināt doties uz priekšu ticībā un paklausībā. Tikai Kristus taisnības apsegā, kas ir paša Dieva taisnība (Rom. 10:3), viņiem var būt miers un drošība, kā šobrīd viņiem tik ļoti trūkst.

Patiešām, ir tikai viens cilvēks, kam Dievs nevar piedot, un tas ir cilvēks, kas pastāvīgi atsakās nākt pie Jēzus pēc piedošanas. "Svētā Gara zaimošanas grēks nav spontāni vārdi vai darbi; tā ir stipra, noteikta pretošanās patiesībai un pierādījumiem." (E. Vaitas komentāri "The SDA Bible Commentary" 5. sēj., 1093. lpp.) "Nevienam nevajadzētu raudzīties uz grēku pret Svēto Garu kā uz kaut ko noslēpumainu un nenosakāmu. Grēks pret Svēto Garu ir pastāvīga atteikšanās atsaukties aicinājumam nožēlot." (1093. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja kāds nāktu pie tevis, baidoties, ka viņš ir izdarījis nepiedodamu grēku, ko tu teiktu un kādus pantus izmantotu, lai cilvēkam palīdzētu? Kāpēc izpratne par glābšanu vienīgi ticībā ir tik svarīga, lai palīdzētu tiem, kas sevi uzskata par bezcerīgi pazudušiem?

2. Mēs apslāpējam Svēto Garu, ja atsakāmies rīkoties vai runāt tā, kā Viņš vada. Kur mēs varam atrasties briesmās apslāpēt Svēto Garu? Tas ir, kādos mūsu dzīves aspektos mēs pieķeram sevi pretojamies Dieva vadībai un kā mēs varam iemācīties tomēr pakļauties tai?

3. Reizēm Dievs pieļauj noteiktus apstākļus mūsu dzīvē, par ko mēs esam sarūgtināti un ko mēs nesaprotam. Tāds, piemēram, bija Ījaba gadījums. Kāpēc sarūgtināts gars var apslāpēt Svētā Gara darbu mūsu dzīvē? Kā mēs varam pilnīgāk uzticēties Dievam un pakļaut savas dzīves pilnībā Viņam, pat visgrūtākajos laikos?

4. Baidoties tikt "sabojāti" no tā, ko viņi izjūt kā samaitātu ietekmi draudzē, daži pilnībā atraucas no draudzes "miesas" un cīnās vieni paši. Kas nepareizs ir šādā rīcībā, un kāpēc tas nav Bībeles paraugs, kam kristiešiem vajadzētu sekot?

SVĒTĀ GARA DARBS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 16:8-11; Rom. 5:10; Ebr. 4:15, 16; 1. Pēt. 5:8, 9; 1. Jāņa 5:12, 13; Ps. 31:24.

ATMIŅAS PANTS:

"Lai cerības Dievs jūs piepilda ar prieku un mieru ticībā un jūs Svētā Gara spēkā kļūtu pārpilni šajā cerībā." (Rom. 15:13)

Nonākot mūsu šī ceturkšņa Bībeles izpētes tēmas par Svēto Garu un garīgumu beigās, pievērsīsimies vēl kādam Gara darbam, kuru vēl nesam apskatījuši.

Kad Jēzus paziņoja mācekļiem, ka Viņš dodas pie Tēva, Viņš apsolīja viņiem sūtīt Svēto Garu. "Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, mācīs jums visu un atgādinās jums visu, ko esmu jums runājis." (Jāņa 14:26)

Saskaņā ar Jēzu Svētais Gars ir "parakletos", tas ir, "palīgs", "mierinātājs" vai "advokāts", kas iestājas par mums. Vienlaikus Jēzus arī pateica, kādu darbu šis advokāts darīs: Viņš "pārlicinās" pasauli par grēku, taisnību un tiesu (Jāņa 16:8).

Pēdējās nedēļas laikā mēs sīkāk pētīsim šo īpašo Svētā Gara darbu. Mēs arī mācīsimies, kā šis Gara darbs ir saistīts ar diviem citiem svarīgiem Viņa kalpošanas aspektiem mūsu labā: mūsu pārliecību par glābšanu un godības cerību, kas virza uz priekšu mūsu kā Jēzus Kristus mācekļu dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. martā.

Pārlecība par grēku

Izlasi Jāņa 16:8, 9. Kādu svarīgu darbu Svētais Gars dara mūsu labā, un kāpēc tas ir tik svarīgi? _____

Jēzus nosauca Svēto Garu par "paraklete", kas ir vārds ar bagātīgu nozīmi un ietver ideju par palīgu, aizstāvi un mierinātāju. Svētais Gars neienāk šajā svarīgajā darbā kā brāļu apsūdzētājs vai kā mūsu prokurors. Jēzus nav Viņu sūtījis, lai mūs nosodītu, bet drīzāk lai palīdzētu mums ieraudzīt savu vajadzību pēc žēlastības.

Tikai mierinātājs tiks uzņemts kā palīgs. Tā ir liela traģēdija, ka kristieši, lai arī cik viņiem ir labi nodomi, bieži tuvojas grēciniekiem ar apsūdzību garu, nevis ar izpalīdzību. Ja mēs staigājam apkārt, norādot uz grēku citu cilvēku dzīvē, mēs darām ko tādu, ko Jēzus mūs nav aicinājis darīt. Galu galā kas gan mēs esam, lai norādītu uz citu cilvēku grēkiem, ja paši neesam bez grēka?

Izlasi Rom. 2:1 un Mat. 7:3. Kādu vēsti mums vajadzētu paņemt no šiem pantiem? _____

Mēs esam Viņa liecinieki, nevis Viņa prokurori. Mēs esam aicināti liecināt par Viņa glābjošo spēku, nevis nosodīt citu kļūdas. Cenšoties pārliecināt citus cilvēkus par viņu grēkiem, mēs uzņemamies darbu, kas nav mūsu. Tas ir Svētā Gara darbs.

Mierinātājs ir tas, kam "jāpārlecina" pasaule par grēku, un ne jau mums tas būtu jādara (Jāņa 16:8). Cilvēki, kas nav nodevuši savu dzīvi Jēzum, bieži neizjūt, kas patiesībā ir grēks un cik postošs tas var būt.

Šeit izteiktā doma nav tāda, ka Gars uzskaitīs specifiskas kļūdainas darbības. Drīzāk Viņš pievēršas visfundamentālākajam grēkam no visiem: neticībai Jēzum Kristum (Jāņa 16:9). Mūsu visdziļākās ciešanas un atsvešināšanās nav meklējamas mūsu morālajās nepilnībās, bet gan atsvešinātībā no Dieva un mūsu atteikšanās pieņemt To, ko Dievs bija sūtījis ar nolūku glābt mūs no šī stāvokļa.

Visa grēka pamatproblēma ir tā, ka mēs neticam Jēzum un tādējādi atmetam vienīgo, kas var glābt mūs no grēka un vainas. Tas ir grēks, kas visa centrā liek sevi un atsakās ticēt Dieva Vārdam. Tikai Svētais Gars var atvērt mūsu katra sirdi un prātu lielajai nožēlas vajadzībai un glābšanai, kas atrodama, pateicoties Kristus nāvei mūsu labā.

Vajadzība pēc taisnības

Jāņa 16:8 ir teikts, ka Svētais Gars pārliecinās pasauli ne tikai par grēku, bet arī par taisnību. Citiem vārdiem, pasaule, kas nezina, kas īsti ir grēks, un nezina arī, kas ir taisnība.

Neatgriezti cilvēki iedomājas, ka ar ārēju tikumību pietiek. Viņi neilgojas pēc Dieva taisnības, bet pēc savas taisnības. Viņi ilgojas pēc taisnības, kas nāk no viņu ārējiem darbiem, tādiem kā paklausība Dieva likumam. Bet mūsu paklausības darbi nevar mūs attaisnot Dieva priekšā.

Jes. 64:5 pravietis apraksta paša darītus taisnības darbus kā "sārņainas drānas". Pat mūsu vislabākā reliģiski motivētā taisnība patiesībā ir pretējais: netaisnība.

Bet Jēzus taisnība mums ir pietiekama. Tā apmierina visas Dieva likuma prasības. Tā rēķinās ar Dievu Tēvu. Un mēs varam to pieprasīt sev tikai ticībā Jēzum Kristum.

Izlasi Rom. 5:10 un Ebr. 4:15, 16. Kā mūsu taisnība ir saistīta ar Kristus dzīvo kalpošanu Tēva klātbūtnē Debesīs? _____

Taisnība, ko pieprasa likums, piepildās Jēzus pilnīgajā dzīvē. Viņš nomira mūsu dēļ. Lai gan viņu atmeta tie, kas lēma Viņu nāvei šeit virs zemes, Viņu laipni uzņēma Tēvs Debesīs. Ar augšāmcelšanos Dievs Tēvs ir uzlicis apstiprinājuma zīmogu Jēzus dzīvei un atpestīšanas darbam. Tagad Jēzus dzīvo, lai aizlūgtu par mums (Ebr. 4:15, 16), un Viņš attiecina Savas nāves nopelnu uz mums, jo mums pašiem nav taisnības, kas tik ļoti nepieciešama glābšanai.

Mēs varam dzīvot tāpēc, ka Viņš dzīvo mūsos. "Līdz ar Kristu esmu pienaglots krustā, tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus. Un mana dzīve miesā tagad ir ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un atdevis sevi par mani." (Gal. 2:20) Kad Jēzus dzīvo mūsos, mēs staigājam Garā (Rom. 8:4) un saņemam jaunu garīgu dzīvību Gara spēkā (salīdzini ar Gal. 3:2-5; 5:16, 18).

Tas, ka Tēvs paaugstina Jēzu Debesīs, atklājas Kristus spēcīgajā klātbūtnē mūsu vidū caur Garu. Svētā Gara spēkā Viņa mācekļi dzīvo arvien lielākā saskaņā ar Kristu.

Vai tu esi piedzīvojis realitāti, cik pretīgas ir tavas paša pūles iegūt taisnību? Ko tas māca mums par vajadzību pēc Kristus taisnības? _____

Pārliecība par tiesu

Izlasi Jāņa 16:8, 11. Par kādu tiesu Jēzus runā? Kāpēc tā ir laba vēsts? _____

Palikusi neapskatīta pēdējā lielā pārliecība, kas ir daļa no Svētā Gara darba: pārliecība par tiesu. Šķiet, ka, tieši sludinot par šo tēmu, mēs ejam nepareizā un kaitīgā virzienā. Bieži diskusija par grēku un taisnību, šķiet, vada daudzus tā saucamos kristiešus izteikt brīdinājumu tiem, kas atmet Kristu. To darot, viņi bieži vien ar bailpilnu zemtekstu grib brīdināt grēciniekus par nākotnes tiesu, kas viņus sagaida.

Lai gan šī tiesa ir realitāte, tas nav tas, par ko Jēzus runā Jāņa 16:11. Valoda norāda, ka Kungs nerunā par nākotnes tiesu, kā Viņš to darīja Jāņa 12:48. Tiesas aspekts, par ko Jēzus runā, ir labā vēsts, ka sātans drīz tiks tiesāts Golgātā. Velns, lielais patiesības ienaidnieks, tagad dzīvo aizgūtā laikā. Tiesa nāks, bet šeit galvenā uzmanība pievērsta tam, lai mēs saprastu, ka šīs pasaules valdnieks jau ir notiesāts.

Izlasi 1. Pēt. 5:8, 9. Kā sātans ir aprakstīts Pēterim? Kā mēs viņam varam pretoties? _____

Velns, zinādams, ka viņa laiks ir īss un ka viņš ir nāvējoši sakauts Golgātā, tomēr vēl ir dzīvs. Un viņš ir nikns, cenšoties iznīcināt, cik daudzus vien iespējams. Bet viņš ir sakauts ienaidnieks. Jēzus ir izcīnījis uzvaru. Jēzus asinis dara mūs brīvus.

Kad Otrā pasaules kara laikā Savienoto spēku iebrukums Francijā 1944. gada 6. jūnijā nacistu karaspēkam deva izšķirošu triecienu, kļuva skaidrs, ka Hitleris ir sakauts. Tomēr 11 mēneši no šī uzbrukuma līdz kara beigām 1945. gada 8. maijā bija asiņainākie no visiem. Līdzīgi sātans zina, ka viņš ir pilnībā sakauts pie krusta. Tomēr viņš stūrgalvīgi cīnās un cenšas iznīcināt, cik daudzus iespējams. Šajos izaicinošajos laikos mēs esam aicināti būt skaidrā prātā un modri un mest visas savas raizes uz Jēzu, jo Viņš rūpējas par mums (1. Pēt. 5:7, 8).

Kāpēc tiesa ir labā vēsts? Kas ir mūsu drošība tiesā? Kā mēs varam sludināt par tiesu tādā veidā, lai tā būtu drīzāk cerības, nevis bailu vēsts? _____

Pārliecība par glābšanu

Izlasi 1. Jāņa 5:12, 13; Rom. 8:15-17 un 2. Kor. 5:5. Ja reiz esam pieņēmuši Kristu kā savu Glābēju, kāpēc mums nevar būt mūžīgās dzīvības garantija? Kas ir šīs pārliecības pamats? _____

Svētais Gars ir tas, kas vada grēciniekus pie Jēzus. Jēzus aizvietojošā nāve ir panākusi izlīgumu starp mums un Dievu. Jēzus piedošana dara mūs brīvus dzīvot jaunu dzīvi kā Dieva adoptētajiem bērniem. Tagad mēs vairs neesam Dieva ienaidnieki (Rom. 5:10), bet mēs staigājam saskaņā ar Garu (Rom. 8:4) un noskaņojam savu domāšanu uz Gara lietām (Rom. 8:5). Ja mums nebūtu Kristus Gara, mēs nebūtu Viņa bērni un nepiederētu Viņam (Rom. 8:9). Bet tagad mums ir iekšēja liecība par Svēto Garu, kas mājo mūsos. Viņš apliecina mums, ka mēs piederam Jēzum un ka mēs esam Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki (Rom. 8:17). Tā pati spēcīgā dzīve, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, tagad ir aktīva mūsos un padara mūs, kas bijām garīgi miruši, dzīvus (Rom. 8:10). Pat vēl vairāk, Viņš arī apzīmogo mūsu sirdīs pārliecību, ka mēs patiešām piederam Dievam. Sadzirdējuši glābšanas evaņģēliju un sākuši tam ticēt, mēs esam apzīmogoti Jēzū ar Svēto Garu, kas mums ir dots kā mūsu mantojuma ķīla (Ef. 1:13, 14). Šī drošība var būt katram ticīgajam (1. Jāņa 5:12, 13).

Izlasi Ef. 1:13, 14. Ko nozīmē būt Gara apzīmogotam? _____

Tie, kas pieņem Kristu, ir piedzimuši no jauna, piedzimuši "no Gara" (Jāņa 3:3, 5). Svētais Gars apzīmogo šo faktu mūsu sirdīs, tā ka mums var būt pārliecība par glābšanu un mēs varam piedzīvot prieku no tā, ka esam Dieva bērni. Svētais Gars apliecina, ka mēs piederam Kristum. "Ja kādam nav Kristus Gara, tad viņš nepieder Kristum." (Rom. 8:9) Mums tagad ir apziņa, ka Dievs ir mūsu mīlošais Tēvs un mēs esam Viņa dārgie bērni. Svētais Gars ir depozīts jeb ķīla mūžīgās dzīvības un nemirstības dāvanai, ko mēs saņemsim, Jēzum nākot otrreiz (1. Kor. 15:51-54). Tā ir patiesas ticības iezīme. Ir grūti saskatīt, kā kristieši var liecināt par pārliecinošu spēku bez šādas pārliecības.

"Stāstiet par drosmi, stāstiet par ticību un cerību, un jūs būsiet gaisma Kungā. Domājiet par atvērtajām durvīm, ko Kristus ir atvēris jūsu priekšā, ko neviens nevar aizvērt. Dievs aizvērs durvis uz visu Jauno, ja jūs dosiet Viņam iespēju. Kad ienaidnieks nāk kā plūdi, Kunga Gars pacels jūsu priekšā karogu pret viņu." (E. Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald", 1889. gada 16. aprīlis)

Svētais Gars un cerība

Izlasi Rom. 5:4; 15:13 un 1. Kor. 13:13. Kā mīlestība un cerība ir saistītas savā starpā? Kā Svētais Gars ir instruments, kas dod mums mīlestību un cerību?

Svētais Gars ir Tas, kas mūsu sirdīs ir izlējis Dieva mīlestību. Viņš savieno mūs ar Dievu un liek Dieva mīlestībai mājot mūsos. Dieva nelokāmā un nemainīgā mīlestība ir mūsu cerības iemesls un pamats. Bez mīlestības nebūtu cerības. Tikai mīlestība rada cerību. Tā kā Dieva mīlestība iet kopā ar Viņa uzticību, mums ir brīnišķīga cerība, ka Viņš nāks atkal un vedīs mūs mājās pie Sevis.

Izlasi Ps. 31:24. Kāda cerībai ir ietekme uz mums? _____

Cerība iedvesmo. Cerība dod jaunu spēku. Cerība ļauj mums dziedāt un būt priecīgiem. Cerība ir svarīga dzīvei. Vai bez cerības dzīvei ir kāda jēga?

Cerība ir tomēr kaut kas atšķirīgs no optimisma. Optimists domā, ka viss būs labi: laika apstākļi, ekonomika, atzīmes skolā, finanses utt. Toties cerība nav aklis optimisms. Drīzāk tā ir nopamatota Dieva uzticīgumā un apsolījumos, ko Viņš ir devis pagātnē. Cerība tic, ka Dievs piepildīs to, ko Viņš ir teicis, jo Viņš ir uzticams un paties. Dievs ir pierādījis Sevi kā uzticamu, un Viņš nesvārstās. Viņa nelokāmība un patiesība ir mūsu cerības pamats.

Nav šaubu arī par to, ka mūsu cerības pamats ir Jēzus krusts. Kad mēs raugāties uz krustu, mēs varam redzēt visspēcīgākajā veidā Dieva mīlestības realitāti uz mums. Krusts, Jēzum mirstot par mūsu grēkiem, dod mums un visam Universam nesalīdzināmu atklāsmi par to, kāds patiesībā ir Dievs. Tādējādi kā kritušas un noteiktu laiku dzīvojošas būtnes milzīgā kosmosā mēs varam rast cerību nevis sevī vai tajā, kādas "lielas" lietas mēs paveicam, bet mūsu Dievā, kas ir atklājis mums Sevi pie krusta.

Kā adventes cerība ir nopamatota Dieva drošajos apsolījumos? Kā cerība ietekmē mūsu dzīvi? Kā mēs varam attīstīt dzīvesveidu, kas atspoguļo cerību, nevis izmisumu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Jūs saņemsiet spēku" oktobra sadaļu "Gatavs saņemt Garu".

Mēs varam apkopot Svētā Gara darbu, sakot, ka Svētais Gars strādā saskaņā ar Dievu Tēvu un Dievu Dēlu, lai īstenotu mūsu glābšanu. Svētais Gars modina mūs no garīgās nāves. Viņš vada mūs apzināties savu grēcīgumu un atver mūsu acis faktam, ka mēs paši par sevi esam pazuduši. Viņš iededzina mūsos ilgas pēc pārmaiņām un vada mūs pie Jēzus Kristus, kas vienīgais var apmierināt mūsu visdziļākās vajadzības. Viņš dod mums pārliecību par glābšanu, jo Viņš vienmēr norāda mums uz Jēzu un ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā. Viņš dara mūs līdzīgus Jēzum. Viņš palīdz mums būt uzticīgiem savās gaitās ar Dievu. Viņš dara mūs spējīgus piepildīt Dieva gribu un efektīvi iesaistīties misijā. Viņš radīja Dieva rakstīto Vārdu kā mūsu drošo vadoni un normu mūsu kristīgajai dzīvei un mācībai. Kur mēs būtu bez Svētā Gara? Ko mēs varētu darīt bez Svētā Gara? Mēs būtu nožēlojami un pazuduši un nevarētu izdarīt neko, kas dotu Dievam godu un cieņu. Pateicība Jēzum par to, ka Viņš apsolīja un atsūtīja mums Svēto Garu! "Svētais Gars bija visaugstākā no visām dāvanām, ko Viņš varēja izlūgt no Tēva Viņa ļaužu pacelšanai." (E. Vaita "Jūs saņemsiet spēku", 13. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet vairāk jautājumu, kas ir grēks un kas ir taisnība. Kāpēc mums, kristiešiem, kas ticam Bībelei kā Dieva Vārdam, vajadzētu būt atšķirīgai izpratnei par to, kas ir grēks un taisnība, nekā tiem, kas netic Bībelei? Kādas ir šīs atšķirības? Ko Bībele mums māca par grēku un taisnību, ko nemāca citi avoti?

2. Līdzdali Bībeles izpētes grupas locekļiem, kāds Svētā Gara darba aspekts tev ir bijis visvērtīgākais. Kāpēc tas bijis tik svarīgi, un kā tas ir ietekmējis tavu dzīvi?

3. Grupā pārrunājiet, kāda cerība mums ir Jēzū. Kādi ir šīs cerības iemesli? Tas ir, ja kāds tev jautātu par iemesliem "cerībai, kas ir jūsos" (1. Pēt. 3:15), kā tu atbildētu un kāpēc? Cik pārliecinoši būtu tavi argumenti?

4. Šīs nedēļas tēma runā par glābšanas pārliecību. Kas ir glābšanas garantija? Un, ja mums tā ir, kāpēc mums tā ir? Uz ko tai vajadzētu būt balstītai? Un ar ko tā atšķiras no pašpaļāvības?